

SÖYLEŞİ**6-7**

İran'lı Devrimci Eysam Al Mehdi ile Söyleşi

Yaklaşık 5.000 kişiyi istihdam eden Şeker fabrikasının militan grevcileri, geçmişte protestoları nedeniyle işten atılan militanların geri ödemelerini, sigortaların iade

edilmesini, tüm siyasi tutukluların özgürlüğünü ve işe dönmelerini talep ediyor. Ancak yaklaşık iki ay önce koronavirüsün yayılmasının ortasında grevlerine başlayan bağımsız Haft-Tappeh işçilerinin en çarpıcı talebi, hükümet tarafından özelleştirmelere son verilmesi. Söyleşi gerçekleştirdiğimiz Al Mehdi konu hakkında görüşlerini belirtirken, birçok dilde konuşulabildiğini fakat ortak dilin mücadele içerisinde oluştuğuna dikkat çekti.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 12 - 25 Ağustos 2020 15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 218 www.ozgurgelecek18.net Ücreti: 2 TL

UÇMUYOR, ÇÖKÜYORSUNUZ!

"BUNU BENİM HÜKÜMETİM YAPTI" yazılı fotoğrafta sadece Lübnan hükümetinin değil, aslında tüm kapitalist düzenin nasıl bir çöküş içerisinde olduğu gözler önüne seriliyor. Orta Doğu ve Afrika bölgesinin her yanı kan gölüne dönmüşken, mazlum halklara sadece savaş taşıyan Türk Devleti de iç siyasette "Uçuyoruz" naraları atıyor! S. 3-4, 14 ve 21

SENTEZ**13**

Nubar Ozanyan'ı Anıyoruz!

Rojava'da ölümsüzleşmesinin ardından geçen 3'üncü yılda çeşitli çalışmalarla Nubar Ozanyan anılıyor.

Yoldaşları tarafından hakkında kaleme alınan yazıda: "Nubar Ozanyan mücadelesiyle, kararlılığıyla ve yarattığı özgüvenle bulunduğu alanda bir simge olmuştur." denildi.

YENİ KADIN**8**

Buluşma ve Hikayelerimize Dokunma Zamanı!

Yeni Demokrat Kadın tarafından başlatılan ve "Pandemiye Bir de Bana Sor!" sloganıyla yola çıkılan kampanya çalışmaları birinci ayında. Birçok kadına ses olma işlevi de bulunan kampanya ve çalışmalarına dair 1 aylık değerlendirmeyi bu sayımızda bulabilirsiniz.

Kapitalizm ve Din

Kapitalizmle birlikte içselleşen dinlerin toplumsal ve ahlaki bakımından sürekli bir bozulmaya doğru evrildiğini görmekteyiz. Tek tanrılı dinlerle beraber varlığını koruyan kapitalizmin, toplumsal ve ahlaki olan bu bozulmayı yorumlayışı, tanrısal inançtan yavaş yavaş uzaklaşma olarak ifade edilmektedir.

Kapitalizmin dinin yanıtladığı benzer endişeleri ve ıstırapı tatmin etmeye hizmet etmesi, kapitalizmin dinsel olarak betimlenen yapısından ziyade, dini bir fenomen olarak kapitalizmin evrensel polemikleri beraberinde getirmesidir.

Kapitalizmin gün geçtikçe dinsel bir tapınmaya dönüşmesi, kapitalizm içinde varolan her şeyin tapınma ilişkisi içerisinde anlam kazandığını göstermektedir. Hiçbir özel dogma ve teolojiyi ayırt etmeden kendi içinde harmanlayan kapitalizm, toplum bilincinin uyuşturulmasında bu bakımdan önemli bir farklılık arz etmektedir. Kapitalizmde tapınmanın somutlaşması, sonsuz tapınma niteliğini olgunlaştıran bir etmendir. Kapitalizmin dinsel içeriği toplumlar bazında evrensel bir kitleyi oluşturmaktadır. Örneğin; Hristiyanlığın bir parazit olan Kalvanizm'in yanısıra, Hristiyanlığın bütün Ortodoks akımlarıyla ilişkili olarak gelişimi son tahlilde, Hristiyanlığın paraziti olan kapitalizmin tarihini bizlere resmetmektedir. Kapitalizmle birlikte dünya reformlar çağına baktığımızda, dinlerin kapitalizmi teşvik etmemesine rağmen, dinlerin kendisini kapitalizmin içinde dönüştürdüklerine şahit olmaktayız. Kapitalizm ve dinlerin ayrılmaz bütünlüğünü gösteren bu olgu, tarihsel süreç içerisinde madde ve mitin ortak çağrışımlarını açığa çıkarmaktadır. Kapitalizmin, toplumların ortak algısını çarpıtarak, toplumları kendi gerçekliklerinden soyutlaması, kapitalizmin her açıdan evrensel bütünlüğü parça-

layıcı rolünü ortaya çıkarmaktadır.

Kapitalizmin parçalayıcı rolü, kapitalizm için hem araç hem de amaçtır. Oysa evrensel hakikatin her zaman bir bütün olduğu toplumlar tarafından anlaşıldığında, toplumların her açıdan yozlaşması ve çürümesi söz konusu olamaz. Tarihsel nitelik olarak bu konuya eğildiğimizde, dinsel ve edebi metinlerin evrensel içeriğini çok eski kaynaklardan anlayabiliyoruz. Fakat sınıflı toplumlarla birlikte evrensel içerikli antik inançların; kurgularla, motif ve imgelerle egemenliği sembolize eden, devletli dinlerin ortaya çıkışı, dinlerin kapitalizmle olan serüvenini günümüze kadar aktarmaktadır. Örneğin, Zerdüştinini incelediğimizde insanlığın cennet ütopyasının maddi dünyada yaşanabileceğini geliştiren inançsal yapı, Grek felsefesinden, Ortadoğu'ya kadar uzanan dinin sınıfsal gelişimini günümüze kadar çok iyi örneklemetedir. Zira, "Enuma ve Eliş" destanlarına tetkik ettiğimizde toplumsal olan, sınıfsal ve cinsel çatışmaları gözlemleyebiliyoruz.

Kapitalizmle birlikte içselleşen dinlerin toplumsal ve ahlaki bakımdan sürekli bir bozulmaya doğru evrildiğini görmekteyiz. Tek tanrılı dinlerle beraber varlığını koruyan kapitalizmin, toplumsal ve ahlaki olan bu bozulmayı yorumlayışı, tanrısal inançtan yavaş yavaş uzaklaşma olarak ifade edilmektedir. Yitik bir ruh ve duyguların yönlendirmesiyle ilerleyen toplumsal yaşam böylelikle, kendi içinde her

zaman "üst insan" denilen bir kültür yönetici olarak liderleştirmektedir. Toplumsal düşüncede dini söylemler etkili olduğundan dolayı, toplum önderlerinin tanrı tarafından yetkinleştirildiği, toplum algısının kendi bilincinin üstünde yarattığı metafiziksel bir sonuçtur. Bu sonuç kapitalizmin güç kazanması için kendine araç kıldığı en etkili yöntemdir.

Kapitalist iktidarın sınıfsal yaratım kaynağı olan din, toplumlar üzerinde gerçekleştirilen sömürünün en önemli koşuludur. Kapitalizm ve din ile birlikte şekillenen toplumlarda gelişen kastlaşma ve tabakalar aynı zamanda egemen güçlerin toplumlar içinde oluşturduğu yönetim alanları olmaktadır. Her ne kadar bir paradoks gibi görünse de, kapitalist zihniyetin genelde, dinsel zihniyetin uzun tarihsel yürüyüşünde meşruiyet kazanması, kapitalizmin evrensel iktidar yapılanmasının özünde, toplumların ortak aklını temsil eden dinlerin olduğunu açığa çıkarmaktadır.

Kapitalizm ve din yoldaşlığının 'cari ruhban sınıfıyla' birlikte toplumsal yaşamda, emek sömürüsü ve kâr maksimizasyonunu amaçlayarak gelişmesi, kapitalizmin ve dinin politik (pragmatik) bir uyumluluk içinde olduklarını ispatlamaktadır. Bu nedenle birinin ötekini tasfiye etmesi; genel anlamda kapitalizmin kendini bitirmesi demektir. Tarihsel devamlılık içinde dinlerin ve kapitalizmin kurumsal yapılarıyla birlikte otoriterleşmesi, kapitalizmin ve dinlerin sinerjik bir güç olarak, dünya halklarını aynı baskı yöntemleriyle sömürmek için sekülerleşmesidir. Bu nedenle evrensel olarak özdeşleşen insanlık sorunları, kapitalizmin ve dinin tekrar bir bütün olarak sorgulanmasını zorunlu kılmaktadır.

Proletarya Partisi'ne bağlı Enternasyonal Büro: "Yaşasın, grevlerinin 50. gününde İran'daki işçilerinin bağımsız mücadelesi!" başlık bir açıklama yaparak, grevlerinin 50. gününde İran'daki Haft Tappeh şeker kamışı işçilerinin mücadelesini selamladı.

Enternasyonal Büro'dan Haft Tappeh Direnişine İlişkin Açıklama

Proletarya Partisi Enternasyonal Büro 3 Ağustos günü 50.direnış gününe giren İran'daki Haft Tappeh şeker kamışı işçilerinin mücadelesini selamlayan bir açıklama yaptı.

tkpml.com'da yer alan açıklamada, Orta Doğu'daki direnişlere dikkat çekilerek: "Bugün dünya, işçilerin ve diğer emekçilerin varlığını tehdit eden kapitalist sisteme karşı direniş ve mücadelesinde yeni bir artışa tanık oluyor. Direniş ve mücadele her yerde yoğunlaşıyor ve tüm kıtalarda hızlanıyor. Onlarca yıldır emperyalist rekabetlerin, bölgesel savaşların ve gerici ve otoriter rejimlerin tahakkümünün kanlı sahnesi olan Ortadoğu'da, kötüleşen yaşam koşullarına rağmen, Corona virüsün yayılmasının ardından her yerde mücadele ve direniş çığlıkları duyuluyor. İşgal altındaki Filistin'den Lübnan'a; Irak, İran ve Türkiye'ye kadar kitlelerin kitlesel direniş, bölgede sessizlik ve istikrar isteyen emperyalist güçlerin ve hizmetkarlarının hayallerini ve isteklerini hüsrana uğrattı. Bunun açık bir örneği, İran'daki Haft Tappeh işçilerinin kahramanca direniş ve grevidir." denildi.

Enternasyonal Büro tarafından taleplerin de sıralandığı açıklamada kapitalizmin kendi mezarının kazıcısı olduğu vurgulandı:

"Kapitalizm kendi mezar kazıcısını yarattı. Sadece proletarya ve öncüsü, ezilen kitlelerin mücadelelerini örgütlemek, birleştirmek, önderlik etmek, burjuvazinin devlet mekanizmasını parçalamak ve emperyalizmin bütün saldırılarını sona erdirmek için devrimci çabayı yönlendirmek gibi tarihi bir misyona sahiptir" denildi.

“Uçan Ekonomi” ve Kölelik Düzeni! Haklarımızdan ve Hayatımızdan Vazgeçmiyoruz: İSYANDAYIZ!

Geçtiğimiz hafta altın fiyatlarında yaşanan yükseliş, döviz kurlarında da yansıdı. Türk Lirası Dolar ve Euro karşısında yüzde 3 oranında değer kaybetti. Yaşananlar dünya çapında koronavirüs nedeniyle Doların değer kaybetmesi gerçekliğiyle ele alındığında meselelerin önemi ve Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu kriz hali daha net anlaşılır. Emperyalist mali sermayeye tam bağımlı ve bu anlamıyla yarı-sömürge bir ekonomi olan Türkiye ekonomisi tam bir çöküşün işaretlerini vermektedir.

Hemen belirtmek gerekir ki, sorun tek başına AKP-MHP iktidarı değildir. Kapitalist emperyalist sistem bir kriz içindedir. Koronavirüs salgını bu krizi daha da derinleştirmiş durumdadır. Örneğin Alman ekonomisinin 2011 koşullarına geri döndüğü ve resmi verilere göre resesyona girdiği ifade edilmektedir. Dolayısıyla sorun sistemle ilgilidir. Emperyalist kapitalist sisteme göbekten bağlı olan Türkiye ekonomisinin bu krizden etkilenmemesi elbette mümkün değildir. Oysa koronavirüs salgınının başlangıcında bizzat R.T.Erdoğan aracılığıyla “krizin fırsata çevrilmesi”nden bahsedilmiş, Türkiye’nin “Çin’in yerini alacağı” iddia edilmişti.

Ne var ki Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durum bu türden propagandif yaklaşımlara izin vermeyecek kadar açıktır. Türkiye ekonomisinin başta istihdam olmak üzere işsizlik, yüksek enflasyon, sürekli büyüyen cari açık, dışa bağımlılık vb. konularında içinde bulunduğu durum açıktır. Dünya çapında yaşanan krizin Türkiye ekonomisine yansımaları bu nedenle daha derin olarak hissedilmektedir. Krizi daha da ağırlaştırılan elbette Türk hakim sınıflarının ekonomik politikaları, “günü kurtarma” çabalarıyla sözde önlemler almaları, 2009’dan bu yana özellikle krizin belirtilerini dış borçlanmayla kapatmaya ya da gizlemeye çalışmaları gibi faktörlerdir. Yani ekonomik krize dair yapılan tüm “tercihler” Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu durumu daha da ağırlaştırmaktan başka bir işe yaramamaktadır.

Yaşanan durumu R.T.Erdoğan beklendiği gibi değerlendirdi ve “Türkiye tırmanışta, bunu görmek istemeyenler var” dedi. Yine Ayasofya’da bir cuma namazı çıkışında yaptığı açıklamada, buzdolabı satışlarının yüksekliğinden örnek vere-

Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu kriz hali yapısaldır. Emperyalist kapitalist sisteme göbekten bağımlı ekonomik sistem, emperyalist mali sermayenin müdahalelerine daima açıktır.

rek “Bazı sıkıntılar yok değil. Ama Türkiye adeta bir uçuşun içinde. Gözü olup görmeyenler bunu yanlış aktarıyor. Ne kadar yanlış anlatırlarsa anlatsınlar bu tırmanışımızı devam ettiriyoruz, devam ettireceğiz” dedi ve Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu krizi savaş ve işgal politikalarının maliyetine bağladı: “Terörle mücadele ücretsiz yapılmıyor. Ciddi manada harcamalarımız oluyor. Savunma sanayiinde yerli-milli yüzde 20’ye kadar yüzde 70’e çıkardık. Bunun bir maliyeti oluyor. İnsansız hava araçlarıyla gerek içeride gerek Suriye’nin kuzeyinde gerek Irak’ın kuzeyinde önemli sonuçlar alıyoruz. Libya’ya boşu boşuna gitmedik.... Sen Türkiye’ye bak...” (7 Ağustos)

Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu kriz hali yapısaldır. Emperyalist kapitalist sisteme göbekten bağımlı ekonomik sistem, emperyalist mali sermayenin müdahalelerine daima açıktır. Günümüzde koşullarını ağırlaştırılan ise R.T.Erdoğan’ın açıklıkla ifade ettiği, Türk devletinin işgalci ve yayılmacı politikasıdır. Bu politika beraberinde Türkiye ekonomisine yeni yükler getirmektedir. Kuşkusuz ortaya çıkan bu yükü, Türk hakim sınıfları çekmemektedir. Onlar, saraylarında ve yalılarında krizleri fırsata çevirmektedirler. Ekonomiyi kendileri açısından gayet iyi yönetmektedirler! Devletin her türlü olanağı, ihaleleri, yatırım paketleri vb. hakim sınıfların çıkarları için kullanılmaktadır. Bu durumu İktisatçı Mustafa Sönmez’in, “Doları aylarca bastırıp borçlu yandaşlara kamu bankaları üstünden 6,80’den sattılar. Yandaşlar şimdi alsalardı doları

7,25’ten alacaklardı. Kıyağı görüyor musunuz? Merkez Bankası 2019’dan bu yana 90 milyar doları ucuzdan sattı. Rezerv eritti. Şimdi bedeli tüm topluma ödetecekler” ifadelerinde de net olarak görebiliriz. (6 Ağustos)

Türkiye ekonomisinin “uçuş hali”nin nasıl olduğu ve döviz kurlarında yaşanan son yükselişin maliyetinin ekonomiye ne getireceği son derece açıktır. “Döviz kurlarındaki her 1 kuruş artış tüm vatandaşımızın daha çok vergi ödemesi anlamına geliyor. Merkezi yönetim dış borcu 96 milyar dolar, 1 dolar 2 Ocak 2020’de 5,95 TL. 6 Ağustos 2020’de 7,12 TL. Kamu dış borcu TL artışı 112 milyar TL.” (Özcan Kadioğlu, Dünya, 6 Ağustos)

Kıscacası “uçan ekonomi”de dolardaki 1 kuruşluk artışın Türkiye’ye maliyeti 4,5 milyar liradır. Hazine ve Maliye Bakanlığı tarafından 31 Mart 2020 tarihli Türkiye’nin brüt ve net dış borç stoku 431 milyar lira olarak açıklanmıştır. Dolar/TL kurunda bir gün içerisinde yaşanan 24 kuruşluk artışın ülkeye maliyetinin 100 milyar liradan fazla olacağı açıktır. Bu durum örneğin 2020 yılı başında yine resmi kuruluşlarca açıklanan kişi başı milli gelirin 9 bin 127 lirayla karşılaştırıldığında kişi başına milli gelirin 7 bin 139 dolara inmesini ve dolayısıyla halkın 1980 dolar fakirleşmesi anlamına gelir.

Sonuç olarak döviz kurlarında yaşanan artışın faturası Türk hakim sınıflarına değil işçi ve emekçilere kesilecektir. Döviz

kurlarında yaşanan her artış halka daha fazla yoksullaşma, işsizlik, pahalılık ve vergi artışı olarak yansımaktadır. Bin odalı saraylarında oturup, “uçan ve tırmanan ekonomi”den dem vuranlar işçi sınıfına ve halka daha fazla yoksulluk, açlık ve işsizlik getirmektedirler. İşçi sınıfı ve halka tam bir “kölelik düzeni” dayatmaktadır. Bu politikalara itiraz eden kim varsa faşizmin hedefine konulmaktadır.

İşçi sınıfına zorla çalışma dayatması ve işçi sınıfının hareketi
Son açıklanan verilerde, Türkiye’de işsizlik oranı yüzde 28,7, koronavirüs salgınının etkisiyle geniş tanımlı işsiz sayısı 17 milyon 722 bin kişi, yüzde 52,2’yi buluyor. Mesele sadece işsiz olmakla bitmiyor. 5 milyon kişi asgari ücretle (2 bin 325 lira) çalışıyor! TÜİK verilerine göre “iş var, çalışıyor, şanslı kişi” bildiğimiz 1,8 milyon kişi asgari ücretin altında bir ücretle kölelik sisteminin içinde yer alıyor! Bu “şanslı” kişiler de gerçekte açlık sınırının (2.406 lira!) altında bir gelire mahkum durumdadır. Böylelikle 6,8 milyon kişi (yani en az 3-4 milyon hane) açlık sınırının altında bir gelire sahiptir. Asgari ücretin altında, asgari ücret düzeyinde ve asgari ücretin yüzde 15 üzerinde ücret alan toplam 10 milyon civarında emekçi söz konusudur. Kıscacası tam bir işsizlikle ve açlıkla terbiye etme durumu söz konusudur. Bu koşullara bir de çalışma yaşamının içinde bulunduğu durum eklendiğinde, işçi ve emekçilere gerçek bir kölelik düzeni

dayatılmaktadır. Her ay onlu rakamlarla açıklanan iş cinayetleri bunun kanıtıdır.

Ancak iş sadece iş bulmakla bitmemektedir. İşçi sınıfına dayatılan çalışma koşullarının insanlık dışı yüzü, koronavirüs salgını döneminde daha görünür olmuştur. Salgın başlangıcında “çarklar dönmeli” denilerek işçi sınıfının “işsizlik-açlık mı, korona mı” ikileminde çalışmaya zorlanması bizzat devlet aygıtı eliyle “yasal hale” getirilmiş durumdadır.

Çanakkale’de bulunan Dardanel Gıda Fabrikası’nda çalışan 40’a yakın işçinin Covid-19 testinin pozitif çıkması üzerine evlerinde karantinada veya yıllık izinde olan işçiler de dahil olmak üzere fabrikanın tüm işçileri 27 Temmuz 2020 Pazartesi-9 Ağustos 2020 tarihleri arasında sadece fabrika sahasında ve belirlenen yerlerinde tutularak “kapalı devre çalışma sistemi” adı altında zorla çalıştırılmaya tabi tutuldular. Dardanel şirketi tarafından çalışanlara gönderilen elektronik postada koronavirüs tedbirleri kapsamında çalışanların mesai saatleri dışında da gözetim altında tutulacağı kararının Çanakkale Valiliği İl Umumi Hıfzıssıhha Kurul kararı doğrultusunda alındığı ve zorunlu olduğu belirtildi. (Ve bu kararın altında CHP’li belediyenin de imzasının olduğunu vurgulayalım.) Bu emre uymayan personele yetkili merciler tarafından 3.150 TL idari para cezası uygulanacağı ve kolluk kuvvetleri tarafından konaklama yerlerine zorla getirileceği açıklandı. Benzer durum Covid-19 testi pozitif çıkan ve koronadan kaynaklı ölümlerin yaşandığı Vestel fabrikasında işçilerin çalışmaya zorlanmasında da yaşanmaktadır.

Hatırlanırsa salgın başlangıcında MÜSİAD’ın hazırladığı bir raporda “çalışma kampları” önerilmişti. Bu örnekler faşizmin işçi sınıfına yaklaşımını, işçilerin ya-

şamları pahasına patronlardan yana tavırını net olarak göstermektedir. Anlaşılan önümüzdeki süreçte işçi sınıfına “yerli ve milli” elektronik kelepçeyle, çalışma kampları dayatılması gündemdedir.

Bu tablonun işçi sınıfı ve emekçiler arasında yarattığı etkinin, bir tepkiye dönüşmesi, en azından etki oranında bir tepkinin olmasını beklemek en “doğal” düşünüş biçimi gibi görünmektedir. Ancak sınıf mücadelesinin seyri bu şekilde matematiksel formüllerle ifade edilemeyecek kadar komplikedir. Burjuva-feodal sistemin başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenleri, sistemi korumak için yaptığı tüm hareketlerle, yürüttüğü her politikayla kendi mezarını kazmaya davet etmektedir. İşçi sınıfının ise bu mezarı kazabilecek esas güç olarak tarif edebileceğimiz örgütlülükten uzak olması, patronların sömürüsünü her koşulda sürdürebileceği yanılsaması yaratıyor olabilir. Ancak tekrar edelim ki, bu noktada da sınıf mücadelesi-hareketi açısından matematik formülleri işe yaramaz. Henüz yüzeye vuracak mecrayı bulamamış olsa da dipte önemli bir yoksulluk, yoksunluk, gelecek kaygısı ile büyüyen bir huzursuzluk söz konusudur. Bu huzursuzluğun dalgalara dönüşmesinin bizim sadece istememizle gerçekleşmeyecek olduğunu biliyoruz-bilmeliyiz. Ancak, bu durum, egemenler açısından sürdürülebilir olmadığı gibi ezilenler açısından da sürdürülebilir değildir. Er ya da geç bu dalga yüzeye vuracaktır. Esas mesele bu dalganın nereye vuracağını belirleyecek olanların nerede olacağıdır.

Sonbahar, bir çöküşe mi işaret ediyor?

Yukarıda bahsini ettiğimiz ve ağır bir ekonomik krizin ortasında olduğumuz gerçeğini, AKP-MHP iktidarı ise siyasi manevra

ve hamlelerle karşılamaya çalışmaktadır. Ayasofya’nın cami olarak ibadete açılmasından “terörle mücadele” söylemine, HDP’ye yönelik operasyonlara kadar, diğer birçok faktörün yanısıra esasta da ekonomideki gidişat, bu gidişatın gittiği yer olan çöküşü görmek mümkündür.

Bu siyasi manevra ve hamleler öyle bir boyuttadır ki, örneğin, Doların zirve yapmasının ardından Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak’a yönelik gelişen öfkeye bir AKP milletvekili (Celalettin Güvenç) sosyal medyada “Köpekler havladı diye atlar ölmez...” şeklinde yorum yaparak kendi tabanını konsolide etmeye çalışabilmektedir. Bu durumun AKP’ye oy veren yoksul halkın nezdinde hiçbir karşılığının olmadığını söylemek oldukça yanlış bir düşünüş tarzıdır. Örneğin Erdoğan tarafından, dünyanın tüm sıkıntılarının ve elbette ekonomik krizin de sorumlusu olarak CHP’nin gösteriliyor olmasının bir etkisi vardır. Ki sokak röportajlarında filesini bile dolduramadığı pazarda ekonomik krizin nedeninin sorulduğu bir teyze yanıtı hızla verebilmektedir: “CHP!”

Diğer yandan, her daim hedefte olan HDP’ye yönelik ise kuruluşundan bu yana yöneltilen siyasi soykırıma bir halka daha eklenerek, Parti içinde yaşanan-yaşandığı iddia edilen kadına yönelik cinsel, fiziki vb. saldırıların birbirine denk getirilerek aynı anda açıklanması, HDP Kadın Meclisi’nin müdahale etmesine dahi fırsat tanımamak için bilinçli olarak doğrudan parlamento’ya getirilmesi gibi hamlelerle devam ettirilmeye çalışılması da yine aynı çöküş sinyallerinin bir sonucudur. HDP, kendi içinde birçok erkeklik sorununu barındırıyor olsa da, aynı zamanda bu alandaki en iddialı partilerden biridir, nitekim HDP’li kadınların aynı zamanda aktif olarak kadın mücadelesi içinde yer alması, kadına yönelik cinsel, fiziksel vb. şiddete karşı iç mekanizmalarını işletmekteki ısrarı, kota uygulaması gibi önlemlerle kadının siyasetteki ve yaşamdaki yerini yükselten politikaları vb. iktidarın bu noktadan saldırmamasının da nedenidir. Yani HDP içinde yaşanan kadına yönelik şiddet vakaları, AKP-MHP iktidarı tarafından siyasi bir hamle olarak kullanılmaya çalışılmakta ve kamuoyuna da bu şekilde sunulmaktadır. Diğer yandan HDP’ye yönelik bu saldırı, kadın mücadelesinin toplumsal meşruiyetinin ne kadar yükseldiğinin de bir göstergesi olarak okunmalıdır.

Ancak, bir iki örneğini verdiğimiz bu manipülasyon kesinlikle yeterli gelmemekte ve AKP-MHP iktidarının çöküşü öylesine gözle görünür bir fotoğraf sunmaktadır ki, saldırganlığın ve siyasi ham-

lelerin boyutu da sürekli olarak artırılmakta, çoğu kez olduğu gibi akıl sınırlarını da zorlamaktadır.

Bu konuda, belki de en iyi örneklerden biri, bir süredir zaten kamuoyunda ısıtılan ve toplumun bir kısmını arkasına alan “Kadına Yönelik Şiddet ve Aile İçi Şiddetin Önlenmesi ve Bunlarla Mücadeleye Dair Avrupa Konseyi Sözleşmesi” ya da kısaca İstanbul Sözleşmesi’nden çekilme tartışmalarıdır. Ancak, kadınların itirazı ve bu itirazın birçok kesimden kadını bir araya getirmesi bu konuda da iktidarın baltayı taş vurdüğünü göstermektedir.

Kadın hareketi öğretiyor!

Yukarıda bahsettiğimiz gibi faşizmin işçi sınıfı ve halka yönelik kölelik düzeni dayatmasının en önemli parçalarından biri olarak cinsiyet odaklı saldırılara karşı en net tavrı kadın hareketi ortaya koymuş durumdadır. İktidarın “İstanbul Sözleşmesi”ne yönelik çekilme açıklamalarına karşı kadınlar, meydanları ve sokakları terk etmeyerek, yaygın ve direnişçi bir tutum sergileyerek nasıl bir tavır takınılması gerektiğini öğretmektedirler. Nitekim kadın hareketinin mücadelesi, iktidarın kendi içinde de çatlaklar yaratmış durumdadır.

Açık olarak ifade etmek gerekir ki; Türkiye devrimci hareketi, kadın hareketinin bu pratiğinden öğrenmek ve ders çıkarmak zorundadır. Kadın hareketi son derece somut, anlaşılır ve gerçekleştirilebilir bir hedefle ve üstelik de dar grupçu kaygılardan hareket etmeyerek, birleşebileceği bütün güçlerle birleşip, iktidarın ve elbette patriyarkanın kadın yaşamı üzerindeki tahakkümüne ve kazanılmış haklarına yönelik saldırılarına karşı örnek bir pratik duruş sergilemektedir.

Bu duruşun sadece patriyarkaya karşı mücadele açısından değerlendirilmesi son derece yanlıştır. Tabii ki, faşist sistemin en açık karakterlerinden biri olan patriyarkal yüzüne sıkı bir yumruk atmaktadır bu hareket. Ancak diğer yandan yukarıda bahsettiğimiz ve iktidarın büyük bir çıkmazda olduğu gerçeğini yansıtan tablonun üzerindeki perdeyi yırtmakta gösterdiği başarıyla da faşist düzene atılmış bir tokat olarak görmek gerekir.

“Haklarımızdan ve hayatımızdan vazgeçmeyeceğiz” şiarlı bu faaliyet elbette eksiklikleriyle, hatalarıyla birlikte faşizmin bütün saldırganlığına, işçi sınıfı ve halka karşı dayatılan kölelik düzenine dair net bir fikir vermekte ve yürütülmesi gereken devrimci pratiğe örnek olmaktadır. Kadınlar bir kez daha yaşamı ve direnişi öğretmektedir.

Fındık Üreticisi Kendi Bahçesinde İşçi!

Yıllar içerisinde çıkarılan yasalarla köylü tamamen tekellerin inisiyatifine bırakılmıştır. Fındıkta yaşanan bu durumla direk ilgilidir. Köylünün tekellerin eline bırakılmasının fındık üzerinden anlatabilecek en iyi örnek İtalyan Ferrero Grup'un Türkiye hikâyesidir.

Türkiye gibi bağımlı ülkelerde hiçbir politika, emperyalist-kapitalist sistemden bağımsız değildir. Tarıma yönelik temel politikada bu bağımlılığa göre şekillenmektedir. Bu bağımlı politikaların sonucu olarak 2000'li yıllardan itibaren hızla atılan adımlarla birlikte köylülerin yoksullaştığı, arazilerini ve en iyi bildikleri işlerini kaybettikleri, üretmez hale geldikleri ve üretimden koştukları bir süreç olarak karşımıza çıkmaktadır. Tarımın tasfiyesi ile emperyalist tekelere göre şekillendirilmesi sonucunda köylüler ciddi bir yoksullaşma içerisine girmişlerdir. Bu durum AKP döneminin artık genel karakteri ile birleştirildiğinde (ne varsa talan et, yandaşa peşkeş çek) ne kadar ağır bir süreç olduğu anlaşılacaktır.

Aslında bizim yukarıda anlatmaya çalıştığımız durumu Erdoğan yerli otomobil fabrikası açılış töreninde söylediği "Türkiye şeftali yerine motor üretecek" sözü ile özetlemiş oldu. Kamu olanaklarıyla yandaş sermayeyi besleme, emperyalizme bağımlılık, tarımın yok edilmesi ile binlerce küçük köylü ailenin yoksulluğu arasındaki bağ ancak bu kadar güzel özetlenebilir.

Son günlerde epey bir gündeme gelen hasat dönemine girilen fındık ve fındığın etrafında yaşanan tartışmalar bu politikaların turnusol kâğıdı niteliğinde önümüzde gelmektedir.

Fındıkta rekolte oyunu!

Her yıl temmuz aylarına girdiğimizde dolaylı olarak yaklaşık altı milyon insanı etkileyen fındık üretimi, rekolte tartışmaları ile başlar. Rekolte tartışmaları önemlidir çünkü her türlü devlet desteği çekilmiş, fındık üreticisinin yegane geçim kaynağı olan fındık kilogram fiyatları ile rekolte miktarı arasında paralel bir bağ bulunmaktadır. Tamamen emperyalist tekellerin isteklerine göre şekillenen pazarda rekolte az açıklanırsa fındığın fiyatı yükselir, çok açıklanırsa düşer. Her yıl açıklanan tahmini rekolte bu yılda geçtiğimiz yıllarda olduğu gibi yüksek açıklandı. Tarım Bakanı Bekir Pakdemirli'nin açıkladığı rakama göre

rekolte 665 bin ton, Karadeniz İhracatçıları Birliği'ne göre 670 bin 285 ton. Bu iki rakamda üreticinin beklediği rekoltenin (600 bin tonun altında) çok üzerinde. Nitekim açıklanan rekolte rakamlarının hemen öncesinde kilogramı 26-28 TL bandında olan fındık fiyatları açıklamanın ardından 18 TL'ye kadar düştü. Bu durum üretici köylünün beklentisinin de düşmesine neden oldu. Hemen ardından Cumhurbaşkanı Erdoğan kurban bayramı öncesinde fındık taban fiyatlarını açıkladı. Yapılan açıklamaya göre Giresun kalite kabuklu için 22,5 lira, levant kalite kabuklu için 22 lira fiyat belirlendi. Tüm-Köy-Sen'e göre 2020-2021 sezonu fındığının maliyeti 21.92 TL. Satış fiyatına yüzde 30 kâr hakkı (6.93TL) eklendiğinde en az 28.50TL olması gerekiyor. Devletin belirlediği fiyat köylünün ürettiği fındığın sadece maliyeti kadar. Üstelik bu fiyat Toprak Mahsulleri Ofisinin(TMO) alım fiyatı. TMO her yıl fındık alımına kota koymakta, diğer bir taraftan alınan fındıkların ücretini ertele-yebilmektedir. Yani üretici köylü fındığını belli bir kota içerisinde satıp ücretini iki üç ay sonra alabilmektedir. Bu durum borç altında ezilen köylünün fındığını bir an önce elinden çıkarmak için aracı tüccarlara satmak zorunda kalmasına neden olmaktadır. Böylelikle köylü fındığını belirlenen fiyatın altında elinden çıkarmakla karşı karşıya kalmaktadır. Bunun yanında özellikle fındık üreticisi köylünün fındık tüccarlarına "fındık borçları" yıl içerisinde ciddi oranda birikmektedir. Yıl içinde tüccardan nakit olarak borç alan köylü fındığını borç aldığı tüccara getireceğine dair taahhüt verir. Hasat sonunda borcunu nakit olarak ödeyemez, tüccar alacağına karşılık gelen fındığı kilogramını belirlediği fiyattan alarak tahsil eder. Yani tefeciliğin tüccarlar üzerinden yapılması on binlerce köylünün daha fındık hasadını yapmadan ürününe ipotek koydurması ile birlikte zaten TMO'ya fındık satamamaktadır. Bu durum köylünün fındığını açıklanan fiyatında altında satmasına neden olmaktadır.

Fındık üreticileri İtalyan Ferrero'nun işçisi oluyor!

Dünyada son 5 yılda gerçekleştirilen fındık ve mamulleri ihracatına konu olan ürünlerin kabuklu fındık olarak karşılığı ortalama 711 bin ton. Bu ihracatın yüzde 71'ini Türkiye gerçekleştirdi. Türkiye'nin fındık ihracatında, İtalya 522 milyon dolar ile ilk sırada yer alıyor. Fransa 220 milyon dolar ve Almanya 200 milyon dolar ile ikinci ve üçüncü sırada. Türkiye'nin fındık ihracatı yaptığı ilk 3 ülkenin bu ürün grubundaki toplam ihracatı içindeki payı yüzde 58. İlk 6 ülkenin payı yüzde 77. İhracatla ilgili son yıllardaki durum ise, Türkiye'nin fındık ihracatı arttıkça gelirinin azalması. 2015 yılında ihraç edilen fındığın ortalama kilogram fiyatı 11 dolar 77 sent olurken, 2019'da 6 dolar 35 sentte düşüyor. Elbette bu durumun nedeni bir bütün olarak tarımın tasfiye politikaları ile doğrudan ilgilidir. Yıllar içerisinde çıkarılan yasalarla köylü tamamen tekellerin inisiyatifine bırakılmıştır. Fındıkta yaşanan bu durumla direk ilgilidir. Köylünün tekellerin eline bırakılmasının fındık üzerinden anlatabilecek en iyi örnek İtalyan Ferrero Grup'un Türkiye hikâyesidir.

Özellikle 2000'li yıllarla beraber Fiskobirlik'in işlevsizleştirilmesi sonucunda birkaç şirket fındık piyasasını tamamen kendi kontrolüne aldı. Bu şirketlerden biri fındık ihracatının yüzde 30'una ambargo koyan Oltan Gıdaydı. Oltan gıda belirledikleri alım fiyatları ve ihracat teşviklerinin yardımıyla sermaye-iktidar birlikteliği üzerinden giderek büyüyerek fındık tekeli haline geldi. Ana müşterileri Kinder ve Nutella markalarıyla ünlü, İtalyan çikolata tekeli Ferrero Grup'tu. AKP dönemi-

nin tarım ürünleri ithalatının önünü açan uygulamaları ve yasaları sayesinde, pek çok yabancı gibi Ferrero da iç piyasada hâkimiyetini güçlendirdi. Fındık ihtiyacını ağırlıklı olarak Türkiye'den karşılayan Ferrero, 2014 yılında Oltan Gıda'yı satın aldı, 2017'de de adını Ferrero Fındık olarak değiştirdi. Dünyanın en büyük çikolata ürün üreticilerinden Ferrero, bölgede hem en büyük alıcı hem de en büyük ihracatçı. Daha da önemlisi bugünlerde verimi artırma gerekçesi ile iyi tarım, sözleşmeli tarım faaliyetleri ile etkili bir üretici olma yolunda ilerliyor. Verimi arttırıyoruz, köylüleri bilinçlendiriyoruz adı altında birçok köylü ile sözleşmeler imzalayan Ferrero Grup dizginsiz olarak at koşturduğu piyasada üretim aşamasını da kendine tabi kılarak köylüleri kendi topraklarında işçileştiriyor. Son yıllarda yoksullaşan köylü, artık kendi bahçesinde fındık tekellerinin belirlediği üretim rejimine bağlı kalmak zorunda kalıyor. "En önemli sorun verimliliğin artması. Ancak bunun Ferrero'ya veya başka yabancı şirketlere bırakılması gerekir. Bu durumda yarın üretici devre dışı kalabilir. Ülke devre dışı kalabilir. Fındığı üreten, satan, ihraç eden ve alan aynı firmalar olur. Karadeniz'in fındık üreticisi ise onların bahçesinde, fabrikasında işçi olur."(Ali Ekber Yıldırım)

Fiyat tartışmaları arkasında esas olarak yeni bir üretim rejimi inşa ediliyor. İktidar fiyat tartışmaları ile birlikte köylülerin dikkatini dağıtarak asıl olarak tamamen emperyalist tekellerin üretimi yeniden dizayn etmelerine olanak sağlıyor. Birkaç yıl sonra açıklanacak bir fiyatta ortada olmayacaktır.

İran'daki Militan İşçi Faaliyetçilerinden Eysam Al Mehdi ile Söyleşi

'İsyanlar, topluma empoze edilen ekonomik koşulların, açlığın ve yoksulluğun ürünleridir'

Yoldaşlar, Türkçe, Farsça, Arapça ve diğer birçok farklı dilde konuşuyor ve iletişim kuruyoruz ama aynı zamanda önemli bir ortak dilimiz var ve bu, hepimizi birleştiren ve bir araya getiren mücadele dilidir.

Güney İran'ın Shush kentinde bağımsız Haft-Tappeh Şeker işçilerinin militan grevi 8 Ağustos'ta 55. gününe girdi ve İran'daki işçi hareketlerinin tarihindeki en uzun grev olarak devam edecek.

Yaklaşık 5.000 kişiyi istihdam eden Şeker fabrikasının militan grevcileri, geçmişte protestoları nedeniyle işten atılan militanların geri ödemelerini, sigortaların iade edilmesini, tüm siyasi tutukluların özgürlüğünü ve işe dönmelerini talep ediyor. Ancak yaklaşık iki ay önce koronavirüsün yayılmasının ortasında grevlerine başlayan bağımsız Haft-Tappeh işçilerinin en çarpıcı talebi, hükümet tarafından özelleştirmelere son verilmesi. Bir hafta önce, ana rafinerilerden petrol işçileri ve petrokimya işçileri de hakları için greve katıldı. Şu anda, işçilerin sektörlerde ve coğrafi bölgelerde yaklaşık 40 tane grevi var.

Bu gelişmeleri daha iyi anlamamıza yardımcı olmak için, iki yıl önce Haft Tappeh şeker işçileriyle benzer bir grevi başlatan Ahvaz çelik endüstrisinden militan işçi faaliyetçisi Meysam Al Mehdi ile söyleşi gerçekleştirdik. Kendisi rejim tarafından tutuklandı, hapsedildi ve ardından grevi düzenlediği için işten çıkarıldı. Kendisi halen yurtdışında yaşıyor.

Sayın Meysam Al Mehdi, Merhaba.

Bundan 40 yıl önce Şubat 1979'da iktidara gelen İran'daki teokratik rejim, baskıcı doğası ile iktidara geldi. Kısa bir süre sonra sistematik olarak uygulanan anti-demokratik ve işçi karşıtı politikası ile işçilerin, kentli yoksulların, kadınların, ulusal azınlıkların, öğrencilerin ve ilerici siyasi örgütlerin tüm adil mücadeleleri ve protestolarıyla başa çıkmada karanlık bir sicile sahip olduğu konusuna ise Avrupa'daki Türkiyeli göçmenler ile gazeteminizin Türkiye'deki okurları tanıklıktır.

Bu girişle, İran'daki bağımsız işçi mücadelesinin mevcut yükselişinin köklerine ilişkin görüşlerinizi açıklayabilir misiniz?

M: İran'daki ayaklanmaların ve pro-

Haft-tappeh şeker fabrikası işçilerinin 2018 yılındaki eyleminden

testoların diğer yerlerdeki diğer popüler protestolardan doğası gereği hiçbir farkı yok. Dünyanın her yerinde de işçilerin protestoları ve ayaklanmaları esasen aynıdır. Topluma empoze edilen ekonomik koşulların, açlığın ve yoksulluğun ürünleridir. Bu koşullar kendiliğinden hareketlere yol açar ve ezilenleri maruz kaldıkları yıkıcı koşullardan kurtulmak için örgütlenmeye ve harekete geçmeye zorlar.

İran'da koşullar özellikle şiddetli ve acımasız. İran'da, herhangi bir ortak değer hissine sahip olmayan ve özellikle baskı dışında herhangi bir kavramı tanımayan vahşi İslami kapitalist rejim iktidarda. Ayrıca birçok infazı içeren uzun bir acımasız baskı döneminin ardından bugün kendine gelen, uzun militan geçmişe sahip bir işçi hareketimiz var. Son 5-6 yılda yeniden canlanan işçi hareketi, özellikle yıkıcı ekonomik koşullarda daha militan yöntem ve taktiklerle sahneye çıkmayı başardı. Ancak bu sefer, devletin, şirket yönetiminin ve şehir yetkililerinin beceriksizliğini ortaya çıkaran somut ve açık talepleri formüle etme konusunda

oldukça yeteneklidir. Bugün işçiler bağımsız örgütler kurma fikri ile yeniden ortaya çıktılar ve kendi özgür kurumlarını örgütlemek istiyorlar. Bu temel taleple karşılaşan devletin tepkisi baskıdan başka bir şey değildir.

Ancak, her geçen gün daha çok militan grev eylemlerine ülke çapında katılmakta olan bugünün işçi hareketi, büyüme için büyük potansiyele sahip ve tüm ülke için özgürlük ve eşitlik bayrağını yükseltebilir.

Önceden çalıştığım fabrikada ve bugün çoğu şirkette grevlerin normal grevler olmadığını söyleyebiliriz. İşçiler bu grevlere tam kontrol ve bilinçle giriyor. Fabrika içinde genel toplantı yapan ve çok sayıda konuşmacı ve temsilci kullanmak dahil çeşitli taktikler uygulayan komiteler oluşturuyorlar. Bu, rejimin baskıcı tepkisine hazırlanmak içindir. Örnek olarak yakın zamanda gerçekleşen güçlü grevin ardından rejim, grev başladıktan 3 gün sonra grevi sona erdirmek için 41 öncü işçiyi tutuklamak zorunda kaldı. Ama gördüğünüz şey, grevin sadece devam etmeyip diğer büyük şirketlere doğru geniş-

ledi. Tüm sektörlerde büyüyen ve birbiri ardına grev yapan işçi sınıfı arasında gelişen grev kültürü var. Petrokimya ve petrol şirketleri belediye işçileri bile devreye giriyor ve bu, İran'daki işçi hareketi için büyük bir başarı olarak kabul edilebilir.

Burada, tüm grevler için bir buluşma noktası olan İran'daki tüm özelleştirmelerin sona erdirilmesi çağrısı konusunu ele almak önemlidir. Özelleştirme ve deregülasyon politikaları esasen emek karşıtı politiklardır.

(Editörün Notu: İran'da 1988'de Irak'la savaşın sona ermesinden hemen sonra özelleştirme süreci başladı. Ancak petrol endüstrisi gibi büyük şirketlerin özelleştirilmesi ve parçalanmasıyla 7-8 yıl içinde tamamen yeni seviyeye ulaştı. Ama özellikle İran'da bu oldukça baskıcı ve yozlaşmış bir sistemde uygulanan bir politikadır. Bu şirketler ya Devrim Muhafızları'na [İslami Muhafızlar Birliği] ya da iktidarda olanların akrabalarına ve aile üyelerine teslim edilir.)

Özelleştirmeye karşı mücadele o kadar basit değil. Esasen İran'da iktidar-

daki tüm sisteme karşı bir mücadeledir. İşçilerin üstlendiği bir savaş. İşçiler, kime karşı savaştıklarını biliyorlar ve her türlü kazanma umuduna da sahiptirler.

İran'da son iki yıldır yaşanan protestolara yönelik saldırıyı meşrulaştırmak için protestoların arkasında ABD ve yabancı güçlerin olduğu iddia edilerek rejim tarafından eylemlere saldırıldı ve şiddetle bastırıldı. Eylemlere katılanların birçoğu tutuklandı ve hapsedildi ve bazıları idam edildi.

Kasım 2019'da ülke genelinde 190 şehre yayılan çok daha büyük protestoların ardından 10.000'den fazla kişi tutuklandı. Kasım 2019'da protestolara katılmakla suçlanan 3 gencin Türkiye'deki yetkililer tarafından İran'daki rejime teslim edildiğini ve infaz kararlarının İran'daki yargı tarafından onaylandığını biliyoruz. Rejimin mevcut işçi mücadelelerine karşı tavrı nedir?

Bağımlılık ve dış güçlerle bağlantı suçlaması, sizi daha kolay etiketleyebilmeleri için İran coğrafyasının neresinde olduğunuzu bağlı olarak uyguluyor. İran'ın güneyinde yaşıyorsanız, sizi Arap ülkeleriyle bağlantılı olmakla suçluyorlar. Kürdistan coğrafyasında ise halk hareketini bastırmak için şu ya da bu ülke olduğu farketmeksizin her yerin damgası size yapıştırılır. Kendi bağımlılıklarından ve Rusya veya Çin ile bağlarından asla bahsetmezler.

İran'da İslam kisvesi altında bir kişi sadece bir fikir veya inanç için idam ediliyor. Her zaman halka karşı bu tür suçlamaları kullanırlar. Gerçek şu ki, bu protestoların bu ülkelerle hiçbir bağlantısı veya bağımlılığı yok. İran'da bu protesto ve grevleri; en fazla ezilenler, en yoksullar ve sistem altında en çok zarar görenlerin yaptığını herkes bilir. Hiç kimse bu ayaklanmaların, grevlerin ve hareketlerin herhangi bir ülkeyle bağlantılı olduğunu iddia edemez. Rejime karşı grev veya ayaklanma silahını kullanma seçeneği olmayan ezilenler onlar. ABD'ye veya başka herhangi bir zalime karşı koymak için kullanacakları silahın aynısı. Sokaklara döktükleri vahşi sömürüye ve yoksulluğa karşı savaşan insanlar için hiçbir fark yaratmıyor.

Açıkçası baskı o kadar şiddetli ve öyle bir aşamaya geldi ki yaşadığım Ahvaz şehrinde her gün mahallenizde bir gencin tutuklanıp idam edilmesi kesinlikle normal, sıradan karşılanıyor. İnsanlar her zaman, belki gece eve gittiklerinde, kaçırılacaklarından veya belki tutuklanacaklarından ya da işyerlerinden

Şimdi soru, böyle bir rejimin neden bugün işçi hareketiyle geçmişte olduğu gibi diğer mücadelelerle aynı şekilde başa çıkamamasıdır. Aşırı yoksulluk ve açlık nedeniyle ortaya çıkan kendiliğinden popüler hareketler, genellikle bir olay veya sosyal bir mesele tarafından tetiklenir.

Tahran'da bulunan Amir Kabir Üniversitesi önündeki bir kadın eylemi

almamacıklarından endişe duyarlar. İran'ın neresinde yaşıyor olursanız olun, diliniz, kıyafetleriniz, faaliyetleriniz bunlardan herhangi biri sorun olabilir. Bütün bunlar rejimin bastırmaktan başka çaresi olmayan sorunlarıdır.

Şimdi birisi İran'dan kaçıp Türkiye'ye girse yeni bir mücadele döngüsüne giriyor. Tutuklanıp İran rejimine teslim edilmezlerse, yasadışı olarak çalışmaya başlarlar ve aşırı sömürüye maruz kalırlar. Solcu siyasi aktivist biri için durum daha da kötü, bu kesime yönelik baskıcı koşullar, Türkiye'nin sol aktivistlerine yapılan kadar kötü. Türkiye ve İran'da kurulan bu teokratik İslami sistemler, halklar için yağma ve katliam anlamına gelmektedir. Bu ülkeleri halk için büyük bir hapishaneye dönüştürdüler.

Ülke çapında 190 şehre yayılan Kasım 2019 halk ayaklanmalarına gelince, tüm dünya bu militan mücadeleleri ve ardından gelen baskıyı gördü. Ancak bazıları gözlerini kapadı ve görmezden gelmeye karar verdi. İran'daki İslami rejimin anti-emperyalist sloganları birçok kişiyi kandırdı. İran'daki rejim, anti-emperyalist bir rejim olmaktan uzaktır ve bu emperyalist sistemin bir parçasıdır. Ortadoğu'da neler olduğuna bir bakın. İran'da rejim, eğer emperyalizme hizmet ediyor ise emperyalistler İran'daki rejimi

destekliyor. ABD'nin işgalinden sonra Irak'ın İran'a nasıl teslim edildiğine bir bakın, İran rejimi istediğini yapıyor. Rejimin halk karşıtı politikaları sadece İran'ın içinde sınırlı değil. Türkiye ile el ele ve Kürtleri, Arapları ve bölgedeki diğer ezilenleri bastırdıkları emperyalist güçlerle de sınırlı değil.

Şimdi soru, böyle bir rejimin neden bugün işçi hareketiyle geçmişte olduğu gibi diğer mücadelelerle aynı şekilde başa çıkamamasıdır. Aşırı yoksulluk ve açlık nedeniyle ortaya çıkan kendiliğinden popüler hareketler, genellikle bir olay veya sosyal bir mesele tarafından tetiklenir. Halk sokaklara çıkıyor ve protestolar hızla yayılıyor. Bu her zaman bastırıldı. Böyle durumlarda rejim, interneti ve diğer iletişim sistemlerini kapatıp ardından vahşi bir terör saltanatı başlatma ve hareketi bastırma modelini izler.

Bununla birlikte, işçi hareketi oldukça farklı ve daha örgütlü. Çünkü bir fabrikada çalışmak, özgür bağımsız örgütler kurma hakkından mahrum olsanız bile, işçilerin bilinçli veya bilinçsiz, her zaman açık rolleri olan bir düzeni ve disiplini vardır. Kendilerini hızla organize edebilirler. Geçmişte rejim, Ahvaz, Haft Tappeh'de işçi aktivistlerini tutuklamak, işkence etmek ve hapsetmek için baskıcı yöntemler kullansa da, bugün aynı şeyi yapamayaca-

ğını görüyoruz. Bunun nedeni, işçi hareketinin rejimin kullandığı çeşitli yöntemlerin çok daha farkında olması ve daha geniş bir taktik yelpazesi kullanması ve tepkilerini hızlı, yaratıcı bir şekilde değiştirmesidir. Bu grev ve işçi hareketi şimdi büyüyor ve dünya kamuoyunun dikkatini çekiyor. Mücadele sonucu Haft-Tappeh şeker fabrikasının satışında yolsuzluğun açığa çıkmasının iktidardakiler için skandal bir yolsuzluk düzeyini ortaya çıkardığını ve Haft-Tappeh şirket sahibinin şu anda yargılandığını da belirtmek gerekir. Rejimin geçmişte olduğu gibi bugün de işçi mücadelesiyle "baş edebilmesi" neredeyse imkansızdır.

Mevcut hareketin ilerlemesi için beklentileriniz ve özlemleriniz nelerdir ve bugün işçi hareketinin karşı karşıya olduğu zorluklar nelerdir?

Çok fazla ümidim var ama bunları gözlerim kapalı hayal etmiyorum. Bu umutları ve özlemleri gerçekleştirmenin tek yolunun mücadeleye devam etmek olduğunu biliyoruz. İşçi hareketinin de grev silahını kullanmaktan başka yolu yoktur. İran coğrafyasında bu grevlerin, greve katıldıktan sonra nasıl yayıldığını ve eşlik ettiğini görebilirsiniz. Umudum, gelecekte işçi hareketinin daha organize olması ve eşitlik ve özgürlük talebinin toplumumuzun geri kalanına yayılmasıdır. İşçinin özgürlüğünü tüm insanlığın özgürlüğü olarak görüyorum. Her insanın kendi dilinde konuşabileceği, görüş ve duygularını ifade edebileceği bir özgürlük.

İran içinde büyüyen işçi hareketinin aynı zamanda yerel bir fabrika, şehir ya da ülke ile sınırlı kalmayıp Türkiye, Irak, Filistin'deki yoldaşlarımıza ulaşarak tek sesle konuşmak, büyük bir enternasyonalist mücadeleyi ilerletmek için dünyanın her yerinde deneyimlerimizi paylaşmamızı ve birbirimizden öğrenmemizi sağlar.

Mücadelemizin zaferden ve her yerde eşitliğin tesis edilmesinden başka bir geleceği olmadığına eminim.

Son olarak, grevci işçilere ve İran'daki adil mücadelelerine gazetemize dayanışmamızı ve desteğimizi ifade edebilir miyiz? Halk için mesajınız varsa, lütfen bize bildirin. Yakında daha kapsamlı bir görüşme yapmayı umuyoruz.

Yoldaşlar, Türkçe, Farsça, Arapça ve diğer birçok farklı dilde konuşuyor ve iletişim kuruyoruz ama aynı zamanda önemli bir ortak dilimiz var ve bu, hepimizi birleştiren ve bir araya getiren mücadele dilidir.

KAMPANYA | Buluşma ve Hikayelerimize Dokunma Zamanı!

Kampanyanın en önemli yanı; tdiyerek kadınlarla buluşmak, gündeliğin içerisine hapsedilen eşitsizlikleri, haksızlıkları, görünmez kılınma hikayelerimizi açığa çıkarabilmesidir.

Pandeminin yasaklı günlerinde sık sık yaptığımız merkezi zoom görüşmelerinde filizlenen pandemi ve “normalleşme” üzerine bir kampanya yapma fikri, Haziran ayında toplantılar alıp ayrıntıları oluşturma, planlama yapma ile somutluğa kavuşmuş ve nihayetinde Temmuz ayı başında kampanyamızın startını vermiştik. Kampanyamızın bir ayını geride bırakırken geçtiğimiz aya dair birkaç söz söyleme ihtiyacı duymaktayız. Ve elbette geleceğe dair hedeflerimizi de...

Kadınlar olarak buluşmanın ve birbirimizin hikayelerine dokunmanın her zaman iyileştirici, güçlendirici bir yanı vardır. Bu güçlenmenin örgütlü bir hal alması için de ısrar ve bunun süreklileştirilmesi çabası, her mücadele alanı için geçerli olsa da kadın mücadelesi söz konusu olduğunda daha sıkı sarılması gereken ilkeler haline gelmektedir. Bu kampanya, bu ısrar ve çabanın diri tutulması açısından önemlidir. Keza pandemi ve ardından “normalleşme” denilen pespaye süreçte; kadınlar olarak pandemi koşullarında kadınların yaşadıklarını ve taleplerini gündemde tutma, infaz yasası ile kadın düşmanlarının ellerini-kollarını sallayarak serbest bırakılmasına itiraz etme, Gülistan Doku'nun bulunması, istismarcıların aklanmasına dönük düzenlemelerin gündeme gelmemesi, İstanbul Sözleşmesi'ne dokunulmaması vb. için verdiğimiz mücadele de tam olarak bu ilkeler üzerinden yükselmektedir. Ve özgün bir şekilde Yeni Demokrat Kadın olarak

başlattığımız kampanyamıza dair motivasyonumuz da tam olarak bu süreçte tüm kadınlarla birlikte verdiğimiz bu mücadeledeki ilkelerden gelmektedir.

Bir ayımızı geride bırakırken faaliyetimize dair eleştirel yaklaşmamız gereken kimi noktalara değinmemiz gerekirse; ilk olarak biraz ağır ilerlediğimizi ifade etmemiz gerekir. Bunda Sुरुç Katliamı 5. yıldönümü anmaları ve İstanbul Sözleşmesi gündemli eylemlilikler gibi kimi bizim dışımızda olgular etkili olsa da, potansiyelimizi açığa çıkarma anlamında daha fazla emek harcamamız gerektiği ortadadır. İkinci olarak, kampanya için oluşturduğumuz komisyonların kimileri işler olsa da, bazı komisyonlarımızın toplantılarını düzenli almaması beraberinde bu komisyonların yavaşlamasına ve komisyonda görevli arkadaşlarımızın kampanyaya daha az katılım sağlamasına neden olmaktadır. Kendimize bu konuda yapacağımız her müdahale ve emek verdiğimiz her çalışmayı gündemleştirip haberleştirme kampanyamızın gelişimi ve yaygınlaşmasını hızlandıracaktır.

Kampanyanın en önemli yanı; “Pandemiyi bir de bana sor” diyerek kadınlarla buluşmak, gündeliğin içerisine hapsedilen eşitsizlikleri, haksızlıkları, görünmez kılınma hikayelerimizi açığa çıkarabilmesidir. Bu hikayelerimizi birleştirmek, bu hikayenin değişmesi için verdiğimiz mücadelenin önemli bir ayağıdır. Şimdi bu hikayeleri açığa çıkarmak için ince ince ama daha hızlı ve daha çok kadınla buluşma zamanı...

Kampanya çalışmalarımızdan notlar

İSTANBUL

* Kampanya çalışmalarına 30 Temmuz'da Esenyurt'ta devam ettik. Sohbet ettiğimiz genç kadın arkadaşımız, çok küçük yaştan itibaren kardeşlerinin ve neredeyse bütün evin sorumluluğunu üstlendiğini, pandeminin kendisi için bu sorumlulukları artıran bir yerde durduğunu anlattı. Diğer bir sohbetimizde bayram hazırlıklarına denk geldik ve bayram günleri için hep birlikte sarmalar hazırlarken pandemiyi konuştuk. Tekstil atölyesinde çalışan arkadaşımız, sürecin başında patron ve ustabaşların enfekte olmasından kaynaklı işyerinin 21 gün kapalı kaldığını ve bu süre zarfında devletten kendilerine ödenen paranın yalnızca 400 lira olduğunu anlattı. Ev çalışmalarımızın ardından ölüm orucundaki Halkın Hukuk Bürosu avukatları Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal'ın özgür bırakılmaları gerekirken zorla hastaneye kaldırılmalarını protesto ederek, yazılmalara avukatlara özgürlük talebimizi Esenyurt sokaklarına taşıdık.

* 7 Ağustos günü Gazi Mahallesi'nde bulduğumuz ev emekçisi kadın arkadaşımız pandemi sürecinin kendisinde yarattığı etkileri tedirginlik, belirsizlik, güvencesizlik ve yalnızlık olarak tanımlayarak, bir yandan ailesi ve dostlarının bu süreçten zarar görme ihtimaliyle yaşamının zorluğunu anlattı. Devletin “normalleşme” denilen düzenlemelerinde kendileri gibi süreçten olumsuz etkilenenlerin olmadığına değinen ev emekçisi, bu ülkede gerçek bir “normalleşme”nin hayal dahi edilemeyeceğini vurguladı. Pandemiyi sordüğümüz öğrenci arkadaşımız, uzaktan eğitim nedeniyle arkadaşlarının yarısının son sınıfa geçemediğini; hala ne zaman açılacağı bilinmeyen üniversitelerin pandemideki bu durumunun kendisinde yarattığı belirsizliğin geleceğe dair planlamalara oldukça olumsuz etkide bulunduğunu anlattı.

* 8 Ağustos'ta Esenyurt'ta görüştüğümüz matbaa işçisi bir kadın arkadaşımız, pandemide çalışmak zorunda olanlardan biri olduğunu anlattı. Pandeminin ilk dönemlerinde “evde kal” çağrılarının aslında zenginler için geçerli olduğunu, zengin olanların evlerinde kalabildiğini ama kendilerinin çalışmaya mecbur kaldığını anlattı. Tekstil işçisi arkadaşımız ise ilk dönemlerde bile çalışma koşullarının devlet tarafından denetlenmediğini, servislerde ve

atölyelerde dip dibe olduklarını anlattı. Virüs kapıp hasta olmak istemediklerini söyleyen arkadaşımız “ama açlıktan da ölmek istemiyoruz” dedi.

* 9 Ağustos'ta ilk olarak Sarıgazi'de ev emekçisi bir kadın arkadaşımızı ziyaret ettik. Pandemide evde kalmanın mutfakta harcanan zamanın artması anlamına geldiğini anlatan arkadaşımız, saatlerce yemek ve temizlik gibi konularda emek harcamasına karşın bu emeğinin giderek daha çabuk tüketilen ve yine de görünmez bir emek olmayı sürdürdüğüne dikkat çekti.

Daha sonra Sultanbeyli'ye giderek kadınlarla buluştuk. Pandemide ciddi anlamda maddi sıkıntılar yaşadıklarını anlatan kadınlar, pandemi öncesinde de kazandıklarının kendilerine günlük yettiğini, pandemi sürecinde ellerinde hiçbir birikim olmadığını ve devletten de destek alamadıklarını aktardılar. Kadınlar, kendi aralarında kurdukları dayanışma ile güçlü kalabildiklerini ve birbirlerine bu dönemde daha da yakınlaştıklarından bahsettiler.

ANTALYA

Antalya'da ev işçisi ve sezonluk sera işçisi kadınlarla buluşarak kampanyamızı anlattık, onlarla sohbet etmek istediğimizi belirttik. Böyle bir konuda sohbet etmekten memnun olduklarını söyleyen kadınlar da en az bizim kadar heyecanlıydılar. Kadınlar bu süreçte kendilerini çok yalnız hissettiklerini, zaten görünmeyen/kıymet verilmeyen emeklerinin bu süreçte hem daha yoğun kullanıldığını hem de görülmemeye devam edildiğini anlattılar. Çalışma koşullarının ağırlığından bahsettiler.

Kadınlarla buluşmamızda hepimize iyi gelen bir yan da, çoğumuzun birbirimizi tanımıyor olsak da böylesi bir sohbet için bir araya gelmek ve ortaklaşan sorunlarımızı konuşmak oldu. Bu buluşmaları başlangıç olarak kestik ve ilerleyen günlerde yeniden bir araya gelerek daha ayrıntılı sohbetler etme ve pandemiyi, “normalleşmeyi” konuşmayı önümüze koyduk.

ANKARA

Kampanya kapsamında ilk olarak alandaki kadın yoldaşlarla buluştuk ve kampanyaya dair görevlendirmeleri konuştuk. Nasıl çalışmalar yapacağımıza dair tartışma yürüttük. Ardından da Kızılay bölgesindeki kafe ve binalara afişlerimizi astık. Kadınlara pandemiye dair hikayelerini beklediğimiz çağrısında bulunduk.

Özgürlük Ateşinden Rojava Devrimi'ne Kısa Bir Yolculuk -3-

Her direniş, her kazanım büyük bir değerle yaratılır ve büyük değişimlere işaret eder. Sekiz yıl önce verilen o işaret Kobane sokaklarında ev ev, mevzi mevzi her dilden, her milliyetten, her cinsten savaşçının iradesi, inancı idi.

3 ayrı metinden oluşan söyleşinin son metnidir. Önceki söyleşilere internet sitemizden veya 216 ve 217'inci sayılarımızdan ulaşabilirsiniz.

Siper başından geri cepheye, yeni yaşamın inşasından devrimin propagandasına Rojava'yı tüm dünyaya anlatırken ölüm-süzleşen basın emekçilerine kadar bedenlerini mevzi edenlerin yarattığı direnişe kadraj arkasında tanık olanların dilinden YPG (Halk Savunma Güçleri) basın ile yaptığımız röportajı sizlere sunuyoruz.

- Merhaba, öncelikle kendinizi tanıtır mısınız?

- İsmim Rojhat Özgür. 2015'ten bu yana YPG basın çalışmasında yer alıyorum.

- Dünya halkları bu devrimi sizin yansıttıklarınızla tanıdı. Dünyaya devrimi anlatmak nasıl bir duyuydu? Devrimi kadraj arkasında nasıl gözlemlediniz?

- Basın kurumunun Rojava ve Kuzey Doğu Suriye'de rolü devrimin sesinin açığa çıkarılması açısından oldukça önemlidir. Yine basın çalışması devrimin propagandasının başarıya ulaşması için oluşturulan en önemli kurumlardan biridir. Şüphesiz devrimin kazanımlarının bugün dünyaca tanınmasında ve bu coğrafyada yaşayan halklara etkisinde kaynağını basının, devrimin aynası, gözü ve sesi olmasından alıyor.

- Bize biraz Rojava direnişinde, devriminde vizörünüze takılanlardan bahsedermisiniz?

- Şüphesiz devrimin başlangıcında, devrimin içindeki ilerlemelere kadarki süreçte büyük payı olan bir diğer kaynak da YPG'dir. Bugün tüm insanlığın gözleri önünde bu coğrafyaya vahşice saldırılar devam ederken; kahramanca bunun karşısında duran ve şehitlerinin izinden giden YPG'dir.

Geçtiğimiz 8 yıllık aktif olduğumuz süreçte; halkın iradesini, mücadeleyi anlatmak gibi çok önemli bir görevimiz vardı. YPG ve YPJ basını olarak da devrimin başından beri adım adım Rojava'da var olan mücadeleyi ve zaferi, özgürlük savaşçıları ile birlikte düşmanın üstüne giderken ve aynı zamanda bunun karşısında da insanlık dışı saldırıları ve bu toprakların iradesini YPG ve YPJ basını olarak an dünyaya duyurduk.

Şehitleri olan basın çalışmasında bu çalışmanın üyeleri olarak direnişe başladık.

ğımız ilk andan bugüne onların büyüttüğü çalışmalarla ve yolumuzu açtığı güzergah-ta onların izinden yürüyoruz.

Onlardan biri de Şehit Erih idi. El-Nusra ile başlayan Rojava işgali DAİŞ ve türevleriyle daha sonrasında ise Türk devleti ile devam etti. Biz biliyoruz buradaki esas amaç Kürtleri yok etmektir. DAİŞ sadece Rojava'ya saldırmadı. Bütün dünya için tehlikeli olmaya başlayan terörist bir örgüttü artık. Bizim burada dikkat çekmek istediğimiz şey; burada yürütülen mücadele hafife alınmamalıdır. İşte burada da basının görevi başlıyordu; bu mücadeleyi bütün dünyaya yansıtmak ve herkesin dikkatini ve yönünü Rojava'ya çevirmesini sağlamak. Özellikle Türk devleti destekli DAİŞ çetelerinin 2014'te Kobane'ye saldırısı sonucu çıkan savaştan sonra artık Türkler de dahil bütün devletler DAİŞ'i terör örgütü listesine "aldılar". Sonra sırayla hamleler başladı, Ş. Rubar, Til Hemis, Til Koçer ve diğerleri Rakka ve Dera Zor (ki Dera Zor'da yönetim kademeleri bulunuyordu.) Toprakların DAİŞ terör örgütünden QSD savaşçıları sayesinde temizlenmesini ve kurtarılmasını YPG ve YPJ basını dünyaya anlattı. Basın çalışmasının bunu başarması da bu devrimin zaferlerinden biridir. Aynı şekilde Türk Devleti'nin Efrin, Gire Sipi, Serekaniye saldırılarını ve DAİŞ çetelerinin vahşiliğini de basın bütün dünyaya tanıttı.

"Onlara verdiğimiz söz, önümüzdeki sürecin görevlerini de belirliyor!"

- Direnişin başladığı ilk günden şu ana kadar direnişin ve zaferin dünya halklarına taşınmasında özel olarak dikkat çekmek istediğiniz temalar neler oldu?

- Ben 5 yıldır bu çalışmada yer alıyorum. Bu 5 yıl içerisinde tecrübe aldığım, zaferi gördüğüm, coşkuyu gördüğüm anlar oldu ama bunların en önemlisi şehit arkadaşlarla geçirdiğim anlardı. Çünkü hala biz onların izinden yürüyoruz ve şehitlerimizden moral ve coşku alıyoruz. Özellikle de ilk şehitlerimizden Ş. Mazlum, Ş. Keder, Ş. Heqi, Ş. Elif, Ş. Firaz, Ş. Eli ve Ş. Tolhildan, Ş. Canşer'in anıları önünde saygıyla eğiliyorum ve anılarına sadık kalacağımın sözünü vermek istiyorum.

Onlar özgür basın çizgisi ve devrimin sesinin, renginin ve iradesinin ortaya çıkarılmasında bize yol gösteriyor. Onlara verdiğimiz söz, önümüzdeki sürecin görevlerini de belirliyor.

Benim hem tecrübe aldığım hem de anımın olduğu arkadaşlardan biri de Ş. Heqi'dir. Biz birlikte Rakka hamlesini takip ediyorduk. Zaten arkadaşın kişiliğinde; güç, moral, coşku vardı ve ruhsal olarak içimizde böyle tanınıyordu. Bizi de kendisine bu ve daha fazla güzel özellikleriyle bağladı. Hamlede silah ve kamera omuzunda bir YPG savaşçısı gibi ve aynı zamanda bir basın çalışanı olarak bu hamleyi takip etmesi benim için duruş olarak bir tecrübeydi. Hatırlıyorum, hamlede adım adım ilerleniyordu ve Heval Heqi sabahdan akşama kadar savaşçılarla birlikteydi ve ben de onunla idim. O zaman benim için bir örnek olmuştu. Her savaşçının başından ayağına kadar görüntülediği tek bir an yoktu. Diyordu ki: "Bu görüntüler sonra tarihe kalacak." Bu benim için bir efsane oldu. Gerçekten de Heval Heqi'nin çalışmaya olan aşkı ve devrime bağlılığı çok yüksekti.

- TC faşizminin tüm ilhakına ve devrimi boğma girişimine rağmen Rojava Devrimi'ni dünya halklarına anlatmaya devam ediyorsunuz. Bize biraz çalışmalarınızdan bahsedermisiniz?

- Devrimin koşullarında basın kurumunun çalışma yürütmesi yeni ve zordu. Çünkü; bu devrim bizim için ilk tecrübeydi ve basın çalışması başlatıldığında da çok kısıtlı imkanlarla başladık. İkincisi ise; doğru, çok güçlü bir mücadele vardı, devrim ilan edildi ve bizim görevimiz de bunları bütün dünyaya anlatmaktı; ama öte yandan düşmanın karalama ve teşhir etme hamleleri de vardı.

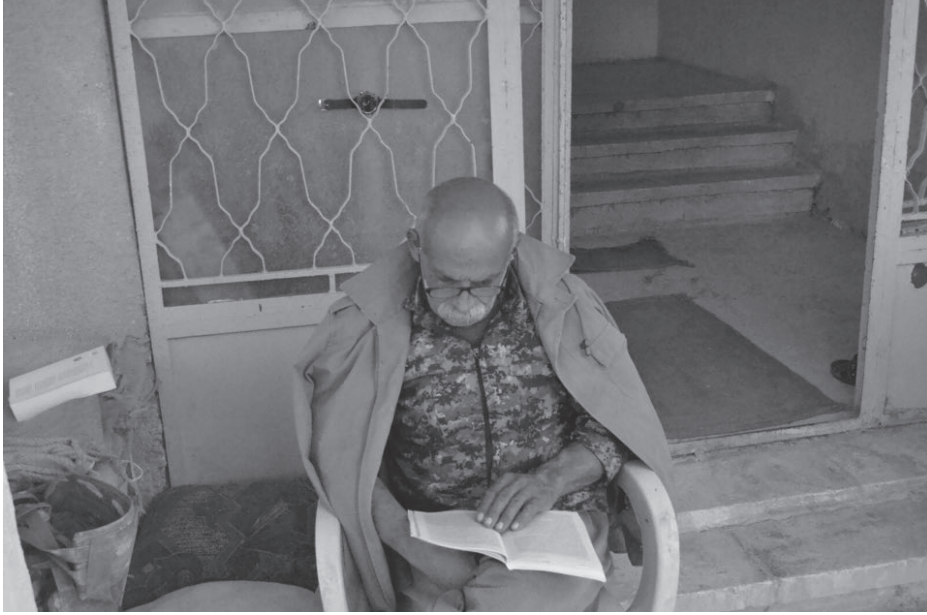
Özgür basına ve Kürt basınına yapılan

saldırıları siz orada yaşayan halklar, basın emekçileri olarak daha iyi bilirsiniz. Türk devleti hem kendi ülkesi sınırları içinde hem de sınır ötesinde sadece katliamcı yüzü ile değil aynı zamanda özgürlükler düşmanı olduğunu da her fırsatta daha fazla pratikle kanıtliyordu. Kuzey Doğu Suriye'de Karaçox'a saldırdı. YPG ve YPJ basını, Rojava radyosu Karaçox'taydı. Türk devleti 24 savaş uçağı ile yaptığı hava saldırısında kurumlarımızın merkez binalarını imha etti. Bu kurumlarda çalışan birçok arkadaş şehit oldu. Bu anlamda, Karaçox saldırısı, işgalci Türk devletinin devrimin gözü olan basına nasıl saldırdığının sadece bir örneğidir. Ancak biz YPG ve YPJ basın olarak hem bu vahşi saldırıların hem de karalama vb. politikaların boşa çıkarılmasında rolümüzü oynadık, oynayacağız. Çünkü işgalci Türk devleti bu politikaları halkımızın duygularıyla oynamak istiyordu. Biz bu saldırılarda hep gerçeği öne çıkardık. Türk Devleti özellikle yandaş medyası üzerinden YPG ve YPJ'yi terörist olarak yansıtıyor ve bunu diğer devletlerin de kabul etmesini istiyordu; fakat gelinen aşamada YPG ve YPJ dünyaca kabul edilen resmi bir ordudur ve bu orduda savaşan savaşçılar birçok devlet tarafından kahraman olarak tanınmaktadır. Burada elbette devletler YPG ve YPJ'ye çok büyük destek verdi demek istemiyorum. Büyük bir halk desteği, sokaklara çıkan insanların etkisi ile sahiplenilmek zorunda kalınmıştır diyebiliriz. Bütün bu gerçekleri ortaya çıkartan ve tanıtan da elbette basın çalışmamızdı. Karaçox saldırısından sonra dahi çalışmalarımız durmadı tam tersi büyüdü ve güçlendi.

- Teşekkür ederiz. Çalışmalarınızda başarılar.

- Ben teşekkür ederim.

MARTAGER GİBİ...

Askeri yaşamla sivil yaşam arasında ilke ve kurallar açısından ortak yanlar olduğu gibi her ikisinin de kendine özgü farklı yanları vardır. Askeri yaşam sıkı bir disiplin ve merkezi bir hiyerarşik yapıya dayalı, ayrıntılı hesaplanarak düzenlenen bir yaşamdır. Merkezden-alta, yukarıdan-aşağıya doğru işleyişi olan, emir talimatla çalışan, işleyen disiplinli bir yapılanmadır. Bu yaşamın en önemli yerinde disiplin durmaktadır. Disiplin; askeri yaşamın ve mücadelenin yasalarına ve kurallarına uygun hareket etmektir. Kısaca “kendini korumak, düşmanı imha etmek için elinden geleni yapmak” ilkesine göre örgütlenen yaşam ve yürüyen bir çalışmadır. Bu yaşam ve çalışmada hiçbir göreve ve olguya ilkesiz, gevşek ve laçka yaklaşmaz. Her olaya, her sorun ve gelişmeye büyük bir dikkat, ince bir duyarlılıkla ve yüksek bir sorumlulukla yaklaşılır. Yapılan ve yapılmayan her görevin ve işin bilgisi komutana verilir. Üste bilgi verilmeyen çalışma, eksik ve yetersizdir. Askeri olma niteliğini zayıflatmıştır.

Türkiye’de İttihat ve Terakki’den, Kemalist iktidara ve günümüze AKP-MHP faşist yönetimine dek devlet yapılanması askeri-feodal-faşist karakterdedir. Ülke faşizmle yönetilir. Yani tepeden turnağa gerici, zora dayalı bir askeri-faşist-militarist güçle yönetilir. Sokak bekçisinden gümrük memuruna, muhtardan pasaport kontrolü yapan memura, üniversite dekanından kapıcıya kadar tüm görevliler “teröre karşı” uyandırılmış, eğitilip mevzilendirilmiştir. Türk askeri yönetimi, katı bir askeri disiplin temelinde üstten alta doğru örgütlenip şekillenmiştir. Ülkemizde

düşman gerçekliği birçok ülke yönetiminden farklı bir karaktere sahip, tarihsel arka planı güçlü, merkezi yapısı faşizme göre yapılandırılmış, kinci-intikamcı-şovenist ve ırkçı bir yönetimdir. Bu devleti iyi tanımalı ve kavramalıyız. Ülkemiz, faşist diktatörlükle yönetiliyor. Devletin karakteri askeri-feodal-faşisttir. Akıllı sadece soykırıma, katliam, işkence ve sürgüne çalışır. Kurnaz-hilekar-kıvrak bir zekaya sahiptir. Eline su dökülemeyecek kadar sahtekardır.

Düşmanı imha etmek için belli bir stratejiye sahip olarak, tek bir ses olarak yürümek ve hareket etmek devrimci mücadelenin esasıdır. Bunun için emir ve talimatlar eksiksiz bir şekilde, vazgeçilmez tarzda uygulanmak durumundadır. Emirler, askeri işlerin tartışmasız, eksiksiz ve iyi bir şekilde yapılması için verilen direktiftir. Talimat ise daha genel bir emirdir.

Emir ve talimatları zengin ve yaratıcı bir tarzda uygulamak yerine öncelikle uygulanmazlığı-olmazlığı-yapılamazlığı yaklaşımının arkasında bencillik, bireycilik ve keyfiyetçilik vardır. Küçük burjuva anlayışın askeri alanda kendini sivil tarzda yaşatması vardır. Bu tarz yaşam bozucu ve yıkıcıdır.

Küçük burjuvazinin direnç noktası, emir ve talimatlara itiraz ederek yapmama, ayak direme, tartışma ve tartıştırma, sürüncemede bırakmaktır. Bunun karşısında komutanın, devrimci ısrara dayalı bir şekilde, küçük burjuva direnci kırarak yapılamazı yapılabilir hale getirme gibi ciddi bir sorumluluğu vardır. Kararlı tutumu ortaya koyarak, yapılamayanın neden yapılamadığının nedenlerini ve niçinlerini açığa çıkart-

Askeri yaşamdan bahsettiğimiz yerde öncelikle devrimci yaşamdan bahsetmekteyiz. Askerlikten önce devrimci olmayı esas alan bakış açımız ve yaklaşımımız bize yol gösteren niteliktedir. Askeri yaşamın zamanı ve sınırı bellidir.

malıdır. Komutanın bu direnç noktalarını ortadan kaldırmak için çalışmak gibi görevi vardır. Bunu yapmak yerine kararı uygulamaktan vazgeçmek, geri durmak hali yine emir ve talimatların kavranmamasıyla ve uygulanmamasıyla ilgili gelişen bir durumdur. Emir-talimat uygulanmadığında, ayak direndiğinde askerileşmenin önüne set çekildiğini görmemiz ve anlamamız gerekir. Askeri yaşamın örgütlenmesinin önünde küçük burjuvazinin gevşek, laçka ve disiplinsiz yaşamı vardır. Küçük burjuvazi tıpkı büyük burjuvazi gibi her an her dakika kendini yeniden örgütleyendir. Küçük burjuvazinin askeri yaşamda örgütlenmesini engellemek için buna en başta komutan müsaade etmemelidir.

Emir ve talimatlara karşı çıkış, talimat alan savaşçının kendisini talimat veren komutandan daha üstün, daha ilerde ve önde görmesinden gelir. Kendisini komutandan daha yetkin görmesinden beslenir. Savaşçı kendini önemli bir yere, komutanı önemsiz bir yere koyarak karşı çıkışını örgütler. Dolayısıyla açık açık karşı karşıya gelme yerine ayak direyerek itiraz ederek tartışarak/ tartıştırarak kısaca yapmayarak ve oyalayarak talimatları boşa çıkarma eğilimi gelişir.

Oysa devrimci temelde bir askeri şekillenmiş yaratılmadığında bırakalım düşmana etkili darbeler vurmaya düşman darbeleri karşısında varlık bile gösterilemez. İmha olunur.

Tekmil vermek (bilgi vermek) askeri görevlerin sonunda komutanlara bildirilmesi gereken çalışmanın sonucudur. Burada da sorunlu yaklaşımlar açığa çıkabilir. Örneğin önemli gördüğümüz şeylerin teknilini vermek önemsiz şeylerin teknilini vermemek gibi.

Öznel dünyadan, durulan yerden sorunlara, görevlere ve gelişmelere bakarak hareket etmek keyfiyetçiliği ve ken-

diliğindenciliği yaratır. Askeri yaşam ve kurallar küçük burjuvanın keyfiyetçi ve bireyci yaşamına göre düzenlenemez, gevşetilip bozulamaz. Askeri kural ilk başta sert gelebilir. Ancak anlam verildikçe, yaşanılıp doğruluğu ortaya çıkınca gönül rahatlığıyla yaratıcı bir tarzda uygulanır. Ancak her askeri kuralın doğruluğu ve yanlışlığının görülüp anlaşılmasına müsaade edilmez. Yeni katılan her savaşçının kendi gözlemi kavrayışı ve pratiği üzerinden askeri kurallara yaklaşamaz. Her yeni katılan savaşçının görmesi, anlaması, kavraması için kuralların doğruluğu ve yanlışlığının ispatı beklenemez. Önce uyup pratiğe uygulayacak sonra anlamaya çalışacak. Savaşçı sıcağı sevmiyor diye güneş doğmamazlık etmez.

Küçük burjuvazinin düşünce ve davranış dünyası çok karmaşık ve karışık. Ana göre değişen, esen rüzgara karşı yön belirleyen, dıştan gelen etkilere karşı oldukça dayanıksız ve kırılındır. Düşünce ve duygu dünyası dört mevsimi bir günde ve bir anda yaşayacak kadar gelgitlidir. Dolayısıyla çoğunluğu kent ve kır küçük burjuva kesiminden gelip devrimci savaşa katılmıştır. Ortak karakteristik nitelikleri olduğu gibi her savaşçının kendine ait özellikleri ve farklılıkları da vardır.

Askeri yaşamdan bahsettiğimiz yerde öncelikle devrimci yaşamdan bahsetmekteyiz. Askerlikten önce devrimci olmayı esas alan bakış açımız ve yaklaşımımız bize yol gösteren niteliktedir. Askeri yaşamın zamanı ve sınırı bellidir. Ancak devrimci askeri yaşamın sınırı ve zamanı yoktur, o sonsuzdur. Ölümüne kadar sürer ve yürür. Terhis yoktur. Sivil yaşama dönme yoktur. Devrimci yaşamın başından sonuna kadar yürümek ve dövmek vardır.

Komutan Martager, Nubar Ozanyan yoldaş tüm yaşamını devrimci askeri yaşama ayırdı. Silahını ve İbrahim Kaypakkaya yoldaşın kitabını yanından ayırmadı. Ne bir kapı anahtarına, ne kendine ait bir eve, ne de paraya, mülke sahip olmadan proletarya partisi, demokratik halk devrimi ve sosyalizm için yaşadı ve savaştı. Askeri yaşam dendiğinde hareket noktamız Nubar Ozanyan yoldaşın pratiğidir. Alacağımız ölçü, pratiğimizi şekillendirecek örnek budur. Bu yaşam pratiği devrimci pratiğimizin, devrimci çalışmamızın, askeri şekillenmemizin özü ve özeti.

Devletin Kürt Halkına Yönelik Sivil Katliamları Arttıyor

AKP-MHP iktidarı ekonomik kriz derinleştikçe Kürt ulusuna yönelik saldırılarla şovenizmi büyütürken kitlelerin biriken öfkelerini hasıraltı etme niyetini koruyor. Türk lirasının gün geçtikçe değer kaybettiği, bir çok işletmenin kredi borçlarını ödeyemeyerek iflasın eşiğine geldiği bir tabloda kitleler “ekonomimiz uçuyor” yalanıyla aldatılmaya çalışılırken bir yandan yürütülen şovenist saldırganlıkla kitlelerin bilinci bulanıklaştırılmaya çalışılıyor.

Pandemi sürecinin hemen arkasından IBKY sınırlarına yönelik gerçekleştirilen sınır ötesi operasyonla bu yönlü adımlardan birisi devreye sokulmuştu. Devletin Xaftanın'de gerçekleşen direnişle devrimci güçlerin pençesine takılması, onlarca subayın istifa etmesiyle sonuçlanırken, karşılaştığı askeri hezimet kitleler üzerinde yaratmak istediği etkiyi büyük oranda sonuçsuz bıraktı.

AKP-MHP ittifakı bu dönemde Kürt düşmanlığının kitlelerde şovenizmi derinleştirmede zayıflayan etkinliğini gözetererek şovenist saldırganlığa yeni hedefler aramaya başladı. Düşmanlık rotasını Hristiyan halklara yönelik kıran AKP-MHP iktidarı tarafından Ayasofya'nın cami olarak ibadete açılması Hristiyan halklar üzerinden yaratılmak istenen gerginlik AKP-MHP ittifakının tabanını diri tutmak için attığı başka adımları ifade ediyor.

Tüm bu saldırganlık devam ederken Kürt düşmanlığı baki kalıyor

Cizre'de pandemiden dolayı hastaneler dolup taşarken devlet suskunluğunu korudu. Cizre'de polis bir çocuğa çocuklara yönelik cinsel istismar vakalarını ise cezasızlıkla adeta önünü açar bir hal aldı. Bu duruma tepki gösteren halka ise biber gazlarıyla müdahaleden geri durmadı.

Devletin söz konusu Kürt ulusu olduğunda her türlü insanlık dışı uygulamanın önünü açtığı, her türlü şeyi reva gördüğü bu saldırılar üzerinden kitleleri manipüle etmek istediği apaçık görünüyor. Ancak pandeminin dahi bu şekilde kullanılması devletin imha siyasetini vardığı noktaya işaret ediyor. Devletin bu saldırganlığı

Yine sınır ticaretiyle uğraşan Kürtler Roboski'de yaşanan şekilde katliamla tehdit edilmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Van'da 3 çobanın askerler tarafından işkenceye uğraması devletin halka yönelik yaklaşımını apaçık gözler önüne seriyor.

ezelden beri ortaya koyduğu Kürt düşmanlığı ile ifade edilirken Kürt ulusunun örgütlü mücadelesini sürdürmesi devletin hazımsızlığının başka bir yüzünü oluşturuyor. AKP-MHP ittifakının kayyum saldırıları altında dahi kitlelerin hizaya çekilememesi bu saldırganlığı büyütüyor.

Katliamların, tutuklama, gözaltı saldırılarının sonuçsuz kalması, devletin halka yönelik saldırılarını intikam alıncasına işkencelerle sürdürmesiyle devam ediyor. Geçtiğimiz ay 16 yaşında bir gencin çobanlık yaptığı esnada askerler tarafından keyfi bir şekilde uzun namlulu silahla vurulması bu saldırılara örnek oluşturuyor. Yine sınır ticaretiyle uğraşan Kürtler Roboski'de yaşanan şekilde katliamla tehdit edilmeye devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Van'da 3 çobanın askerler tarafından işkenceye uğraması devletin halka yönelik yaklaşımını apaçık gözler önüne seriyor. İşkence eden askerin elindeki silahın kayıtdışı olduğunu ifade ederek çobanları ölümlü tehdit etmesi devletin saldırıları için oluşturduğu yasal dayanak olarak öne çıkıyor. Çaldıran'da bir kişinin sınır ticareti yaparken askerler tarafından açılan ateşle vurulması ve valilik tarafından İran tarafından vurulduğu iddia edilmesi saldırıların üzerinin kapatılmaya çalışıldığını gösteriyor. Kayıp yakınlarını arayan Cumartesi insanların buluşmasına 800. haftada da saldıran devletin saldırılarla hangi zemini yaratmayı hedeflediği, bütünlüklü bir saldırı politikası güttüğü bu örneklerle tekrar gözler önüne seriliyor.

Roboski katliamında yaşamını yitirenler anısına Diyarbakir'da yapılan heykel, atanan kayyumlar sonrası 2017 yılında sökülüştü

Sağlık politikası Kürtlerin kanayan yarası!

Kayyum atanan belediyelerin pandemi sürecinde, sağlık önlemi olarak dağıttığı dezenfektanlar üzerinden ekonomik vurgun planları ve Mardin Belediyesi'nde gerçekleşen yolsuzluk dışında devletin somut bir adımı bulunmuyor. Sağlık önlemleri için adım atılmıyor.

Pandeminin azaldığı iddiasına karşılık Sağlık Bakanlığı'nın rakamlarına göre ülkede en çok pandemi vakasıyla karşılaşılan iller arasında Riha (Urfa) ve Amed geliyor. Devletin açıldığı resmi rakamlara halk güvenmiyor, sağlık örgütlerinin gerçek rakamlara ulaşma çabası devam ediyor. Devletin vaka görülen köylere yönelik tek uygulaması giriş-çıkış yasağı şeklinde oluyor. Somut olarak sağlık desteğinin sunulmadığı görülüyor. Diğer illerde vaka sayıları ile ilgili daha yüksek rakamlar ifade ediliyor.

Doğa katliamları askeri operasyonlarla, talan projeleriyle devam ediyor

Elaziz'de, Dersim'de, Şirnex Gabar'da, Mêrdin'de, Colêmerg'de yüzlerce dönümlük ağaçlık arazi arkaya gerçekleşen yangınlarda yanıyor. Bir çok yangın devletin gerçekleştirdiği hava saldırıları sonucunda gerçekleşirken birçoğunun sebebi tespit edilemiyor.

Devlet çevre projelerini yeniden devreye sokarak doğa katliamını büyütüyor.

Dersim'de Göze'ler üzerinde gerçekleştirilmek istenen projenin onaylanmasının ardından projenin startının verilmesi bekleniyor. Zilan deresi üzerinde gerçekleştirilmeye çalışılan HES projesi hala karar aşamasında bekliyor. Devlet Hasankeyf'te gerçekleştirdiği doğa ve tarih katliamına yenisini eklemek isterken bu projelere yönelik mücadele gün geçtikçe büyüyor.

Devlet kimliğini, doğasını, sağlığını hedefe oturttuğu Kürde herşeyi reva görüyor.

İzmir'de askerlik yaparken tehdit edilen, daha sonra ölü bulunduğu iddia edilen Osman Özçalımlı'nın yaşamını yitirilişine dair ailesinin yaptığı açıklama devletin Kürt'e yaklaşımını açıktan gösteriyor. Katlediyor, kalp krizi geçirdi diyor, ardından düştü diyor, ardından intihar etti diyor. Devletin gerçekleştirdiği tüm saldırıların meşruiyetini yürüttüğü katliam politikasıyla oluştururken kendisini dışarda tutma çabası AKP-MHP ittifakının iki yüzlülüğünü tekrar ortaya koyuyor.

Ulusal birlik tartışmaları ile Kürt ulusunun kendi örgütlülüğünü 4 parça Kürdistan'da ve Dünya'da büyütme hedeflerken içerde TC'nin AKP-MHP kurmaylığında gerçekleştirdiği saldırılara karşı örgütsel gücünü büyütmesi ve ülke içerisindeki demokratik mücadelelerle buluşması bu saldırganlığı kırarak esas halka olarak duruyor.

KAMPANYALARIN ÖNEMİ ÜZERİNE

TMY'na Karşı Çalışmalar, Antakya - 2014
eylem birlikleri temelinde ortak yürütülen ve destek verdiğimiz kampanyalar tarihimizin önemli bir kesitini oluşturuyor.

Sınıf mücadelesinde stratejik hedefimiz sınıfsız ve sınırsız bir dünya kurmaktır. Bu azami hedefin sonunda kurulmak istenen komünist bir dünyadır. Bu hedef, her ülkenin tek tek kapitalist-emperyalist sistemden koparak, sonra birleşerek insanlığın hayal ettiği dünyayı kurmaktır.

Enternasyonal proletaryanın Türkiye kurmayı olarak Proletarya Partisinin asgari programı önce Demokratik Halk Devrimi'ni gerçekleştirmek ve durmaksızın sosyalizme ulaşmak, sonunda komünist topluma varmaktır. Bu proletaryanın öncü ve önder örgütünün toplamdaki stratejik hedefidir.

Devrime önderlik eden her partinin önüne koyduğu stratejik hedefine varmada ara aşamalar dediğimiz taktik politikaları vardır. Taktik politikalar kısa ve uzun vadeli hedeflerden ibarettir. Her parti halkın reform istemleri için dahi çalışır; baskılara, hak gasplarına, grevdeki işçilere, kadımlar üzerindeki baskılara, öğrencilerin taleplerine, ulusal istem ve taleplere, inanç kesimlerinin ibadetlerini özgürce yapma taleplerine gözlerini kapatamaz.

Her direniş, her grev, her boykot, her açlık grevi bir kampanya değildir. Kampanyaları saydığımız eylemlerden ayıran temel özellik hedefe kilitlenen eylemin kendisine özgü olmasıdır. Özgünlük kampanyaların ruhudur. Belirlenen hedef özeldir. Kendine özgüdür.

Proletarya hareketinin 48 yıllık mücadele tarihinde geride kalmış sayısız kampanya deneyimi vardır. Örneğin 1978 yılında örgütlenen "MHP Kapatılsın, MİT Dağıtılsın" kampanyası 10 bin kişinin katıldığı bir mitinle bitirilmişti. Keza halk düşmanlarına yönelik kampanyalar düşmanın en çok korktuğu kampanya olmuştur. Yine yakın tarihte "Köye Dönüş Kampanyası", "Hapishaneler Kampanyası", "40. Yıl Kampanyası" vb. bir dizi kampanya, bugün de yararlanacağımız derslerle doludur. Keza,

Her kampanyanın belli bir hedefi vardır. Her kampanya mutlaka bir sonuç almaya yönelik olmayabilir. Propaganda amaçlı kampanyalar da açılabilir. Burada amaç özel yöntem ve araçlarla halkı bilinçlendirmek, aydınlatmak ve örgütlemektir. Örneğin bugün Türkiye'de "Tüm Faşist Partiler Kapatılsın" şiarıyla bir kampanya açılmış olsa bu talebin gerçekleşme şansı "sıfır"a yakındır. Buna rağmen, sadece propaganda için süresi belirlenmiş bir kampanya açılabilir. Böyle bir kampanyada ne amaçlandı, hangi hedefe varılmak istendiği önemlidir. Bu çalışmada da "neden faşist partiler kapatılmalıdır"ın propagandası ile kitleleri bilinçlendirip örgütlemek için çalışılır. Benzer şekilde doğanın emperyalist kapitalist talandan korunması için bir kampanya açılabilir. Buna "ana dilinde eğitim hakkının tanınması", "tüm inanç gruplarına özgürce ibadet hakkının tanınması" vb. de örnek verilebilir.

Bazı kampanyalarda ise hedefi belirlendikten sonra ne olursa olsun kampanyayı sonuna kadar götürmek önemlidir. Böylesi bir kampanya zaferle bitmeyebilir. Ancak, ne olursa olsun talep ortadan kalkana kadar eylemi sürdürmek ve sonuç almak temel stratejik hedefidir. Böyle bir kampanyada da kayıp vermek, tutuklanmak, saldırıya uğramak, güç kaybetmek vb. kampanyanın bir süre sonra bitirilmesi için neden değildir.

Böylesi kampanyalarda sorun, kampanyanın nasıl ve hangi güçlerle başlatıldığıdır. Ortak mı, tek başına mı başlatıldığı önemlidir. Ortak başlatılan böylesi kampanyalarda işe birlikte başlanılan dost güçlerle tüm ayrıntıları konuşmak vb. hedef ve taktikleri belirlemek önemlidir.

Tek başına başlatılan kampanyalarda ise hedefe kilitlenirken güçleri hesaba katarak hareket etmek önemlidir. Güç sınırlıysa ona

göre konumlanmak ve tüm gücü bir anda sahaya sürmemek, aşamalı olarak güçleri konumlandırmak kampanyanın devamlılığı açısından büyük bir öneme sahiptir. Tüm bunlar ustalık ve öngörü isteyen işlerdir. Soğukkanlı davranmak, olasılıkları hesaba katmak, tıkanılan yerde yeni yöntemler bulmak ve ilerlemek önemlidir.

Kampanyalarımızın geride bıraktığı tecrübe....

Son süreçte Batı Avrupa'da farklı boyutlarda üç kampanya gerçekleştirildi. Nisan 2015 ile 28 Temmuz 2020 tarih aralığına tam üç özgürlük kampanyası sığdırıldı. Her üç kampanyada da önemli sonuçlar alındı.

Nisan 2015 tarihinde Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde uluslararası bir operasyon gerçekleştirildi. 11 kişi tutuklandı. 10 komünist ve devrimci tutsak Almanya'ya teslim edilerek çeşitli hapishanelere konuldu. Yaşananlara karşı hızlı bir toparlanma, örgütlenme ve seferber olmayla atılan ilk adım yolun tutarlı yürünmesini birlikte getirdi. Tarihe "Münih Komünistler Davası" olarak geçen kampanyanın başarısındaki en büyük etken, önce örgütlenmek oldu. Kampanya yürütmesi, tüm güçleri hesaba katarak yapılabilecekleri ve zorlanılacak her olasılığı masaya yatırdı. Temel hedef olarak da kampanyanın sadece birkaç haftalık ya da aylık değil, yılları bulacak olan bir kampanya olacağı ve "davanın sokakta kazanılacağı" net olarak ortaya konuldu. Güçlerin buna hazırlanması, kampanyanın sebep ve sonuçları bakımından faaliyete kazandıracağı ve kaybettireceklerinin en detaylı şekilde kavratılması, kampanyanın sürekli kılınması bakımından büyük bir önem sahipti.

Böylesi büyük ve uzun soluklu bir kampanyanın dost güçlerle yapılması kampanyanın aralıksız olarak sürdürülmesinde önemli bir yerde durdu. Bu kampanyanın başarısı aynı zamanda bu dost güçlerin başarısıdır.

Kampanyanın ilk adımı doğal olarak, önce neden böyle bir kampanya sorusuna yanıt içeriyordu. Yaşanan saldırının arka planını anlatmak, Alman devleti tarafından kamuoyuna propaganda edilen "terörizm" yalanına karşı durmak, komünizmi ve devrimcileri savunmak önemliydi. Bunun için çıkartılan ve basılan afiş, broşür, dergi vb. önemli bir yer tutmuş ve kamuoyunun bilinçlenmesinde büyük bir katkı sağlamıştır.

Kampanyanın en büyük etkisi elbette ki sokak olmuştur. Sokak belirleyici olmuştur. Beş yıl boyunca kitlenin pratik olarak sokağı örgütlemesi ve bunu yaygın olarak Avrupa'nın her alanına yayması önemli bir etki yaratmıştır.

Bir diğer örnek de 15 Şubat 2018 tarihinde Yunanistan'da tutuklanan ve Mayıs 2018 tarihinde Türkiye'ye iade kararı verilen Turgut Kaya Kampanyası olmuştur. Hızlıca hareket edilerek iadenin durulması için hem Batı Avrupa'da hem de Yunanistan'da çalışmalar örgütlenmiş, başta Yunanistan olmak üzere neredeyse dünya çapında bir kamuoyu yaratıldı.

Mayıs 2018 ile Temmuz 2018 tarihleri arasında önemli sayıda bir güçle Atina sokakları adeta "zapt" edilmiştir. Yaşlı, genç, kadın, LGBTİ+ faaliyetçiler üç ayı geçkin bir süre boyunca her türlü zorluğu aşarak, olanaklar yaratarak, fedakar ve kararlıca yoldaşımızı özgürlüğüne kavuşturdu. Hapishanede Kaya'nın başlattığı ve 55 gün süren açlık grevi, Yunanistan'da sokak direnişi, işgal, zincirleme eylemleri vb. Avrupa'nın her alanında başlayan destek eylemleri, Yunanistan Konsoloslukları önündeki protestolar, diplomatik faaliyetler ve devrimci dostlarımızın verdiği destekle yürüttüğümüz kampanya yoldaşımızın özgürlüğüne kavuşmasında belirleyici olmuştur.

Hemen ardından 15 Şubat 2019 tarihinde Yunanistan'da düzmece gerekçelerle tutuklanarak Komotini Hapishanesi'ne konulan ATİK faaliyetçisi Abdullah Gürlek ve Özgür Gelecek çalışması Vedat Yeler'le ilgili başlatılan özgürlük kampanyası da her iki kampanyanın birikimi ve tecrübesiyle yürütülmüş ve başarıya ulaşmıştır. Bu kampanyada da Yunanistan'ın yanı sıra Avrupa'nın değişik alanlarında birbirini tamamlayan etkinlikler yapılmış, son noktada önemli bir katılımı mahkemeye gidilmiş, yoldaşlarımızın savunmaları ve kampanyamız sonucunda davanın politik yönü kabul edilmek zorunda kalmıştır.

Sonuç Olarak

Beş yıla sığdırdığımız bu her biri kendisine özgü olan ve yoldaşlarımızı özgürlüklerine kavuşturmayı hedefleyen üç kampanya tabanımıza, çevremize büyük bir özgüven sağlamıştır. Kararlı olmak kampanyalarda tartışmasız bir yerde durmaktadır. Şimdi kendimizi daha güçlü hissetmeliyiz. Moralimizi kendi gücümüz ve çabamızla bir üst noktaya taşımış bulunuyoruz. Yaralarımızı kendi çabamız ve olanaklarımızla, birbirimize yaslanarak, dayanışarak, birbirimize güvenerek ve el ele vererek sardık-sarıyoruz. Sözün özü, biraz övünmeyi hak ettik...

Şiarımızı yönelimde sağlam adımlar atmak ve durmadan ileriye doğru yürümek olmalıdır. İdeolojik olarak kararlılık, örgütsel olarak sağlamlık, politikada derinlik ve mücadelede derinlik kazanmak için daha ileri gitmeliyiz.

NUBAR OZANYAN'I ANIYORUZ...

Gericiliğin her türüne karşı devrimci-yurt-sever mevzilerde savaşan komünist savaşçılardan biriydi... 1956 yılında Yozgat'ta fakir bir Ermeni ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Genç yaşta annesini kaybetti. İlköğretiminden sonra İstanbul'da İbrahim Kaypakkaya'nın düşünceleriyle tanıştı ve TKP-ML'de örgütlendi. 12 Eylül 1980 Askeri Faşist Cuntası'ndan sonra Fransa'da yaşamaya başladı. Burada başta Yılmaz Güney'in savunulması olmak üzere saflarında yer aldığı örgütlenmenin pratik tüm faaliyetlerine katıldı ve örgütledi.

Partisinin çağrısı üzerine 1990'da Lübnan'daki Bekaa Vadisi'nde kurulan askeri eğitim kampına katıldı. Filistin, Ermenistan-Karabağ ve Türkiye-Kürdistanı'nda askeri alanlarda yer aldı. Daha sonra yine partisinin Irak Kürdistanı'nda kurduğu kampa katıldı. Ardında komuta ettiği savaşçılarla birlikte Rojava'ya geçti. Rojava'da DAİŞ saldırılarına karşı verilen görkemli savaşta aktif olarak yer aldı. Silahlı mücadelede iyice gelişen üst düzeyde becerileri vardı. Bu vasıflarını Rojava'daki savaşta da gösterdi. Gericici güçler tarafından Rojava'ya sürülen DAİŞ çetelerine karşı ön saflarda savaştı. Bunun sonucu 14 Ağustos 2017'de Serekaniye'de ölümsüzleşti.

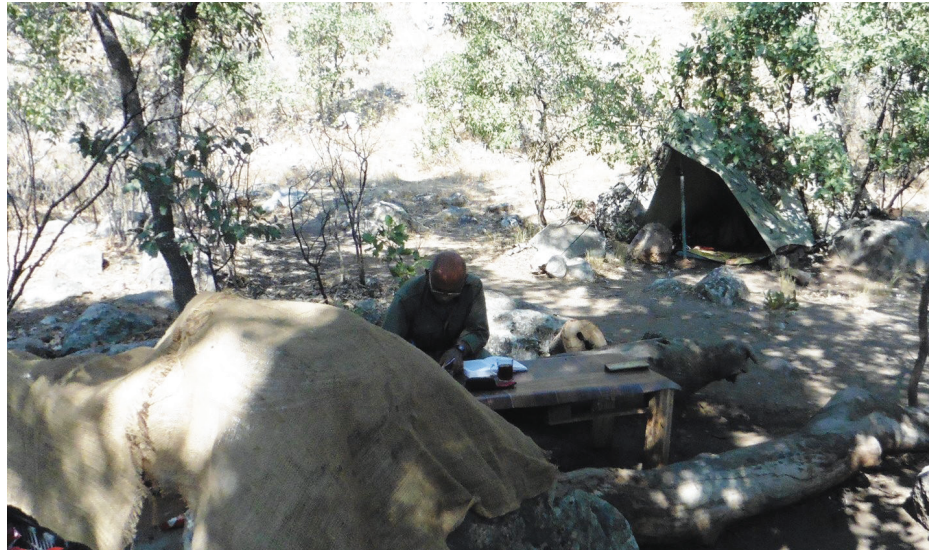
O, Nubar Ozanyan'dı!

14 Ağustos 2017'de Serakaniye'de şehit düşen Nubar Ozanyan, Rojava topraklarına defnedildi. Onun ölümsüzlüğü sadece saflarında savaştığı Enternasyonal Özgürlük Taburu'na mal olmadı. O, Rojava halkına ve Rojava'da savaşan YPG-YPJ, DSG (Demokratik Suriye Güçleri) MLKP, DKP/BÖG, DKP/Birlik, MLSPB, TKP/Leninist, MKP ve saflarında yer aldığı TKP-ML'ye mal oldu. Rojava halkı ve savaşan tüm hareketler tarafından en üst mertebede sahiplenildi. DAİŞ ve arkasındaki tüm gericici devletlere karşı savaşıp da ölümsüzleşen diğer siper yoldaşları gibi bir simge olarak Rojava halkınca bağrına basıldı.

Öyle ki enternasyonalist bir komutan olan Nubar Yoldaş Kürtlerin, Ermenilerin, Arapların, Süryanilerin, Türkmenlerin vb. milliyetlerden tüm Rojava halkının aktif katılımıyla Derik'te defnedildi.

Siyasi ve askeri vasıfları öne çıkan bir komünistti!

Nubar Ozanyan, Rojava halkına yönelik saldırılara karşı verilen haklı ve meşru savaşta aktif olarak yer aldı. Askeri olarak

Nubar Ozanyan savaşçıların ve halkın dilinden düşmez oldu. Ve onların bağrından ve zihninden bir daha çıkmamak üzere yerini aldı.

yetkin yapıya sahip olan Nubar Yoldaş, ön saflarda savaştı. Aynı zamanda bulunduğu karargahta yoldaşlarını ve çeşitli ülkelerden gelen savaşçıları askeri olarak eğitti. Üstlendiği her görevi yerine getirerek onların askeri vasıflarını geliştirdi ve savaşta yer almalarında aktif rol oynadı.

Enternasyonal Özgürlük Taburu'nun askeri önderliğinde giderek öne çıktı. Yoldaşlarının sonsuz güvenini kazandı. Mütevazı ve alçakgönüllü yapısıyla yoldaşlarının ve enternasyonal savaşçıların gönlünde yer edindi. Diğer taraftan kararlı, aktif ve disiplinli yapısıyla da savaşın normlarında ısrar ediyor ve verdiği askeri eğitimle yoldaşlarını savaşın bu ilkeleriyle donatıyordu. Çetelerin saldırılarına karşı en önde savaşarak tüm yoldaşlarına ve enternasyonal savaşçılara verdiği güven ve kararlılıkla önderlik etti. Çetelere karşı verilen savaşta ciddi darbeler vurdu. Onların saldırılarının püskürtülmesinde de aktif yer aldı. Öyle ki Nubar Ozanyan'ın bu vasıfları savaşçıların ve halkın dilinden düşmez oldu. Ve onların bağrında ve zihninde bir daha çıkmamak üzere yerini aldı.

Nubar Ozanyan denildiği zaman onu tanıyanların anlatımında bu açık bir şekilde görülür...

Nubar Ozanyan'ın askeri eğitimde donattığı yoldaşları ve enternasyonal savaşçılar güvenle cepheye gitmiş ve çetelere karşı savaşta mevzilerde yerlerini almışlardır. Yoldaşlarının ona olan güveni arttıkça daha aktif ve daha ön saflarda savaşmışlardır.

Askeri eğitimle birlikte diğer yoldaşlarıyla beraber siyasi eğitime de önem

verdi. Siyasi eğitimin verilen savaşta rolü ve gerekliliğini hep vurguladı. Yoldaşlarıyla birlikte kolektif siyasi çalışmaların yürütülmesinde ısrar etti. Savaşa kumanda eden siyasi çizginin önemini vurguladı ve bu anlayışta ısrar etti. Daha açık bir deyimle "Teori olmadan pratik, pratik olmadan teori olmaz" perspektifini hayata geçirdi. Ve ısrar ettiği bu ilkeyi pratikte giderek daha etkin kıldı.

İşte Nubar Ozanyan böylesi bir mücadele içerisinde yer almıştır.

Ölümsüzleştikten sonra onun defnedildiği an konuşan mücadele yoldaşı Arnos Andok onun "gösterişsiz enternasyonal bir komutan olduğuna" vurgu yaptıktan sonra konuşmasını şöyle sürdürmüştü:

"O sadece soykırımı uğramış, kar taneleri gibi parçalanmış bir halkın özgürlüğü ve kurtuluşu için savaşmadı. Ezilen tüm yoksul halklar için de büyük bir fedakarlık ve cesaretle savaştı. Ezilen halkları kendi halkı gibi sevdi. Onların özgürlük talebini devrimci görevi olarak kabul etti. Bu yüzden Filistin'de, Kürdistan'da, Ermenistan'da savaşmakta bir an olsun tereddüt etmedi... Ararat ne kadar yüce ve heybetliyse komutan Nubar Ozanyan da o kadar büyük bir heybet ve yücelikle halkların özgürlük kavgasına katılmıştır."

Nubar Ozanyan mücadelesiyle, kararlılığıyla ve yarattığı özgüvenle bulunduğu alanda bir simge olmuştur. O, uğruna verdiği mücadelenin eninde sonunda hedefe ulaşacağına inanıyordu. Bu inancına kumanda eden ideolojik-politik hattın bir gün mutlaka zaferi kazanacağından emindi. Bu tarihsel materyalizmin yasasıydı. Ona gücünü veren bu inançtı. Nitekim

partisine iç saldırıya karşı da dik duruşu ve mücadelesi onun MLM bilimini kavrayışının ürünüydü. Nitekim partisinin yaptığı 1. Kongre "Partili kimliğin özü ve özeti" olarak Nubar Ozanyan'a adanmıştır!

Nubar Ozanyan'ın bıraktığı mevzi yoldaşları tarafından devralınır...

Nubar Ozanyan'ın ölümsüzleşmesinden sonra eksikliği hissedilmiştir. Ama ondan devralınan mücadele kararları ve ısrarla sürdürülmüştür.

Emperyalistler, çeteler, bölge devletlerinin azgın saldırıları karşısında Rojava boyun eğmemiştir. Proletaryanın öncü müfrezesi de bu saldırılar karşısında aktif olarak yer almıştır. Verilen bu mücadelede enternasyonal taburun yanında yeni bir mevzi de oluşturulmuştur. Nubar Ozanyan'ın anısına oluşturulan tabur karar ve inançla hareket edildiğinde her türlü sorunun, zorluğun ve saldırının üstesinden gelinebileceğinin göstergesidir.

Nubar Ozanyan bu ideolojik donanımla ve enternasyonal ruhla mücadele vermiştir. Ölümsüzleşmiştir ama verdiği mücadele ve yarattığı mevzi, yoldaşları tarafından devralınmıştır. Onun yoldaşlarına bıraktığı mevzi ve mücadelenin hacmi daha da genişlemiş ve daha etkin bir yapı oluşmuştur. Bu vesileyle oluşturulan Şehit Nubar Ozanyan Taburu karar ve inancın bir göstergesidir.

Bu taburun yaratılmasında ve bölgedeki Ermeni halkının sahiplenmesinde Nubar Ozanyan'ın yadsınamaz emeği ve etkisi vardır. Bu mevziyi yoldaşlarına devreden Nubar Ozanyan Rojava'nın Derik topraklarında defnedilirken yoldaşı Arnos Andok'un son sözlerinde belleklere kazıdığı Nubar Ozanyan'dır:

"Hakiki devrimcilik 'nasıl yapılır'ın vazgeçilmez örnek ismi oldu. Yaprakları yeşerten yağmur gibi yağdı çöle dönmüş yoksul toprakların üzerine. Bilmenin, istemenin yetmediğini harekete geçerek yapmanın devrimciliğini bizlere öğretti. Anlaşılmanın değil anlamının yolunu seçerek bütün ruhuyla ve tükenmez devrimci coşkusuyla devrime katıldı. Onun olduğu her yerde ölüm değil yaşam, kölelik değil özgürlük var oldu. Her zaman zirvelerde uçmayı başaran komutan Nubar Ozanyan yoldaş onurumuzdur. Onun yaşamı, duruşu ve pratiği öğretimizdir."

Bu vesileyle Nubar Ozanyan'ı bir kez daha anıyoruz! Mücadelesi devrimci mücadelede rehber olsun!

Emekçiler Sefalet İçinde, Türk Devleti Fetih Peşinde!

TC devletinin Suriye'den sonra vekâlet savaşlarına doğrudan dâhil olduğu ülkelerden biri olan Libya'da, iç kamuoyuna anlatılan kahramanlık hikâyelerine karşın gerçek öyle değil. Türk devletinin Ulusal Mutabakat Hükümeti(UHM)/Serraç'ın yanında Akdeniz'deki hegemonya savaşının bir tarafı olarak zaman kaybetmeden cephede mevzilendiği Libya'dan, AKP iktidarı adına iyi haberler gelmiyor.

Libya gündemdeki yerini yaşanan bozgunlara paralel bir şekilde epeyce kaybetse de, Türk devletinin dış politikada ABD emperyalizminin koçbaşı olarak sahada askeri gücüyle diğer emperyalistler güçlere karşı nasıl kullanıldığını gösteren çok iyi bir örnek. Arkasına ABD emperyalizminin kısmi desteğini alarak savaşa taraf olan TC devleti, bir yandan da Rusya ile görüşmeleri çatışmalara rağmen kesmeyerek Osmanlı'dan devraldığı denge politikasını ve emperyal güçler arasındaki çelişkilerden yararlanarak kendini ikame etme stratejisini izliyor. Söz konusu yaklaşımın bir bütün olarak başarısız olduğunu söylemek mümkün değilse de, bunun tüm sınırlarının ve içeriğinin egemen emperyal güçlerce çiziliyor olması Türk sermayesinin de acizliğine işaret ediyor.

Libya'da son birkaç haftada yaşanan gelişmeleri daha iyi anlamak adına kısaca bugüne kadar neler yaşandığına bir göz atmak faydalı olacak.

Türk devleti, Libya'da nüfuz savaşının içinde olan diğer devletlerin hepsinden fazla bir gözü dönmüştükle savaşa kendi askeri, istihbari ve teknik gücünün yanı sıra kiralık cihatçı milisleriyle dâhil oldu. Bununla Trablus'un Halife Hafter'in komutasındaki Libya Ulusal Ordusu'nun eline düşmesini önlemekle kalmayıp Vatiye Üssü'nün hâkimiyetini ele geçirme

şansı yakaladı. Önüne de Mısırata'da bir deniz üssü ele geçirme hedefi koydu. General Halife Hafter'in aylar süren Trablus kuşatması, TC'nin UMH'ye verdiği askeri destekle birlikte sona erdikten ve Hafter'e bağlı birlikte doğuya çekildikten birkaç gün sonra, 6 Haziran'da, UMH bu kez Sirte'ye yönelik operasyon başlattığını duyurdu.

Libya'da dengelerin yeniden şekillendiği gelişme de savaşın Sirte ve Cufra'nın kapısına dayanması oldu. Sirte ve Cufra'yı bu kadar önemli kılsa, "Petrol Hilali" olarak adlandırılan bölgenin, Libya'nın hidrokarbon zenginliğinin yüzde 60'ını barındırması. Sirte, petrol ve doğalgaz hatlarının çıkış terminaline giden körfezin başını tutuyor. Cufra'daki üs ise askeri operasyonlar ve "Petrol Hilali"nin korunmasında kritik bir yer. UHM, TC'nin desteğiyle Sirte'ye çok yaklaşmışken, Mısır ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin(BAE) desteğiyle Hafter birlikleri UMH güçlerini durdurdu. Bir süre sonra da Mısır Cumhurbaşkanı Abdülfettah es-Sisi, Libya sınıırı yakınlarındaki Matruh Üssü'nü ziyaret etti ve "Sirte ve Cufra kırmızı çizgidir" diyerek orduya "sınır ötesi operasyonlara hazır olmaları" talimatı verdi. Kısa süre sonrada Mısır Meclisi'nde ordunun Libya işgal tezkeresi çıktı.

Kabaca sahada geline aşama son durum bu şekilde özetlenebilir.

Osmanlıcı hayallere reklam arası
Bu tablo içinde 22 Temmuz'da Libya başlığında TC ile Rusya arasında gerçekleşen "Yüksek Düzeyli İstişareleri"nden çıkan sonuç kamuoyuna duyuruldu. İbrahim Kalın'ın, Reuters'a, "Güvenilir ve sürdürülebilir bir ateşkes üzerinde çalışmak üzere Rusya ile anlaştık" demeci TC devletinin Libya'daki ilerleyişinin durduğuna işaret

etmesi anlamında son derece önemli.

Ortak açıklamanın maddeleri, Libya'da işlerin TC'nin hayal ettiği gibi olmadığını ve bugün için görünürde TC'nin bunu kabul ettiğini gösteriyor. Anlaşmaya göre; Libya'da sahadaki çatışmalar bir süreliğine durdurulacak, Ankara destekli Trablus güçleri Sirte-Cufra saldırılarına son verecek.

Bununla TC'nin Rusya eliyle Mısır ordusunun Batı Libya'ya girişinin şimdilik durdurulmayı hedeflediği anlaşılıyor. Diğer yandan böylece mevcut Sirte-Cufra hattı Doğu-Batı Libya arasındaki geçici sınır olarak kabul edilmiş oldu, ki bu Mısır'ın başlattığı Kahire İnisyatifi'nin hedefine ulaştığını gösteriyor. Elbette burada akıllara gelen soru anlaşmadan birkaç gün önce, "Sirte'yi almadan ateşkes yapmayız" sözleriyle meydan okuyan İbrahim Kalın'ın bu tutumunu neden bir anda değiştirdiği.

İlk olarak TC'nin kontrolündeki el-Watiye hava üssünün bombalanması ve Mısır Meclisi'nin kararı, Türk devletinin Libya'daki hesaplarını büyük oranda bozdu. İkinci olarak, Fransa, Almanya ve İtalya'nın ateşkes çağrısı yapması ve TC'yi yaptırımlarla tehdit etmeleri bu dönüşünün temel nedenleri arasında sayılabilir. Ancak başlıca nedenin Türk devletinin ABD'den de Sirte'ye yönelecek bir saldırı için yeterli destek bulamaması olduğunu söylemek gerekir. TC devletinin ABD'nin onay alması ve kimi taahhütler karşılığında Libya'da gerek Mısır ordusu gerekse de diğer güçlerle karşı karşıya gelmekten çekinmeyeceği, Türk devletinin fetihçi, yağmacı ve işgalci niteliğine vakıf olan herkesin bildiği bir gerçek. Libya petrolünün %60'ını barındıran Sirte bölgesinin Hafter güçlerinde kalmasıyla birlikte, petrol savaşında üstünlük Tobruk'a geçmiş görünüyor.

Bugünkü durumda Libya nüfusunun çoğunluğu Batı Libya'da (Trablus hükümetinin yönetimi altında); petrol kuyuları ise Doğu Libya'da kalmış oldu. Anlaşmanın muhtemel sonuçları arasında, önümüzdeki günlerde Trablus'taki hükümetin feshi, ABD, Fransa ve Rus emperyalistlerinin üzerinde anlaşacakları (en azından üçünün de veto etmeyeceği) yeni bir mutabakat hükümetinin oluşturulmasını dile getirmek mümkün.

Öte yandan deniz yetki sahası başlığında TC'nin, UHM ile yaptığı ve bugün

BM ve diğer güçler tarafından tanınmayan anlaşmaya karşılık Yunanistan, Mısır ve İtalya'nın son çıkışları, Doğu Akdeniz hususunda da TC'nin yakın zamanda yeni bir bozgunla karşı karşıya kalacağına işaret ediyor.

Savaş ve İşgal Ezilenler İçin Yoksulluktur!

İlimli İslam modeliyle Ortadoğu, Orta Asya ve Kuzey Afrika'da, ABD emperyalizminin ileri karakolu görevi üstlenen Türk hâkim sınıfları, bu hedefe Müslüman Kardeşler (İhvan) çizgisini izleyerek ve onunla çeşitli ilişkiler kurarak ulaşma hedefi taşıdı. Suriye'de ABD'nin ihtiyaçları doğrultusunda Esad rejiminin devrilmesi adına dünyanın dört bir yanından getirdiği cihatçı çeteleri bir arada tutacak, sevk ve idare edecek temel ideolojik zemin İhvançılık olarak benimsendi.

Suriye İdlip'te bu çizginin son sınırına dayanmasıyla birlikte bu kez cihatçı çeteler, ABD'nin bölgesel politikaları ekseninde Libya'ya TC tarafından taşındı. ABD'nin kısmi onayını alan TC, çetelerle yetinmeyip hızlıca savaşın doğrudan bir tarafı oldu. Ne var ki Suriye'nin aksine, TC'nin Libya ile ne sınırı, ne de bu ülkede onu tehdit eden "bir terör koridoru" bulunuyor. ABD emperyalizminin Libya'da Rusya karşısında etkinliğini artırmak ve hegemonya savaşında mevzi elde etmek adına sahaya sürdüğü, bunu da Fetihçi/Osmanlıcı hayallerle büyük bir coşkuyla gerçekleştiren yine TC devleti oldu. Gelinen aşamada TC, ABD'nin koçbaşı olarak Libya'da kat ettiği mesafe bağlamında şimdilik misyonunu tamamlamışa benziyor. Bugün ne yazık ki Libya coğrafyası, Libya halkına açlık sefalet ve ölümden öte bir şey getirmeyen emperyalist çatışmanın merkezinde. Libya'nın geleceğine amasız, fakatsız bir şekilde dile getirmek gerekir ki Libya halkı karar vermeli, emperyalistler ve gerici-faşist iktidarlar Libya'dan bir an önce elini çekmelidir.

Öte yandan Türkiye ve T. Kürdistanı'nda, işçi ve emekçiler mali piyasalarda yaşanan ve bir türlü durdurulamayan tırmanışla her dakika daha fazla yoksullaşır ve açlığa mahkûm edilirken Türk devleti onları sefaletle daha fazla sürükleyecek fetihçi hayallerin peşinde koşuyor. Kuşkusuz Türk sermayesi bu politikasından, işçi ve emekçiler buna dur demeyinceye kadar vazgeçmeyecektir!

Petrol Anlaşması ve Rojava'ya Dayatılan Çizgi

Ortadoğu'da; analizi, yorumu meşakkatli ve çetrefilli bir gündemin daha arifesine girmiş bulunuyoruz.

Malum, bombardıman "yağmur"unun eksik olmadığı bir coğrafyanın kaderine dair atılan her adım, yağdırılan bombalardan daha fazla etki bırakmaktadır. Bombardımanın nedeni atılan adımların yönünü belirlemekken Kürt halkı nezdinde Ortadoğu halklarının geleceğini hedef almaktadır. Bu sebeple konuya girmeden önce meselenin hassasiyetine tekrar vurgu yapmak yerinde olacaktır. Bölgede direnişle yaratılan değer ve kazanımlara bakarak yol almak, doğru sözü söylemek mühim bir meseledir. Çok eskiye gitmeye gerek yok; sadece Efrîn ve Serêkaniyê'ye bakmak bunun zorunluluğunu anlamamıza yetecektir.

Sadece pratiksel anlamda ivme kazandığı günlerde ana hatlarıyla gündeme gelen Suriye Demokratik Güçleri (SDG) ile ABD enerji şirketi Delta Crescent Energy LLC arasındaki petrol anlaşması, Rojava'da süren askeri sürecin farklı bir boyutta ivme kazandığının işaretini vermektedir. Birçok yorumla gündeme gelen petrol anlaşması, Türkiye'nin sürece başta sessiz kalması devamında ise tepki geliştirmesi nedeniyle tartışmayı hak etmektedir. Türkiye, İran, Rusya ve Şam açısından verdikleri tepkilere değinmeden önce anlaşmanın ne içerdiğine kısaca göz atalım.

Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi denetimindeki topraklarda Suriye'deki petrolün % 90'ı ve doğalgaz rezervlerinin yarısı bulunmaktadır. Ayrıca Suriye'de 2011 yılından önce günlük petrol üretimi 380 bin varil civarındayken şimdi savaş nedeniyle günlük 60 bin varil petrol üretimi yapılmaktadır.

Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi; petrolün bir bölümünü Şam'a, bir bölümünü Irak Kürdistanı bölgesine transfer ederken bir bölümü de yerel ihtiyaçlar için kullanılmaktadır.

Rojava'da ise anlaşma imzalanan bölgedeki petrol üretimi, günlük 20 bin varildir. Bu anlaşma ile Delta Crescent Energy LLC'nin petrol üretimi için ABD Hazine Departmanı'na bağlı Dış Varlıklar Kontrol Ofisi'nden yani OFAC'tan lisans aldığı ve Fırat'ın doğusuna iki moleküler rafinerin inşasına başladığı da yapılan açıklamalar arasındadır. Ayrıca Pompeo'nun "Anlaşma beklenenden daha fazla zaman aldı. Biz, şu an anlaşmayı uygulama aşamasındayız." ifadesi bunun teyidini oluşturmanın yanında Rojava'nın gele-

ceğinin bugün ikinci aşamada olan Kürt Ulusal Birliği'nden bağımsız olmadığını ve buna paralel yürüten bir süreç olduğunun sinyallerini de vermektedir.

Tepkiler ekseninde Rojava

Şam, Rusya, Türkiye ve İran ekseninde çeşitli tepkilere yol açan anlaşmanın çok etkisi yaratan bir süreç olmadığı ortada. Yani askeri güç ile kurulan dengenin nihayetinde ekonomik bir kulvarda gelişeceği tartışmasız bir gerçeklikti. Bu gerçeğe uzun soluklu ve hala devam eden bir savaş sürecinin özelde ABD ve Rusya ekseninde bir uzlaşma yaratacağı ve savaşın bölgede kurulacak ekonomik döngü üzerinde devam edeceği gerçeğini de ekleyebiliriz.

Suriye'de, Rusya için ciddi bir ekonomik yük olan Şam ve Şam özgülünde Suriye'ye uygulanan "Sezar Yasası"yla beraber bu yükün artması son kertede pazarlığa açık-uzlaşılabilir bir durum yaratmıştır. Tek güç olma sürecinin getirdiği ekonomik zarar, süreci taraflar nezdinde paylaşımaya ya da ekonomik işbirliği yapmaya doğru evriltmektedir. Ve bu noktada "en samimi" çılgık Şam'dan yükselmektedir. Rusya'da yaşayan Kürt analist İkbâl Dürre Rûdaw TV'de anlaşmaya dair yaptığı değerlendirmede şöyle diyor; "Bölgedeki Rus petrol firmaları, orada çıkan petrolü Amerikalılar dahil kim çıkarırsa çıkarsın onlarla çalışır ve hatta Şam ile olan satışlarda aracı bile olur." Şam denetimindeki bölgelerde çıkan petrol miktarı; Şam'ın bu konudaki mecburiyetini de ortaya koymaktadır.

"Fırat'ın doğusu" naraları atan ve sürekli emperyalist güçler arasındaki çelişkilerden yararlanarak Kürt düşmanlığı üzerinden ikili oyunlarla politika üreten TC'nin ise mecburiyet durumu açığa çıkmaktadır. TC'nin bu gerçekliği, anlaşmaya ilk etapta tepkisiz kalması yeni soru işaretleri yarattıysa da bu mecburiyetin çeşitli politik kurnazlıklarla ilerleyeceğini de gözden kaçırmamalıyız.

Sonuç olarak...

Tabloya dair yapılan genel değerlendirmelerde olduğu gibi Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi, bu anlaşma ile uluslararası alanda siyasi tanınma, ekonomik olarak güçlenme ve savunmada güç kazanma gibi bir dizi olguyla beraber elini güçlendirecektir.

Burada esas olarak değinilmesi gereken noktalardan biri, Kürt Ulusal Birliği ile açığa çıkan ve bu gündemle de gelişecek mesele Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'ne ENKS-KDP üzerin-

den dayatılan Bakûr olgusudur. Ortadoğu'da bulunan neredeyse bütün güçlerin hemfikir olduğu tek nokta; PKK'nin Ortadoğu'da ideolojik-politik olarak varlığı ve uygulamak istediği yönetim çerçevesinin tasfiyesinin hedeflendiğidir. Bu aynı zamanda Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nin yönetim anlayışını ve yasal çerçevesini hedef alan bir yerde durmaktadır.

Yeni hamlelerle derinleşecek bir PKK krizinin sinyalleri bugünden kendisini göstermektedir. Bunu kısa vadede zor görünen ama uzun vadede bu gibi yönelimlerle mümkün olma ihtimali yüksek bir ideolojik saldırı olarak okuyabiliriz.

Kuşkusuz ki, emperyalist güçlerle yapılan bu türden anlaşmaların belli riskleri vardır ve emperyalist güçlerle Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi arasında bir çelişki bulunmaktadır. Emperyalistler özellikle de ABD emperyalizmi, Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ni kendi çıkarları için kullanmak istemektedir. ABD emperyalizmi açısından bölgede İran'a yönelik saldırganlık politikasında Kürt Hareketi'nin "kullanılmak" istendiği bilinmektedir. Ancak yine bilinen Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin bu yönelime mesafeli durduğudur. Zaten tam da bu duruş nedeniyle ABD emperyalizmi "Barış Pınarı Hareketi" denilen işgal ve ilhak girişimine onay vermiş, TC faşizminin Rojava'ya yönelik son saldırısının önünü açmıştır. Dolayısıyla ABD emperyalizmi, esas olarak kendi çıkarlarını gözetmektedir. Onun Rojava'yı ve dahası Kürtleri savunmak gibi bir düşüncesi yoktur. Derdi elbette petroldür. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi de bu gerçeğin farkındadır ve yerel düzeyde bunu ifade de etmektedir.

Öte yandan somut gerçeklikte, Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nin uluslararası düzeyde kendisini güvenceye

alma, belli kazanımlar elde etme politikası da anlaşılabilir. Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi başta emperyalist güçler olmak üzere, bölge gericiliğinin doğrudan hedefidir. Nitekim TC'nin El Bab-Cerablus hattı, Efrîn ve son olarak da Gire Spi-Serêkaniyê işgali ortadadır. Somut olan bu yakın tehlike nedeniyle Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nin kimi taktik ittifaklar geliştirmesi de anlaşılır olmalıdır.

Öte yandan anlaşma üzerinden bu denli gündem oluşturulması beraberinde Rojava'ya yönelik Rusya'nın tıpkı Efrîn'de olduğu gibi TC'nin önünün açılması ve yeni işgal saldırılarının gerçekleşmesi ihtimalini de artırmış durumdadır. Şu açıktır ki; başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalistler ve bölge gericileri Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'ne kendi gündemlerini dayatmaktadırlar. Kuzey ve Doğu Suriye Özerk Yönetimi'nde KDP ve ENKS'ye Kürt Ulusal Birliği adı altında alan açılmaya çalışılması, Rojava Devrimi kazanımlarının, KDP çizgisinde bir Kürt "ulusal" cılığının hakim hale getirilmesi hedefinden bağımsız değildir.

Önümüzdeki süreçte yukarıda da işaret ettiğimiz üzere PKK bu türden saldırılara daha fazla muhatap olacaktır. Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi'nin Ortadoğu'da ideolojik-politik olarak varlığı ve uygulamak istediği "ekolojik, demokratik, cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması" emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin hedefindedir.

Şimdiki durumda Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi direnme çizgisindedir. Bizlerin esas alacağı da budur. Bu noktada bizler açısından temel nokta, emperyalistlerin ve bölge gericileri devletlerinin başta Kürt ulusu olmak üzere Ortadoğu'da yaşayan ulus, milliyet ve inançlara yönelik imha ve tasfiye saldırılarına karşı durmak, aktif olarak mücadele etmektir.

Münih Mahkemesi'nde Yargılayanlar Yargılandı!

15 Nisan 2015 tarihinde gerçekleştirilen uluslararası bir operasyonla tutuklanan 10 devrimci hakkında açılan “dava”, 28 Nisan 2020 tarihinde sonuçlandı. Alman Mahkemesi tarafından Müslüm Elma 6 yıl 6 ay, Erhan Aktürk 4 yıl 6 ay, Sinan Aydın 3 yıl 6 ay, Haydar Bern 3 yıl 4 ay, Banu Büyükcavcı 3 yıl 6 ay, Musa Demir 3 yıl 4 ay, Deniz Pektaş 5 yıl, Sami Solmaz 3 yıl, Seyit Ali Uğur 4 yıl 6 ay, Mehmet Yeşilçalı 2 yıl 9 ay “hüküm” verilmiş ve davanın tutsak son sanığı Müslüm Elma tahliye edilmiştir. Sonda söyleyeceğimizi başta söylersek; Siyasi olarak yargılanan ve teşhir olan ise Alman yargı kurumu olmuştur. Alman ve Türk devletlerinin elele yürüttüğü “dava”, duyarlı kamuoyu nezdinde onlar aleyhine sonuçlanmıştır...

Alman ve Türk Devletinin işbirliği sonucu açılan “dava”

Türkiye ve Almanya'daki hukuki konumları farklı olmasına karşın 10 devrimcinin tutuklanması, burjuva hukukunun günümüz konjonktüründe artık nasıl çetrefilli bir hal aldığını da göstermektedir. Tutsak edilmelerine gerekçe olarak gösterilen 129a/b yasası, burjuva demokrasinin giderek daraldığını ve baskı unsurunun da giderek tırmandığını gösteren yasalardan biri olarak ortaya çıkmaktadır.

11 Eylül saldırısının akabinde başta ABD olmak üzere diğer emperyalist ülkelerde de ardı ardına anti-demokratik yasalar çıkartıldı var olan anti-demokratik yasaların uygulanmasına ise yeniden başlandı. Almanya'da Hitler faşizmi sonrası yeniden uygulanmaya başlayan 129a/b yasası bunun sonucudur.

Öyle ki, bir dönemler (1950'lerden-1990'lara kadar) burjuva hukukunca yasadışı olarak tanımlanan yasalar ve uygulamalar, giderek yasal bir hal aldı ve uygulamaya konuldu. Bir dönemler yasak olan faşist partilere izin verilmeye başlandı. Hatta artık bu faşist partiler açıktan seçim-

lere katılmakta ve oluşturulan hükümetlerde yer almaktadırlar. Yabancı düşmanlığı ve ırkçılık körtiklenmeye ve devletlerin resmi doktrini halini almaya başladı. Tüm bunlara bağlı olarak geçmişte kurulan yabancı dernek, kitle örgütleri ve kuruluşların faaliyetlerinde zorluk ve engeller de çıkarılmaya başlandı. Hatta bu kuruluşlara temelsiz gerekçelerle baskınlar yapıldı oldu.

İşte Almanya'da “Münih Komünistler Davası”nın dayandırıldığı 129a/b maddesi de bu doğrultuda çıkarılan ve yürürlüğe konulan yasalardan biridir. “Anti-terör güvenlik yasası” tanımıyla uygulamaya konan bu yasa üzerinden Müslüm Elma Türkiye Komünist Partisi-Marksist Leninist yöneticisi, diğer tutsaklar ise üyesi olma iddiasıyla “mahkum” edilmek istenmişlerdir. Her biri ayrı hapisanelerde ve tek tek hücrelerde tutularak total izolasyon uygulamasına maruz bırakılmışlardır. Böylelikle birbirlerinden ve diğer tutsaklardan ayrı tutulmuşlardır. Kimseyle görüştürülmeyecek tek başlarına kalmaya zorlanmışlardır. Günde 30 dakika havalandırmaya çıkarılmış, günün geri kalanında ise hücrelerde tutulmuşlardır. Ortak davadan yargılanmalarına rağmen, ortak savunma yapmaları engellenmiştir. Kısacası fiili ve psikolojik baskıyla yıpratılmak istenmişlerdir.

Dışarıda verilen haklı ve kararlı mücadele ile Türkiyeli ve Alman demokrat ve devrimci kuruluşlarla enternasyonal dayanışma oluşturulmuştur. Ve bu minvalde yürütülen kampanya ve etkinlikler ile dava giderek kamuoyuna yansıtılmış ve bunun sonucu mahkeme salonunda izolasyon kaldırılmış, tutsakların mahkemede birbirleriyle görüşmeleri sağlanmış, avukat ve aileleriyle açık görüşme hakları elde edilmiştir.

Kamuoyunun desteği dışarıda verilen kararlı mücadele sonucu sağlanmıştır. Dava duyarlı ve politik kesimlere iletilerek onların desteğine ulaşılmış; giderek daha kit-

lesel boyutlarda yürütülen bir mücadeleye dönüştürülmüştür. Öyle ki, dava tutsakların kararlılığı ve dışarıda verilen mücadele ile, II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra Almanya'da topluma yansıyan en etkin politik mahkeme olarak anılmaya başlanmıştır.

Böylece, demokratik yapı ve kuruluşlar ile duyarlı kamuoyunun sahip çıktığı bu dava, beraberinde tutsakların tutarlı ve kararlı tutumları ve yaptıkları savunmaları ile bizzat Alman burjuvazisinin yargılandığı bir mahkemeye dönüşmüştür. Tutsaklar ve onları destekleyen kurumlar nezdinde, ideolojik ve politik arenada yargılanan ve mahkum edilen Alman burjuvazisinin yargı kurumu olmuştur.

Bu davanın diğer bir özelliği Alman yargı organına lanse edilen iddianamenin özünün Türk yargı kurumu tarafından hazırlanmış olmasıdır. Ancak Almanya'nın resmi makamlarınca dikkate alınan bu karşı devrimci iddianameyi hazırlayan Türk savcı ve emniyet mensupları Fethullah Gülen Cemaati bağlantısı iddiasıyla bizzat TC tarafından “terörist” ilan edilmiş, bazıları hapsedilmiş, bazıları ise aranmaktadır. Günümüz Türkiye'sinde yasama, yargı ve yürütme kurumlarının tümünden lağvedildiği bir dönemde, bugün aranır durumda olanların hazırladığı uydurma iddianameyi kriter almak Alman Devleti'nin yargı mekanizmasının düştüğü halin de bir göstergesidir.

Alman yargısı, TC faşizmiyle işbirliği içinde komünistleri yargılamak istemiş, büyük bir tantanayla ve gösteriyle başlatılan “yargı”lama sonucu “dağ fare doğurmuş”tur. Alman yargısı ilk başlardaki kimi iddialarını geri çekmek zorunda kalmıştır. Dava oldukça uzun sürmüş ve sonuçta tutsaklara “ceza” verilmiştir. Dolayısıyla bu durum, 129 yasası ve a ve b bendlerinin kapitalizmin istikrarlı döneminin burjuva normlarına bile nasıl ters düştüğünün göstermektedir.

Kapitalizmin içinde bulunduğu durumun hukuku...

Girilen ekonomik ve siyasi kriz yumağı derinleştikçe ve daha üst boyuta tırmandıkça, mevcut devletler sömürüyü daha fazla artırmaya ve demokratik hakları daha fazla gasp etmeye başlamıştır. Bunun sonucu burjuvazinin siyasi baskıları da artmakta ve bu durum devlet erkini daha saldırgan kılmaktadır.

Ancak Münih dava tutsakları “dava” karşısında secde etmemişlerdir. “Davanın” muhtevasını ve ardında yatan nesnel durumu teşhir etmişlerdir. Davanın sonuna ka-

dar 5 yıl 3.5 ay tutsak edilen Müslüm Elma, Türkiye'de de cunta koşullarında 17 yılı aşkın bir süre hapisanelerde tutulmuştur. Toplamda ise 22 yıl çeşitli hapisanelerde kalmıştır. Tüm bu süre içerisinde hapisanelerdeki direnişlerde ön saflarda, aktif olarak yer almıştır. Taviz vermemiş ve direniş geleneğini sürdürmüştür.

Hapisanelerde geçirdiği dönemlerde yapılan saldırı ve baskılara karşı direniş geleneğiyle hareket etmiştir. Açlık grevleri ve ölüm oruçlarında aktif yer almıştır. Hapishane koşullarında birçok tutsakta olduğu gibi, Müslüm Elma'da da sağlık sorunları baş göstermiştir. Almanya'ya iltica ettiğinden sağlık tedavisine başlanmıştır.

Almanya'daki tutuklama da tutuklanılanlar açısından sağlık sorunları oluşturmuştur. Müslüm Elma'da bu süreçte Polistemi Vera isimli kan hastalığı oluşmuştur. Kısacası Türkiye zindanlarından miras hastalıklarına Alman burjuvazisinin zindanları da bir başka hastalığı dahil etmiştir...

Uluslararası kapitalizmin yargı, yasama ve yürütme kurumları agresif bir hal almıştır. Nitekim bunun sonucu kendi yasalalarıyla bile bağdaşmayan tutuklamalar ve hücrelerde tecritte tutmalar, saldırganlıklarının açık ve bariz göstergeleridir. Amaç demokratik kitle örgütlerini yıpratmak ve baskı altına almak, o saflarda yer alanları sindirmek ve etkisiz kılmaktır. Elbette ki bu baskı ve saldırı, salt göçmenlere yönelik değildir. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde baş gösteren işçi ve gençlik hareketlerinde görüldüğü gibi bu ülkelerin halkı da hedef alınmaktadır. Sisteme ve rejime yönelebilecek olası hareketleri şimdiden bastırmaktır. Bu, tüm burjuva katmanlarının karakteristik yapılarının sonucudur.

Münih dava tutsakları da Alman mahkemelerinde yaptıkları savunmada uluslararası kapitalizmin mevcut durumu ve izlediği politikalar ve gerçekleştirdikleri saldırılara dikkat çekerek bu gerçeğe vurgu yapmışlardır. Artık kronikleşen krizin harmanladığı kısır döngüden bir türlü çıkamayan sistemin mahkemeleri ve işletilen hukuk sistemi de iyice çığırından çıkmıştır.

Bu durum ırkçılıkla, gelişigüzel baskın ve tutuklamalarla, sistemin ortaya çıkmasına zemin sunduğu koronavirüsle, girilen faşistleşme süreci vb. gelişmelerle daha net bir şekilde açığa çıkmaktadır. Ama ezilen sınıfların sömürüye karşı ve demokratik haklar için mücadelesi de ivme kazanıyor. Ve bu mücadele daha ilerilere taşınacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

TTB, Kovid-19 İzleme Kurulu Üyesi Dr. Elbek ile Söyleşi

“Sağlık Çalışanları Tükenme Aşamasında”

Türkiye’de Koronavirüs sürecinin altıncı ayına girmesiyle beraber salgında hem sağlık emekçilerin, hem de toplumun yaşadığı sorunlar artmaya başladı. Sağlık emekçilerinin virüsten koruyacak şekilde güvence altına alınmaması ve düzenli test uygulanmaması nedeniyle gerçekleşen ölümler ciddi boyutlara ulaştı. Bununla birlikte özellikle sağlık hizmetine ulaşamamaktan kaynaklı Türkiye Kürdistanı’nda orantısız bir şekilde artan vakalar sonbahar ile birlikte nasıl bir boyuta erişeceği merak uyandırıyor. Hem sağlık emekçilerinin, hem de toplumun salgınla ilgili sorunlarını konuşmak için **Türk Tabipler Birliği Kovid-19 İzleme Kurulu üyesi Doç. Dr. Osman Elbek** ile konuştuk.

Özgür Gelecek: Merhabalar, Sağlık emekçileri salgın sürecinde ne gibi sorunlar yaşadı?

Osman Elbek: Ben TTB’nin Kovid 19 İzleme Kurulu üyesiyim. Biz kurul olarak kendi aramızda görüştüğümüzde şöyle bir tablo çıktı: Birincisi, Nisan’ın sonundan itibaren sağlık çalışanlarının Kovid-19 hastalanma ve ölüm rakamları hakkında resmi hiçbir şey açıklanmadı. Zaman zaman yazılı ve sözlü medya aracılığıyla tebliğ ederek yetkililerden resmi rakamları istedik. Bu açıdan, bakanlığı bir kez daha bu konudaki resmi rakamları açıklamaya davet ediyoruz: Mevcut durumumuzu görmek açısından veriler olmadan konuşmak çok zor.

İkincisi, tabip odaları kendi inisiyatifleriyle sağlık çalışanlarını izlemeye çalışıyorlar. Dün itibariyle Ankara Tabip Odası 500’e yakın sağlık çalışanının teyit edilmiş bir vaziyette Kovid-19’a yakalandığını açıkladı. Bu tabii ki buzdağının görünen kısmıdır çünkü hepsini izleyebilmek mümkün değildir. Bu yüzden resmi verilere ihtiyacımız var.

Üçüncüsü ise daha bugünlerde İtalya’da yapılan bir araştırmada sağlık çalışanları ve restoran görevlileri en yüksek risk grubunda olduğu ortaya konuldu. Aslında gayet doğal bir durum çünkü; sağlık çalışanlarının çalıştığı, hasta yoğunluğunun fazla olduğu yerlerde virüs yükü de çok fazla oluyor ve sağlık çalışanları çok genç yaşlarda ölümcül hastalıkla karşı karşıya kalıyorlar.

Sağlık çalışanlarının ne kadar büyük bir risk altında çalıştığını salgın sürecinde

şu anada kadar 26 hekimimizi kaybetme durumumuz net bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bu nedenle sağlık çalışanlarının özel olarak taranması gerekiyor. Şikayet, semptom aranmaksızın tarama kapsamına alınması gerekiyor. Ancak Türkiye’de Cumhurbaşkanlığı makamında çalışanlar, futbol federasyonuna bağlı antrenörlere, masörlere, futbolculara düzenli tarama yapılmasına rağmen sağlık çalışanlarına düzenli tarama yapılmıyor. Bu yüzden sağlık çalışanlarının en temel taleplerinden biri, düzenli tarama kapsamına alınması, sürveyansın izlenmesidir. Ayrıca örneğin bir sağlık çalışanı asemptomatik, şikâyetsiz de olsa, PSR testi pozitif halde çalışmaya devam ederse, hem kendi çalışma arkadaşlarına, hem de temas ettiği hasta ve hasta yakınlarına virüs bulaştıracaktır. Bu yüzden erken tanı ve erken tanı sonrasında çalışanın izolasyona alınması hem kendi sağlığı için, hem de çevresindekiler açısından önemli bir faktördür. Ama bu taleplerimize rağmen çalışanlar tarama kapsamına alınmıyor.

Bir başka sorunumuz ise Kovid-19 hastalığının sağlık çalışanları için meslek hastalığı ve iş kazası sayılmamasına yöneliktir. Bu tüm yasal haklarımızı ortadan kaldırıyor. Kovid-19’un uzun süreli bir hastalık olacağına dair ipuçlarımız var. Bu virüs, meslek hastalığı ve iş kazası sayılmazsa sağlık çalışanlarının ileri dönemde oluşabilecek patolojik durumları ve Kovid-19’un ileri dönemlerdeki süreci sağlıklı şekilde izlenemeyecek ve olası hastalık ya da ölüm durumlarında ise bu çalışanların yasal güvenceleri olmayacak. O yüzden Kovid-19’un bir an önce meslek hastalığı ve iş kazası kabul edilmesi gerekiyor. Tabi burada sağlık çalışanlarından kastımız sadece hekimler değil, sekreter, temizlik görevlisi gibi bütün sağlık çalışanlarını kapsamaktadır.

“Birinci dalga, ikinci dalganın üzerine binecek”

Son haftalarda ağır hasta sayısının tam verilmemesiyle birlikte koronavirüs günlük verilerinin gerçeği yansıtmadığı konusunda Sağlık Bakanlığı’na yönelik eleştiriler geldi. Veriler olmadan bu süreç yönetilebilir mi?

Yönetilemez. Yönetilemiyor da zaten. Veriler şeffaf olmanın dışında doğru da değil. Erzurum, Malatya, Rize gibi birçok

ilin valilerinin açıklamalarına dikkat edersiniz Sağlık Bakanlığı’nın ilgili illere dair yayımladığı raporlarla valiliklerin açıklamaları birbirini tutmuyor. Bizim dışarıdan söylememize pek gerek yok. Mevcut devlet organizasyonu, açıklanan verilerin gerçekliği ifade etmediğini ortaya koyuyor. Bu yüzden açıklanan verilerin doğruluğuyla ilgili insanlar şüphe duyuyor.

Daha önemlisi örneğin yoğun bakım ve entübe olan hasta sayılarındaki trendi izlemek, pandeminin gidişatına dair bir fikir veriyordu. Evet, Türkiye çok az veri açıklıyor ama eldeki verilerin gidişatını izlemek, ‘dün durum ne idi ve yarın nereye gidiyor’ demek için elimizde bir ipucu vardı. Bir gecede bu yoğun bakımda olan ile entübe olan hasta sayısını kaldırarak bu trendi ortadan kaldırdılar. O turkuaz renkli tabloya bu verileri kaldırmadan yeni veri eklenmesi zor değildir. Gidişatı izleyebilmek için elde ettiğiniz her veriyi geçmişe doğru değerlendirerek kamuoyuna açıklamak zorundasınız. “Bugün pnömoni (zatürre) görme oranımız %5” demek pek bir şey ifade etmiyor. Dün ne idi, bugün ne oldu? Bunun karşılaştırması yapılmalıdır. Ama maalesef Türkiye’de verilerin eksik olmasının yanı sıra, hemen hemen herkes var olan verilerin de hatalı ya da objektif olmadığını düşünüyor.

TTB’nin değerlendirme raporlarında sonbaharda, özellikle mevsimsel hastalığın arttığı zamanda vaka sayısında bir artış yaşanması veya ikinci dalga bekleniyor mu?

TTB, ikinci ayda ile dördüncü ayda iki rapor, üçüncü ile beşinci ayda ise değerlendirme sundu. Her iki raporda ve değerlendirmede kısa ve orta vadeli, verimli öneriler var. Bugün itibariyle baktığımız zaman ikinci aydaki öneriler hayata geçseydi, Haziran ayıyla geçtiğimiz, adı yanlış olan normalleşmeye çok farklı bir şekilde geçerek bugünkü yoğun bakım ve entübe sayılarına ulaşmamış olurduk. Keşke bu değerlendirmeler kamusal otorite nezdinde daha fazla dikkat çekseydi ve bir takım adımları değiştirelselerdi. Aslında açıkladığımız rapor ile değerlendirme görüşlerinin tarifinden sonra kimi veriler değişiyor, kimi uygulama değişikliğine gidildiğini de görüyoruz. Ama toplumsal hareketliliği kısıtlayacak, ekonomik öncelikli önlemlerden hiç vazgeçilmiyor. Bunu en kötü şekilde bayramda yaşadık.

Ayasofya’nın açılması, 15 Temmuz, iki büyük sınavın yapılması gibi toplumsal hareketliliği artıran adımlar atıldı. Sonbaharla birlikte, influenza ile Kovid-19’un beraber izlemesiyle tüm dünyada daha büyük probleme neden olacağı öngörülmektedir. Bu yüzden değerlendirme ve raporlarda influenzaya karşı Sağlık Bakanlığı tarafından ne tür önlemler alındığını açıklamaya davet ettik. TTB olarak 6 aydan büyük herkese influenza aşısının yapılmasını talep ettik. Çünkü hem influenza ile, hem de Kovid-19 salgınıyla baş edebilmemiz mümkün değildir. Toplumun en azından büyük bir kesimine influenza aşısı yapabilirsek, Kovid salgını üzerindeki etkisini azaltabilme şansına sahip olabiliriz.

Bu yüzden de geçen yıl olduğu gibi influenza aşısının zor bulunmasına, tedariğinin önünde sorunlar olmasına kabul edebilecek durumda değiliz. Bu yüzden bakanlığın ne kadar aşı aldığını, bunu topluma nasıl uygulayacağını, kimlere uygulayacağını bilmek istiyoruz.

Bunun dışında influenzayı Kovid’den ayıran testlerin uygulanmasına, özellikle sonbaharda hızlıca hayata geçmesi gerekiyor. Aksi takdirde hastalara yaklaşımda ciddi problemler yaşayabiliriz. Buna yönelik de planladığı takvimi kamuoyu ve bizlerle paylaşmasını istiyoruz. Ayrıca biz ikinci dalgayı bekliyoruz fakat henüz birinci dalgayı bitirmiş değiliz. Birinci dalga, ikinci dalganın üstüne binerek seyretmeye maalesef devam edecek ve sağlık çalışanları adeta tükenme aşamasında. Bunları göz önüne alarak bir eylem takvimi oluşturulması gerekiyor.

Yabancılaşma

Devrimci yaşamda hakikate ve öze dönüşe doğru yürütülen mücadele olduğu gibi devrim ve sosyalizm amacından uzaklaşma, başkalaşma ve yabancılaşma da yaşanır. Gelişim karşıtıdır. Öze dönüş yürüyüşünde özgürlük varsa yabancılaşma da vardır. Demokratik halk devriminin amaç ve görevlerinin açık, anlaşılır ve net olması gerekir. Anlaşılmazlık, muğlaklık, belirsizlik halleri amaca bağlılığı zayıflatır. Adım adım uzaklaşmayı ardından da yabancılaşmayı getirir. Amaç ve görevde netlik olmazsa yabancılaşma kaçınılmaz hal alır.

Militan, devrime ve örgüte katılımda net olmalıdır. Neye-niçin katıldığını, neden-niçin fedakarlık yapıp mücadele yürütmesi gerektiğinin farkında, bilincinde ve sorumluluğunda olmalıdır. İdeolojik katılım net olmadığında, neye-niçin katılım sağlandığı anlaşılır ve bilinçli olmadığında, zayıflık ve yabancılaşma başlar.

Keza halka devrimci tarzda bakılmadığında yabancılaşmanın bir başka çeşidi yaşanır. Halk, devrimin ve tarihin yapıcıları olarak bakılmadığında, nesne olarak görüldüğünde, halka karşı yabancılaşma başlar. Duygusal olarak uzaklaşma kaçınılmaz hale gelir. Küçük burjuva örgütler ve devrim saflarında proleterleşemeyen küçük burjuvalar halka faydalanması ve kendilerine destek sunması gereken insan yığını olarak bakarlar. Halk, devrimcilere hizmet etmesi, onları desteklemesi ve onların dediklerini yapması gereken yığınlar olarak görülür. Dolayısıyla halkla kurulan bağ ve yürütülen ilişkiler bir devrimci gibi olmaz bir yabancı gibi olur. Örgütlenmesi, devrim saflarına kazanılması gereken özneler olarak bakılmaz. Bu küçük burjuva bakış açısına göre hareket edildiğinde halkla manevi bir bağ kurulmaz. Halk, devrimcilere ekmek su verecek. Evlatlarını verecek. Emeğini, yarattığı değerleri, sahip olduğu olanakları verecek. Devrimciler de sadece onları alacaktır. Halka bir şey vermeyecektir. Onlar hep öğretmen halk ise bir şeyden anlamayan-bilmeyen öğrenmesi gereken cahiller olarak görülecektir(!) Yukarıda sayılan yaklaşım ve anlayışların hepsi halka yabancılaşmanın belirtileridir. Halkın acılarını anlamayan, sorunlarına ciddi eğilmeyen, taleplerini önemsemeyen her bakış açısı ve yaklaşım yabancılaşmanın kendisini yaratır ve yansıtır. Halktan kopan, devrimden kopar.

Yoldaşlara iki farklı bakış açısıyla yaklaşılır. Proleter devrimci bakış açısı şudur; yoldaş demek aynı amaç uğruna bir ara-

ya gelmiş mücadele eden, ideolojik-politik-örgütsel-duygusal birliği olan fedailer demektir. Yol arkadaşı, amaç arkadaşı. Duygu arkadaşıdır. Yoldaş her şey onun için feda edilecek kadar değerli olan insandır. Ne anne ne baba ne kardeş ne eştir. O her şeyin üstünde ve önündedir. Hem ideolojik hem de duygusal birlik taşıyan mücadele arkadaşıdır.

İkinci bakış açısı ise kolektif içinde proleterleşemeyen küçük burjuva bakış açısıdır. Bunlar yoldaşlarını çalışan işçi, görevini ve işini yapmak zorunda olan memur olarak görür. Kendilerini şirketin (örgütü şirketi gibi kendilerini şirketin yani örgütün sahibi olarak görür) evin-mülkün sahibi, yoldaşlarını da çalışmak zorunda olan görev ve sorumluluklarını yerine getirmekte zorunlu olan basit sıradan insanlar olarak görür. Bu bakış açısı yoldaşlarına yabancılaşmış, duygusal olarak kopmuş, devrim amacından uzaklaşmış olan küçük burjuva bakış açısıdır.

Amaçtan kopan hedeften uzaklaşır. Savunulan görüşlere ve sahip olunan değerlere karşı yabancılaşma başlar. Yabancılaşmanın önü alınmaz, nedenleri üzerinde durulup devrimcileşme yeniden başlatılmazsa düşman saflarına kadar gitme olasılığı ortaya çıkar.

Yabancılaşma bir çeşit yozlaşmadır. Amaçtan kopmuş, rutine bağlanmış bir tarzda, sorgulamadan ve hissetmeden, amaçla bağını kurmadan, alışkanlıklarla yapılan işler olarak görür devrimin işlerini. Yapılan işler mekaniktir. İlişkilerde duygu ve coşku yoktur. Mekanik, soğuk, donuk ve memurcadır. Üst bürokrat, alt ise memurdur. Yabancılaşanlar kendini fazlasıyla önemser. Örgütü ve yöneticileri ise önemsemeyen. Kendi söz ve pratiklerini daha değerli görür. Yoldaşların, yöneticilerin söz ve pratiklerini daha az değerli görür. Kendini örgütün üstünde ve farklı yerde görür. Görev ve sorumluluklarını unuttur. Kendini ve yoldaşlarını çözümün parçası olarak görmez. Dolayısıyla sorunların parçası olur. Örgüt gözünde silikleşir. Yoldaşlar silikleşir. Bütün bu sayılanlar yabancılaşmanın farklı görüngüleridir.

Nasıl ki fabrika da üretilen ürünlerin sahibi olamıyorsa işçiler ve bu ürünler işçiler için yabancı nesnelere olarak duruyorsa, örgütlü çalışmada da nesne ile özne arasındaki ilişkide bir yabancılaşma yaşanmaktadır. Belirlenen amaca uygun, duygusal bir bağ ve bütünlük kurulmayan her çalışma ve her ilişki yabancılaşma olarak yaşanır. Amaçtan uzaklaşmak, müca-

dele etmeyi unutmaktır. Yapamadığımız, yerine getiremediğimiz her görev, çözemediğimiz her sorun, değiştiremediğimiz her ortam yabancılaşma olarak karşımıza çıkar. Çünkü görevle kurulan ilişkide sıradanlaşma, anlamsızlaşma, yapılan işin değerini önemsememe durumu vardır. Amaç yok, hedef yoktur.

Yoldaşlarla kurulan ilişkilerde amaç uygun hareket edilmediğinde, yapılan işlere anlam verilmediğinde yabancılaşma yaşanır dedik. Yoldaşlarıyla rekabet eden, yaptıklarını beğenmeyen, küçümseyen, onları sorunlu bireyler olarak gören, bireyci ve bencil hareket eden her bakış açısı ve her ilişki yabancıdır. Oysa yoldaşlara devrimci görevlerini yerine getirmek için destek vermek, onları her yönüyle güçlendirmek, eksik ve yarım bıraktıklarını tamamlamak, moral ve motivasyonu yükseltmek tarzında kurulan ilişkiler devrimcidir. Aksi her durum yabancılaşmadır. Yabancılaşma, bireyciliktir, kapalıdır, sıradanlaşmadır, kanık-sama ve önemsememe halleridir. Kısaca yabancılaşma burjuvalaşmadır. Yabancılaşma devrimci saflardaki en tehlikeli hastalıktır. Mutlak mücadele edilip alt edilmesi gereken bir virüstür.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Nubar Ozanyan

Nubar Ozanyan Ermeni milletine mensup bir ailenin çocuğu olarak 1956 yılında Yozgat'ta doğdu. Proletarya Partisi ile tanışması ve devrimci mücadeleye atılması ise yine kendisi gibi Ermeni bir devrimci olan Armenak Bakırcıyan ile tanışması ile oldu. Mücadeleye atılmasından itibaren Türkiye Kürdistanı'ndan Filistin'e, Hayastan'dan Lübnan'a birçok savaş alanında bulundu. Ozanyan, Proletarya Partisi'nin Rojava'ya

açılma hamlesinin de mimarlarından olarak burada savaştı ve birçok savaşının yetişmesini sağladı. 14 Ağustos 2017 tarihinde Rakka'da IŞİD çetelerine karşı başlatılan hamlede şehit düştü.

Katip Saltan

Almanya'da işçi olarak çalışan Katip Saltan, Proletarya Partisi'nin yurtdışı faaliyetine katılır. Yurtdışında bulunan işçilere devrimin propagandasını yapar. Katip Saltan, 19 Ağustos 1980'de faşistlerce 27 bıçak darbesiyle alçakça katledilir.

Hüseyin Doğan

1944 yılında Dersim Pülümür'de doğan Hüseyin Doğan, 1972 yılında işçi olarak Almanya'ya gider. Almanya'da ATİF'in içerisinde örgütlenir. Aynı zamanda bulunduğu Ulm'de aynı amaçlar için mücadele yürüten Ulm Halk Ocağı'nın da kurucularındandır. O sadece ideolojik birliği olan insanlarla değil diğer devrimci gruplardan ve halkla olan ilişkilerinde de alabildiğine alçak gönüllü ve saygılıdır. 16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katılmıştır.

Hüseyin Kılığ

1964 yılında Dersim'de doğan Hüseyin Kılığ, Halk Ordusu'na katıldı. 1983'te bir köyde emniyet mandalı açık olan silahını salladığı anda silah ateş alır ve tek bir kurşunla yaralanır. Pülümür Sağlık Ocağına götürülen Hüseyin Kılığ, olayın ihbar edilmesi üzerine yakalanarak yaklaşık 15 saat sonra 21 Ağustos 1983'te işkenceyle katledilir.

Hasan Ataç

1960'ta Dersim'de dünyaya geldi. Çok genç yaşta tanıştığı devrimci düşüncelerle. Tutsak düşüğünde çok genç olmasına rağmen işkencede "ser verip sır vermeme" geleneğine bağlı kaldı. İşkencehanelerde dalgalandığı bayrağı 13 Ağustos 1985'te İstanbul'da çatışmada katledildiğinde yoldaşlarına devrederek ölümsüzleşti.

Kepir Çatışması

23 Ağustos 1992 günü on kişilik bir Halk Ordusu birliği, Ovacık'ın Kepir Yaylası Mevkiinde bir ihbar sonucu pusuya düşürülür. Çatışma 12 saat sürer. Halk Ordusu üyeleri Yıldız Ayrıç, İmam Cem İştmez, Akın Uzun ve Proletarya Partisi üyesi, Komutan Dursun Erkul, ilk çatışma sırasında şehit düşer. Meral Gezer ise yaralı ele geçirilerek işkencede katledilir.

Ordu Mesudiye Şehitleri

16 Ağustos 1993'te Ordu'nun Mesudiye ilçesi Topçam nahiyesi'nde Ortaalan Köyü mezrasında konaklayan Halk Ordusu birliğinin, ihbar sonucu TC güçleriyle girdiği çatışmada Nurgül Bölükbaş ve Muzaffer Kahraman ölümsüzleşti.

Koronavirüs'e Yakalanan İşçiler Çalışmaya Zorlanıyor

Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın hükümeti, 1 Haziran'da ekonomiyi yeniden harekete geçirmesiyle COVID-19 vakaları Türkiye'de tekrar artmaya başladı. Salgın sürecinde burjuva ana muhalefet partisi CHP'ye yakın işletmeler bile enfekte işçileri çalışmaya zorluyor. Geçen hafta Çanakkale'de, bir konserve balık şirketi olan Dardanel, 40'tan fazla işçinin COVID-19 testinin pozitif çıkmasına rağmen fabrikadaki bütün işçileri 14 gün zorla fabrikaya kapattı.

Bianet'in raporuna göre, evlerinde karantinada olanlar da dahil olmak üzere fabrikanın tüm işçileri ve yıllık izin- de olanlar dahil, öğrenci yurtlarına yerleştirildi. Ayrıca, COVID-19 tanısı alan işçiler fabrikaya servislerle getirildi ve çalıştırıldı. Zorla çalıştırılan işçiler, "Psikolojimiz işyerinde bozuluyor, bantlarda nefes alamıyoruz, hatta tuvaletler bile sorunlu. Yöneticiler ve ustabaşlarının gözü her zaman üstümüzde" diyerek yaşadıkları süreci aktardılar. Bir işçi ise Evrensel Gazetesi'ne verdiği söyleşide şunları ekledi: "Hayatımız neredeyse rehin durumda. Nihai karar ise zaten bunun somut bir örneğidir. Patronun işi kesintiye uğramaması için bizi ateşe attılar."

Şirketin bu hamlesi, Çanakkale Valiliği İl Halk Hijyeni Komitesi'nin "Kapalı sistemde faaliyet gösteren işletmelerin personeli fabrikaya götürülerek tecrit edilecekleri yere götürülecektir" açıklamasının ardından geldi. Bu karar sadece valilik tarafından değil, şehrin CHP'li belediye başkanı tarafından da onaylandı.

Bu gerici işbirliği, işçilerin ölümcül koşullar altında iş yerinde kalmalarını nasıl zorlandığını ve Erdoğan'a alternatif olarak sıralanan CHP gibi orta sınıf partilerin ve sendikaların işçi düşmanı karakterini ortaya koyuyor. Onların odağı, salgını kontrol altına almak ve hayat kurtarmak değildir. Amaçları işçi sınıfı içinde artan öfke ve muhalefeti sınırlamak ve pandemi yayılırken ve yaşam koşulları düşerken bile işçileri "güvenli" kanallara yönlendirmektir. Çanakkale'deki zorla çalıştırılan işçi haberleri, CHP'nin parlamentoda işçi sınıfına yapılacak büyük bir saldırıyı destekledikten birkaç hafta sonra geldi. CHP oylarıyla Erdoğan hükümeti, yüzbinlerce ya da milyonlarca işçi için zorunlu "ücretsiz izin" sürecini 2021'e kadar uzattı. Milyonlarca işçi, devletin işsizlik fonundan aylık sadece 1.170 Türk Lirası (yaklaşık 170 ABD Doları) işsizlik

Koronavirüs, egemen sınıfın pandemiye karşı ölümcül tepkisi nedeniyle Türkiye'de ve uluslararası alanda sınırlandırılmadan yayılırken, yüzbinlerce ölüme yol açarken, işçi sınıfı için ilerlemenin tek yolu sürece müdahale etmektir.

ödeneği almak zorunda kaldılar. Pandemiden sonra, işsizlerin sayısı, Türkiye'de tüm zamanların rekorunu kırarak, 17 milyonun üzerine ulaştı.

Çanakkale'deki bu işçilere dönük suç, Müstakil Sanayiciler ve İşadamları Derneği (MÜSİAD) tarafından belirtilen bir projeyi baz alıyor. Mayıs ayında MÜSİAD, bu salgının ortasında üretimin durdurulmasını önlemek ve işçi sınıfının sömürüsünü sürdürmeye devam etmek için "izole edilmiş üretim üsleri" oluşturma projesini duyurdu.

COVID-19 vakaları diğer fabrikalarda artmaya devam ediyor. Manisa'daki Vestel Fabrikası'nda, işçiler yüzlerce enfekte çalışan var olduğunu, yedi kişinin de şimdiden hayatını kaybettiğini bildirdi. Bu beyaz eşya fabrikası 16.000'den fazla işçiyi barındırıyor. Bu fabrika Türkiye'nin en büyük fabrikası ve Avrupa'nın da en büyüklerinden biridir. Fabrikadan bir işçinin Birgün'e yaptığı açıklamada "İşçiler çalışmaya devam ediyor. Herkes çok gergin. Vakalar çıkıyor, ancak karantina uygulanmıyor" denildi.

İstanbul İkitelli Organize Sanayi Bölgesi'ndeki bir fabrika olan Uğur Konfeksiyon'da 96 işçinin iki hafta içinde enfekte olduğu bildirildi.

Şirketlerin işçilere dönük hukuk dışı dayatmaları giderek yaygınlaşıyor. Haziran sonunda, Mardin'de bir demiryolu inşaatında çalışan 40 işçi bir hafta içinde enfekte olmuştu. Cengiz Holding'e bağlı bu şirket, işçilerin çalışmaya devam etmeyi reddetmesi halinde onları işten atmakla tehdit etti. Mayıs ayında aynı işyerinde, güvenli olmayan koşullar altında çalışmaya karşı yapılan protestodan sonra 118 işçi çıkarıldı.

Türkiye genelinde yükselişe geçen pozitif vakalar ve fabrikalardaki ölümler hakkında büyüyen raporlar, karantinadan

sonra tüm dünyada başlayan "işe geri dönüş" dönemine denk geliyor.

Türkiye'deki toplam vaka sayısı 232.000'e ve 5 bin 700'e yakın ölüme ulaşırken, yoğun bakımdaki COVID-19 hastalarının oranı 1 Haziran'da yüzde 2'den Temmuz ayı sonunda yaklaşık yüzde 12'ye yükseldi. Bu dönemde aktif olguların sayısı yaklaşık 30.000'den 12.000'in altına düştü, ancak yoğun bakımdaki hasta sayısı neredeyse iki katına çıktı.

COVID-19 hastalığının bu ciddi yayılma belirtilerine rağmen, Sağlık Bakanlığı'nın resmi rakamları neredeyse aynı kaldı. Toplam günlük yeni vaka sayısı 14 Temmuz'dan bu yana 900 ile 1.000 arasındaydı ve ölü sayısı 15-20 idi.

29 Temmuz'da Sağlık Bakanlığı, hükümetin Türkiye'de koronavirüs krizinin gerçek boyutunu, turizmi teşvik etmeye ve işçilerden kâr elde etmeye devam etmek için sakladığına dair işçiler arasında artan şüphe ve öfkenin tam ortasında yoğun bakım ve entübe hastalarla ilgili rakamları açıklamayı bıraktı. 28 Temmuz itibarıyla yoğun bakımda 1.280 hasta vardı. Bu, aktif vakaların yüzde 11,8'ine denk geliyor ve 403 hasta ventilatör kullanıyor.

Bilim insanlarından, COVID-19 salgınının, sözde muhalefet partilerinin önderliğindeki yerel yönetimlerin zimni (üstü kapalı) desteğiyle uyguladığı "sürü bağıklığı" politikası nedeniyle kontrolden çıktığına dair artan uyarıları geliyor.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) yetkilisi Prof. Sinan Adıyaman, "Yoğun bakımdaki hasta sayısını vermek istemiyorlar. Çünkü onlara bakarak çıkarımlar yapabiliriz. Aktif hasta sayısını yoğun bakımdaki has-

ta sayısına bölüyorduk. Bu verilerle Türkiye'de bu oranın yüzde 10'un üzerinde olduğunu ama dünyada yüzde 1,5 civarında olduğunu açıkladık" dedi.

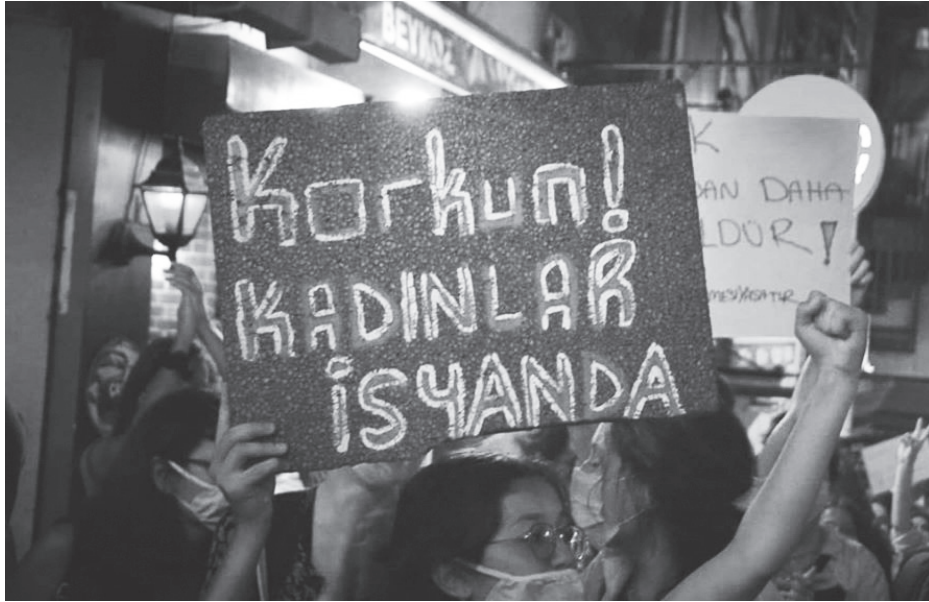
Prof. Dr. Bengi Başer de bir tweet ile hükümetin kasıtlı ihmeline tepki göstererek şunları söyledi: "Sadece semptom gösterenlerde PCR testlerini kullanıyoruz; yani bunu sadece yüzde 30'a yapıyoruz. ... Testin tanı değeri yüzde 60'tır. ... Yurt dışından gelenlere test uygulamıyoruz. Ayrıca artık olumlu vakaların yakın teması için bir test yapmıyoruz. Sayılara değil gerçekliğe odaklanın."

TTB yetkilisi Halis Yerlikaya da resmi rakamların doğru olmadığını belirterek, "Diyarbakır'da 8 hastanın bir gecede öldüğü gün ülke genelinde açıklanan ölü sayısı 17 oldu" diye ekledi.

Pek çok şehirde ciddi bir yayılma uyarısında bulunan Yerlikaya, Amed, Mêrdîn ve Riha'da yoğun bakım ünitelerinin dolu olduğunu ifade etti. Tek başına Amed veya Riha'daki günlük vaka sayısı 300'ün üzerinde, ancak Türkiye genelinde resmi rakamlar 1000'in üzerinde seyrediyor.

Koronavirüs, egemen sınıfın pandemiye karşı ölümcül tepkisi nedeniyle Türkiye'de ve uluslararası alanda sınırlandırılmadan yayılırken, yüzbinlerce ölüme yol açarken, işçi sınıfı için ilerlemenin tek yolu sürece müdahale etmektir. Kapitalizm yanlısı sendikalardan bağımsız olarak fabrikalarında güvenlik komiteleri kuran ABD'de rank-and-file (yönetici olmayan kesimde çalışan) otomotiv işçileri, dünyanın dört bir yanındaki işçilerin milyonlarca hayatı kurtarmak için neler yapabileceğini gösteriyor. (wsws.org)

İstanbul Sözleşmesi Vesilesiyle Kadınların Bir Kez Daha Açığa Çıkan Dinamiği

Pandeminin hemen öncesi 8 Mart'ta binlerce kadın önce Kadıköy'de ardından ise yasaklanan ve polis ablukasına alınan Taksim'de bir araya gelmişti. Karantina bahanesi ile eylemlerin yasaklandığı, kitlenin son saldırılarla birlikte pandemi korkusuyla daha fazla geri çekildiği sürecin başında kadınlar İstanbul'da ve birçok yerde 'final' eylemleri yapmıştı.

Pandemi boyunca gelen saldırılara karşı savunmada da olsa mücadele etmekten bir an geri durmayan yine kadınlar oldu.

Pandemi gerekçe gösterilerek ve muhalif kesimin tamamına; işçilere, politik tutsaklara dönük birçok yasa ile kazanılmış haklara ciddi saldırılar yapıldı. Bu saldırıların en büyüğünün kadınların haklarına dönük olduğu her kesimin malumudur. Ancak öyle ya da böyle kadınlar saldırıları "haklarımızı yedirtmeyeceğiz" şeklinde yanıtladı.

Bu durumun, AKP iktidarı tarafından daha fazla saldırının gerekçesi yapıldığı söylenebilir.

Egemenlerin özellikle 2015 sonrası içinde bulunduğu siyasi ekonomik krizin üstüne krizi daha görünür kılan pandemi süreci, saldırıların artırılmasında bahane haline getirildi. HDP'ye dönük saldırılar, devrimcilerin yoğun gözaltı ve tutuklama süreci, devletin krizini kapatmak ve kendini var etmek için yetmeyince saldırı toplumun her kesimine doğru genişletildi. Bu nedenle pandemi bulunmaz fırsattı, sürü bağışıklığı politikası hayata geçirilirken sokağın etkin kullanılmasına birçok yasa ile işçilere, kadınlara, LGBTİ+'lara dönük saldırıların hızlandırılmasına neden oldu.

Arındanda ses çıkarabilen, AKP'yi eleştiren muhalif emek örgütleri hedefe konuldu. Hepimizin bildiği gibi baroların parçalanması, TTB ve TMMOB'un tehdit ile susturulmaya çalışılması sürecini izledik. Elbette ülkenin dört bir yanında savaş politikası AKP'nin değil sadece sermayenin de var olma mücadelesi ve krizden bir çıkışın bir parçası olarak hayata geçiriliyor.

Bu kısacık özet ile baktığımızda yoğun saldırılar altında kadınlar kimi kez savunmada, kimi kez geri adım attıran bir direniş hattı ile haklarını korumaya devam ettiği görünmektedir. Kadınlar, haklara dönük saldırıların karşısında etkin mücadele eden önemli bir güç ve dinamiktir. Kadınların bu durumu bahsettiğimiz süreci başından bu yana oldukça etkin olmayı sürdürüyor.

İzmir'de kadınlara saldırıların nedeni sessizliği bozmaları

İzmir'de son kadın eylemlerine polisin sert saldırısı örneği de bahsettiğimiz kadınların dinamik olma meselesine çok oturan bir yerde duruyor. İzmir'de uzun zamandır kitlesel eylemler yapılamamakta, yapılan açıklamalar çok az sayıda kişi ile gerçekleşmekteydi. Yani kente büyük bir sessizlik hâkimdi aslında. Bunu kıran tek güç kadınlar oldu. Geçtiğimiz hafta, İstanbul Sözleşmesi vesilesiyle binlerce kadın bir araya geldi ve polisin sert saldırısına karşı çok iyi bir direniş ortaya koydu.

Geçtiğimiz süreç boyunca ifade ettiğimiz, bugün ise İstanbul Sözleşmesi için ortaya konulan pratik ile bir kez daha altını çizmemiz gereken noktayı yeniden

vurgulayalım: Kadınlar bulunduğumuz politik sürecin çok önemli gücü olarak dinamik olmayı sürdürüyor/sürdürecektir.

Son bir ay içinde ise 'Çoklu baro', 'sosyal medya sansürü', 'Ayasofya'nın ibadete açılması' gibi kararları 'her isteğimi yaparım' pervasızlığıyla hayata geçirdiler. Ancak 5 Ağustos günü AKP MYK toplantısının ertelenmiş olması ve ülkenin dört bir yanında on binlerce kadının olabilecek en geniş kadın birlikteliği ile sokakta oluşu küçümsenecek bir yerde durmuyor.

Kadınların iktidarın af yarasını durduran pratiği ile İstanbul Sözleşmesi için verdiği mücadele bugün kadın kurtuluş mücadelesinin yegâne gündemi değildir ancak kadın mücadelesinin sokakta nasıl verileceğinin örneklerini vermektedir. Kabul edelim ki sokağa çıkan kadınlar sadece İstanbul Sözleşmesi için değil kadınlara dönük tüm saldırı, şiddetin her tür-lüsüne karşı, patriarkayı güçlendiren her pratiğe karşı sokaktaydı. Yine görmemiz gerekir ki açığa çıkan dinamik diğer tüm platformlara göre birlikte iş yapma noktasında önemli bir yerde duruyor. Birlikte mücadele eden kadınların bu anlamdaki pratiği, örgütçü dar pratiğe düşmeden kadınların birlikte mücadelesinin bir yansıması, başarısıdır. İstanbul Sözleşmesi vesilesiyle "kadınların mücadelesi reformsal bir hatta demirledi", "kadın hareketi feminist harekete endekslendi", "Kadın kurtuluş mücadelesi bu şekilde sistem içine kanalize edilerek kadınların kurtuluş mücadelesinin önüne set çekiliyor", "Bu şekilde sınıf mücadelesi bölünüyor" sözleri bu enerjinin bir parçası olmayı bilmektir/becerememektir.

Yukarda özetlediğimiz süreci sadece feministlerin mücadelesi ve öncülüğü olarak görmek doğru değildir, başından bu yana Kürt kadın hareketi, bağımsız kadın örgütleri ve feminist örgüt ve kadınların ve LGBTİ+ hareketinin birlikte mücadelesinin açığa çıkardığı deneyimi, enerjisidir.

Kadın hareketi ile birlikte mücadele bizi güçlendirir

Rüzgârı arkasına alan faşist rejim, İstanbul Sözleşmesi ve çocuk tecavüzcülerine af düzenlemesini de gündemde tuttu. Ne var ki bu saldırı dalgası ne zaman kadın özgürlük hareketinin kazanımlarına yönelse rejim, güçlü bir dalgakıranla karşılaştı.

Mücadeleyi elbette ki sadece İstanbul

Sözleşmesi'nden ibaret görmek doğru değildir. Ancak bugün İstanbul Sözleşmesi şahsında kadın hareketine bir mesaj vermek istenmektedir. Kadınların kazanımlarını ve haklarına saldırırken bizim "bu reformsal bir talep ya da sözleşme olsa da kadınlar ölüyor" diyerek gözümüzü buna kapatma lüksümüz yoktur.

Kendi özgücümüzü büyütürük, ideolojik teorik anlamda kendimizi güçlendirmeye odaklanarak, örgütlü kadın mücadelesinin gelecekte kadın isyanına hazırlık yapacak şekilde önemseyerek ilerlediğimiz durumda bugün sokakta kadın kurumlarıyla verdiğimiz mücadele bizi güçlendirecektir. Uyanık olmamız gerekiyor ancak korkuya, endişeye gerek yoktur.

Kendi çalışmalarımızı önemseyerek, gücümüzü toparlayarak ancak güncel kadın mücadelesinden bir an geri durmadan devam edersek yolumuz açık olacaktır.

HTİF'den Homofobik Saldırıya İlişkin Açıklama

3 Ağustos günü Hollanda'nın Gilze şehrinde bulunan AZC iltica kampında Nijeryalı bir kadın homofobik saldırıya maruz kaldı. Kampta kalan bir kişinin Nijeryalı kadına kaynar su ile saldırdığı ifade edildi. Konuya ilişkin açıklama yapan Hollanda Türkiyeli İşçiler Federasyonu (HTİF), yaşanan bu saldırıda kamp yönetiminin de payı olduğunu vurguladı.

Açıklamada saldırıyı yapan kişinin daha önce homofobik söylemlerle taciz ettiğini belirten HTİF, saldırı sonrasında da kamp yönetiminin olaya geç müdahale ettiğini ifade ederek şunları söyledi:

"Saldırı sonrası iltica kampı yönetimi yaralı kadına ambulans çağırmak yerine, yaralı şekilde 5 saat süren tren yolculuğu ile kendisinin ikamet ettiği iltica kampına göndermiştir. Bu durum bir kez daha mültecilere yapılan ayrımcılığı açık bir şekilde göz önüne sermiştir."

Meselenin özünde ırkçı bir yaklaşımla birlikte homofobinin de yattığı ifade edildi. Açıklamada son olarak HTİF olarak ayrımcılığa ve homofobiye karşı mücadelenin yükseltileceği vurgulandı.

“Bir Ekmek ve Yasemenden... Ateş ve Duman Tadı” na

4 Ağustos günü Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta Hiroşima ve Nagazaki'yi andıran büyük bir patlama yaşandı.

Böylesi durumlara “alışkın” olan Lübnan halkı dahi büyük bir şaşkınlıkla gelişen olayları ve ihmalkarlığın sonuçlarını izledi. Bu patlamanın birincil sebebi Beyrut limanında 6 senedir tutulan ve oradan çıkarılması için somut bir adım atılmayan tonlarca ağırlıktaki amonyum nitrat. 2013'ün Eylül ayında Gürcistan Batum'dan, Mozambik'e doğru rotasını belirlemiş olan gemi, evraklarında eksiklik çıkması sonucunda Ekim ayında Beyrut Limanı'ndan geçerken orada tutulmuştur. Sonrasında ise 7 sene içerisindeilmek ilmek örülen bir katliam... İç ve dış çatışmalar, yolsuzluk gibi durumların bir yansıması olarak müdahalesizlik bu geminin ve tonlarca amonyum nitratın patlamasına yol açmış ve doğasında patlamaya rahat bir zemin sunmuştur.

Şu ana kadar 150 kişinin hayatını kaybettiği, binlerce insanın yaralandığı ve araştırmalara göre 300 bini aşkın kişinin evsiz kaldığı bu tablo, Lübnanlılar başta olmak üzere herkese iç savaşın sonuçlarını anımsatıyor. 1975'te başlayıp 1990 yılına kadar süren iç savaşta yaşanan yıkım ile birkaç saniyede gerçekleşen bu patlamanın sonuçlarının aynılığı patlamanın ne raddede olduğunu kanıtı. Elbette ki patlamaya dair birçok komplo teorisi ortaya atılmış durumda. Bu komplo teorilerinden en çok rağbet göreni ise, patlamanın İsrail tarafından, Hizbullah'ın silah depolarına yönelik yapılan bir saldırı olduğu.

İsrail bu patlamayı üstlenmedi. Hizbullah'ta patlamanın kendi silah depolarında olmadığı yönünde açıklama yaptı. Nasrallah yaptığı açıklamada Hizbullah'ın ilk andan hedefe konulmasına tepki gösterdi ve *“limanda ne silahımız, ne nitratımız, ne bir mermimiz ne de herhangi bir malımız olmadığını ilan ediyorum.”* şeklinde konuştu. Ayrıca Hizbullah'ın silahsızlandırılmak istendiğine atıfta bulunarak hedeflenene ulaşılamayacağını vurguladı.

Ancak bu açıklamalar patlamanın bir sabotaj olma ihtimalini tamamen ortadan kaldırmadı ve bu ihtimal belirli çevrelerce hala tartışılmaktadır. Geçtiğimiz günlerde İsrail'in İran'da nükleer tesise yönelik saldırıları bu ihtimalin olabilirliğini

savunanların elini güçlendiren en büyük olgu.

Ayrıca patlamadan önce Hizbullah ve İsrail'in birbirlerini karşılıklı olarak tehdit etmesi de bu ihtimali güçlendirmek adına dillendiriliyor. Aslında bu iddiaların Hizbullah'ın ülke içerisindeki prestijini ve otoritesini sarsmak adına da öne sürüldüğünü söylemek yanlış olmayacaktır. Yani patlamanın sorumluluğunu Hizbullah'a yüklemek gibi bir gaye ile hareket edildiği söylenebilir ve bu elbette ki şaşırtıcı bir durum değil. Baktığımızda Lübnan, birbirini suçlayarak ve diğerinin hatasını kollayarak kendini aklamaya çalışan siyasi elitlerin, yönetimlerin mevcut olduğu bir ülke olduğu için bu durum şaşırtıcı değil. Toplamda ise bu yaklaşım, Ortadoğu denildiğinde sadece savaş, çatışma, sömürü, işgal gibi kavramların göz önünde canlandığı, yoksulluğun ve yıkımın hüküm sürdüğü bölgede, tabiri caizse alın yazısına dönmüş durumda.

İhmal, yolsuzluk, denetimsizlik

Ekonomisi dibe batma yolunda ilerlerken müdahale edilmeyen ülkede şimdilerde büyük bir kriz yaşanıyor. Lübnan Lirası son süreçte yüzde 80 değer kaybetmiş ve enflasyon had safhaya yükselmişti. Asgari ücret şimdilerde sadece 84 dolara tekabül etmekte ve ülkenin yüzde 50'si uluslararası standartlara göre yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Lübnan, Haziran ayında yürürlüğe giren ve ABD'nin Suriye için hazırladığı *“Sezar Suriye Sivil Koruma Yasası”* isimli yaptırım paketinden de Suriye ile iş yaptığı için büyük oranda etkilendi. Suriye daha önceden de yaptırımlara maruz kaldığı için ticaret ve bankacılık işleri büyük oranda Lübnan üzerinden yürüyordu. Bu kanalın da tıkanmış olması Lübnan için krizin daha da büyümesine yol açtı. İç savaş yıllarından beri en büyük krizin içine giren Lübnan'da her şey üst üste geldi demek yanlış olmayacak. Bu elbette ki bir tesadüf değil. O süreçten bu yana iktidara gelen, getirilen siyasilere yarattığı politikasızlığın süreklileşmesi, içeridekilerden daha fazla söz söyleyebilen dış güçlerin müdahilliği ve klikler arasında baki olan çatışma hep vardı.

2019'da başlayan halk isyanları da bu krizin bir sonucuuydu. Halk artık *“yoksulluğun pençesinde yaşamak istemiyoruz”* diyerek sokaklara çıkmış, Said Hariri hü-

kümetini istifaya sürüklemişti. Sonrasında gelen Hasan Diyab hükümeti de halkın taleplerini karşılayacak herhangi bir adım atmadığı için geçtiğimiz aylarda halk yine sokaklara dökülmüştü. Ölümünden değil açlıktan korkan Lübnan halkı, kendilerine reva görülen bu duruma rıza göstermek-sizin eylemlerini sürdürdüler. Pandemi sebebiyle ara vermek zorunda kaldıkları eylemlere arayı fazla uzun tutmayarak devam ettiler.

Diğer yandan bu süreçte pandemi ile beraber yardımların azalması da ekonomik krizi daha fazla tetikledi. Şimdilerde hem toplumsal hem de ticari ve siyasi açıdan büyük çöküş içerisinde olan ülkede, Lübnan halkının tek umudu halk içerisinde dayanışma zemininin güçlü olması. Sorumluluğu hep bir diğer kliğin ya da daha önceki hükümetin üzerine yıkmaya çalışarak ilerleyen otoriteler, bu çöküşün ve yaşanan patlamanın en büyük sorumlusu olarak göz önünde duruyor. Patlamanın yaşanan süreç ile ilişkisi de tam olarak burada açığa çıkıyor. 2013'ten beri limanda tutulan amonyum nitratın patlamaya hazır bir bomba olduğu herkes için aşikar bir durumdu. Bu konuya dair yasal süreçler başlatılmasına rağmen herhangi bir sonuca vurdurulamamış ve yüklü miktardaki patlayıcı madde limandan bir türlü çıkartılamamıştı.

Çünkü Lübnan'da tam anlamıyla sorumluluk alabilecek ve müdahalede bulunabilecek kadar güçlü bir yönetim değil tam tersine sürekli çatışma halinde ve bölük pörçük bir yönetim mevcuttu ve hala da aynı tarzda ilerleyen bir yönetim anlayışı söz konusu...

Sadece turizm ve liman ticareti ile kalınması sağlanmaya çalışılan ve tamamen dövize bağımlı bir ülke olan Lübnan'da patlamadan önce durum içler acısıyken şu anda daha da kötü. En büyük geçim kaynağı olan Beyrut limanı yok olmuş durumda. Dış ilişkiler ise, ülke de söz sahibi

olan kesimler kadar çeşitli ve karmaşık. Çin, İran, ABD, İsrail, Fransa, Suriye gibi ülkelerle dış ilişkileri olan klikler mevcut ve her biri diğerine mahal vermemek için çabalyor. Bu da ülkenin esas sorunlarına yönelmesi önünde büyük bir duvar örüyor.

Lübnan merkezi otorite bakımından epey cılız bir ülke ve yönetilmesi sanıldığı kadar kolay değil. Hem halkın isyan ve dayanışma geleneğinin yarattığı baskı hem de tersinden dinsel, inançsal bölünmüşlüğün getirdiği gruplaşma birçok açıdan zorlayıcı yerde duruyor.

Yazının başında da belirttiğimiz gibi Beyrut'ta yaşanan patlamaya dair birçok açıklama yapılabilir.

Amonyum nitratın patlaması en kuvvetli ihtimal gibi görünüyor. Ancak amonyum nitratın neden patladığına dair kesin bir araştırma sonucu bulunmuyor. Lübnan'ın İsrail tarafından tehdit edilmesi, dış ilişkilerinde yaşadığı sorunlar sabotaj ihtimalinin de ortaya atılmasına yol açıyor.

Lübnan her zaman saldırılara açık bir ülke konumunda olduğu için bu ihtimalinde bir kenarda durması ve peşin hüküm ile elenmemesi gerekiyor. Ortada büyük bir ihmalin olduğu ve Lübnan devleti ve hükümetinin ise bu patlamada en büyük aktör olduğu dışında kesin bir kaniye varmak şu an için güç görünüyor.

Şu tanımlama elbette ki somut olarak doğru: Patlama birkaç saniyede gerçekleşti. Ancak geminin limana yanaşmasından, patlamanın olduğu 4 Ağustos gününe kadar geçen sürede yapılan ve yapılmayan her şey bu patlamanın sebebi olarak değerlendirilebilir.

Ayrıca sonrası için sebeplerinin araştırılması teklif edilen patlamanın üstünün kapatılmayacağına daha doğrusu altında neler olduğunun açıklıkla sunulacağına dair bir güvenin olduğunu iddia etmek pek mümkün görünmüyor.

TÜİK Meselesi ve AKP'nin Manipülasyonları Üzerine

AKP, 18 yıllık iktidarı döneminde öncülleri gibi yalanı her zaman bir silah olarak kullanmıştır. TC devletinin tarihinde de bu yalan ve manipülasyonlar bir misyon olarak her iktidar döneminde kullanılmıştır.

Katliamdan soykırıma, ekonomiden sosyolojiye resmi devlet yazımı ile gerçeklik arasında her zaman derin bir uçurum olagelmıştır. Devlet, resmi kurumları ve ideolojik bütünlüğü ile medya organları üzerindeki sopasını da bu resmi yalanları yutturmak adına epey çaba sarf etmiştir.

2000'lerin başından itibaren gelişen internet kullanımı medyayı çeşitlendirmiş, ancak yukarıda bahsettiğimiz gibi AKP iktidarı da yalanı, gelişen bu internet ve medya ağları aracılığıyla geniş kitlelere duyurmak için kullanmıştır. Ege-menlerin sözcüsü AKP gerek dönemsel politikalarında gerek Erdoğan aracılığıyla söylemlerinde yergiyle bahsettiği "eski Türkiye" ifadesini çok sık kullanmıştır. Ne var ki "yeni Türkiye'nin" eskisinden pekte bir farkı yoktur..

18 yıllık iktidarının çürüme dönemine yaklaşan AKP, özellikle ekonomik çıkmazların da etkisiyle gerçekleri çarpıtmaktan geri durmamış, bu anlamda o "eski Türkiye" iktidarlarından bir farkı olmadığını da her fırsatta göstermiştir. Bunun son örneği tartışma konusu olan Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) açıkladığı enflasyon ve işsizlik rakamlarıdır.

Açıklanan rakamlarla gerçekliğin

bu denli farklı olmasında yatan 'iktidarı kaybetme' histerisi ve bu histeriyle çizilmek zorunda kalan pembe tablolarıdır.

TÜİK'in pandemi döneminde ve sonrasında ilişkin açıkladığı işsizlik ile enflasyon rakamları, bu bahsedilen manipülasyonun en yoğun hali olarak örnek verilebilir. Herkesin malumu olduğu üzere Türkiye'de, koronavirus pandemisi Mart ayından itibaren yaşanıyor. AKP'nin Haziran ayında başlattığı "normalleştirme" sürecine kadar, 3 aylık dönemde birçok işyeri kapandı, istihdam azaldı, mutfak masrafı arttı. Bu koşullara rağmen TÜİK Mart ayında işsizliğin düştüğünü, Nisan ayının rakamlarında ise; "Türkiye genelinde 15 ve daha yukarı yaştakilerde işsiz sayısı, nisanda geçen yılın aynı ayına göre 427 bin kişi azalarak 3 milyon 775 bin kişiye geriledi" diyebiliyor. Peki TÜİK pandemi koşullarında bu işsizlik rakamlarını nasıl elde etti?

Manipülasyonun başladığı yerde burası. Çünkü TÜİK, Covid-19 pandemisinin dönemine uygun şekilde kendi rakamlarını revize etmedi. Dünya Çalışma Örgütü (ILO), pandemi döneminde işgücünün çalışma saatlerine göre belirlenmesi gerektiğini söylemişti. Ancak TÜİK, bir kişinin 'işsiz' olma durumunu klasik hesaplamalarla yaptı.

TÜİK için işsizlik 'Bir kişinin 4 hafta boyunca iş aradığı ve 15 gün içerisinde çalışmaya razı olduğu ama buna rağmen iş bulamadığı' durumlarda hesaplıyor. Mart ve Nisan aylarına bakacak olur-

Dünyada var olan küresel kapitalizm krizi, biz yarı-sömürge ülkeler için daha derin bir ekonomik krizi tetikliyor ve bu durum korkunç bir yıkım ve yoksunluk yaratıyor. Öte yandan AKP iktidarı elindeki nakit yokluğundan halkı borçlandırmaya ve ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarını emperyalist sermayeye ve yandaşlarına peşkeş çekmeye devam ediyor.

sak; sokağa çıkma yasakları varken ve işyerleri teker teker kapanırken kim iş arayabilir? Buradaki revize edilmeyen değerlerle işsizlik rakamlarının düşürülmesi budur. TÜİK, dar anlamli işsizliği veriyor ama iş aramaktan umudunu kesenleri veri olarak verse de "geniş tanımlı işsizlik" analizi yapmıyor.

TÜİK'in bu manipüle edilmiş rakamlarına karşı da birçok ses yükseldi, özellikle DİSK-Ar kendi 'revize edilmiş' işsizlik rakamlarını paylaştı. Buna göre;

Covid-19 döneminde revize geniş tanımlı işsiz sayısı ve iş kaybı 17 milyon 722 bine ulaştı. Covid-19 nedeniyle eşdeğer istihdam kaybı ve yeni işsiz sayısı 10,7 milyon oldu.

Revize geniş tanımlı işsizlik ve iş kaybı oranı ise yüzde 52 oldu. TÜİK'in bu manipülasyonu Mart, Mayıs ve Haziran enflasyon rakamları için de benzer özellikler gösterdi. Pandemi döneminde enflasyonun yüzde 0,57 arttığını iddia eden TÜİK, enflasyonu yıllık bazda yüzde 11,86 olarak açıklamıştı. Hatta Mart ayında 70 TL'ye çıkan kolonya fiyatını 25 TL olarak dikkate alan TÜİK ile epey alay edilmişti.

Haziran ve Temmuz aylarında ise AKP'nin 'tek haneli' beklentisi karşılanamamaya enflasyon yüzde 12,62 olarak açıklandı. Esasında rakamlar oynanarak tek haneye indirilebilirdi. Ancak bu zaten oynandığı bilinen rakamların iyiden iyiye 'zırvalandığı' manasına geldiğini açıkladı. Çünkü halk, hane enflasyonunun verilen rakamların çokça üstünde olduğunu biliyor. Bunun için TÜİK'e bakmaya gerek de duymuyor. Sofrasından çalınan her bir lokma, halkın gerçek enflasyonudur.

Özellikle TÜİK'in bu rakamlarına karşı olan öfke de bu gerçek enflasyo-

nun yarattığı enerjinin yansımasıdır.

Buradan bakılacak olursa AKP iktidarının TÜİK üzerinden yaratmaya çalıştığı ekonomi balonu da bir işe yaramayacak gibi duruyor. Geçtiğimiz ay yayınlanan bir ankete göre; "AKP'li seçmenin yüzde 28,3'ü enflasyonu yüzde 30'dan fazla hissettiğini açıklarken, yüzde 15,9'u ise hayat pahalılığının yüzde 20-30 arasında olduğunu belirtti. TÜİK rakamlarına inandığını ve enflasyonun yüzde 11,4 olduğunu açıklayanların oranı ise AKP seçmeni arasında yüzde 24,8'de kaldı" ("Türkiye'nin Nabızı Haziran 2020 Araştırması", Metropoll)

Yukarıda verilen rakamlar TÜİK'in de iktidar için bir manipülasyon aracı olarak kullanıldığını ancak artık bu kurumunda giderek batmakta olan geminin bu gerçekliğini gizleyemez halde olduğunu gösteriyor.

Diğer yandan enflasyon ve işsizliğin altında ezilen işçi sınıfı ve emekçiler, şimdi bir de dövizin önlenemez yükselişi altında iyiden iyiye nefes alamaz hale geliyor.

Dünyada var olan küresel kapitalizm krizi, biz yarı-sömürge ülkeler için daha derin bir ekonomik krizi tetikliyor ve bu durum korkunç bir yıkım ve yoksunluk yaratıyor. Öte yandan AKP iktidarı elindeki nakit yokluğundan halkı borçlandırmaya ve ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarını emperyalist sermayeye ve yandaşlarına peşkeş çekmeye devam ediyor.

Bu koşullar altında işçi sınıfı ve emekçilerin de tahammülü kalmıyor. Şimdilik sadece 'içten' bir karşı koyuş olsa da bunun sokağa ve mücadeleye yansıma ihtimali de hiç olmadığı kadar yüksek.

Dardanel Ton'da Karantina Altında Sömürü Var!

Pandemi dönemindeki bu döngü, işçilerin sağlıklarının hiçe sayıldığı, güvencesiz ve insanlık dışı uygulamalarla çalıştırıldığı tablo, bu dönemde emekçinin gündemini bir fotoğraf karesi olarak özetlemekte.

Emperyalist-kapitalist düzen yaşadığı her kriz karşısında sermaye çıkarlarını korumak için çeşitli yollara başvurmakta. Covid-19 salgını ile birlikte egemenlerin derinleşen krizi karşısında, krizin faturası işçi ve emekçilere kesilmeye devam ediyor. Sermayedarlar tarafından salgın süreci adeta bir fırsata dönüştürülerek patronların kar hırsı için üretim “her koşulda” teşvik ediliyor.

Pandemi döneminde işçi ve emekçiler salgın riskine karşın çalışmaya devam ederken, sermaye ortakları işçi emekçilerin emeği üzerinden karar almaya devam etti.

MÜSİAD'ın Tekirdağ'da inşa ettiği “izole üretim üsleri”, ve yine MESS'in işyerlerinde sözde mesafe önlemi adı altında işçilere “elektronik kelepçe” uygulamaları sermaye ortaklarının pandemi dönemini nasıl fırsata dönüştürdüklerini kanıtlar nitelikte.

Çanakkale'de konserve ton balığı üreten, binin üzerinde çalışanın bulunduğu Dardanel Ton fabrikasında Covid-19 teşhisi konulan işçilerinde bulunduğu “kapalı devre çalışma” sistemini uygulamakta. DİSK'e bağlı Gıda-İş Genel Başkanı Seyit Aslan, İl Sağlık Kurulu'nda bulunan sağlıkçılardan 2 Ağustos'ta edindiği bilgiye göre fabrika çalışanı 153 işçiye Covid-19 tanısı konduğu ve bu işçiler arasından da 56 işçinin hastanede tedavi gördüğü belirtildi. Hastanede tedavi görenlerin dışındaki işçilerin ise “semptomlarının ağır olmadığı” gerekçeyle fabrikada karantina koşullarında çalıştırılmaktalar. Covid-19 tanısı konulan işçilerle birlikte yüzlerce işçi aynı alanda gündüz fabrikada, akşam ise yurtlarda tam bir rehine olarak tutuluyor ve zorla çalıştırılıyor.

Tıpkı MÜSİAD'ın Tekirdağ'da yapmayı hedeflediği “izole üretim üsleri” modeli, Dardanel Ton işçilerde görülen Covid-19 vakasının artması bahanesiyle fabrikada yaşama geçirilmiş durumda. Çanakkale'de bulunan Dardanel Ton fab-

rikası işçilerde görülen Covid-19 vakalarındaki artışla birlikte çalışanlarını 14 gün süreyle zorunlu karantinada tutarak çalıştırmaya, “her koşulda” üretimi sürdürmeye devam ediyor. Fabrikanın basın ve iletişim danışmanı Gamze Kaya'nın 26 Temmuz'da yaptıkları açıklamada, fabrika çalışanları ve ailelerinin sağlığı gerekçesiyle “kapalı devre çalışma sistemini” tedbir amaçlı uygulama kararı aldıklarını ifade etti. Kaya, açıklamasına 14 günlük karantina için “bu süre boyunca Dardanel tesislerinde üretim faaliyetlerinin devam edeceğini de özellikle ifade etmek isteriz” diyerek devam etti. Açıklamada işçilerin sağlığını düşünüyoruz, tedbir alıyoruz denilip, arkasından üretimde aksama yaşanmadığı vurgulanıyor. Böylelikle fabrika yöneticilerinin üretim ısrarı sürerken, hastalanma riski ve işini kaybetme tehdidi arasında sıkışan işçilere nasıl insanlık dışı uygulamaların “tedbir” olarak dayatıldığını görmekteyiz.

Ayrıca çalışanların mesai saatleri dışında da gözetim altında tutulduğu kapalı devre çalışma sistemi uygulanacağı ifade edilmekte.

İşçiler sokağa çıkma yasakları döneminde de binlerce fabrika valilik ve kaymakamlıktan izinle işçilerini sürü bağışıklığı anlayışıyla çalıştırmaktaydı. Bugün ise Dardanel Ton fabrikasında patron, İl Hıfzısıhha Kurulu tarafından onay verilen kararı kendisine dayanak yaparak işçileri işten çıkarmayla tehdit edip karantina koşulları içerisinde işçileri çalıştırmakta.

14 gün boyunca (9Ağustos'a kadar) zorunlu karantina altında çalıştırılan işçiler fabrika dışına ve kendilerine belirlenen barınma bölgesinin dışına çıkamayacak.

Fabrika zorunlu uygulanan karantina kanunsuz olduğu gibi, devletin kurum ve kuruluşlarının kararın altında imzaları bulunmakta. Çanakkale Valiliği, il müdürlüğü ve belediye başkanının imzasıyla, işçilerin temel hakları, emeği ve ya-

şam koşulları sermayenin kar hırsına terk edilmekte.

Salgın koşullarında işçileri işyerinde çalışmaya zorlamak, işçilerin yaşam ve sağlığını tehdit etmektedir. Devletin desteğini arkasına alan sermayedarlar, kar hırsı ile işçi ve emekçiler çeşitli uygulamalarla sömürülürken, yine beraberinde işten çıkarma tehdidiyle bu sömürü düzeyine mecbur bırakılmaktalar.

Pandemi döneminde devlet daha fazla

kalkınmak için sermayedarlara özel bütçe ayırmakta, sermaye sahipleri ise işçi ve emekçilerin sağlık ve yaşam koşulları düşünülmezsizin emeği daha fazla sömürülerek bu kalkınmaya sonsuz desteğini sundu. Pandemi dönemindeki bu döngü, işçilerin sağlıklarının hiçe sayıldığı, güvencesiz ve insanlık dışı uygulamalarla çalıştırıldığı tablo, bu dönemde emekçinin gündemini bir fotoğraf karesi olarak özetlemekte.

VESTEL'de 17 işçi koronavirüsten hayatını kaybetti!

Salihli Çevre Derneği, Manisa'da koronavirüs vakaların arttığına dikkati çekerek, VESTEL'de 17 işçinin koronavirüs nedeniyle yaşamını yitirdiği bilgisini paylaştı.

MA'nın haberine göre, Manisa'daki Salihli Çevre Derneği, kentte bulunan sanayi bölgesi ve VESTEL fabrikasında çalışan işçiler arasında koronavirüs salgının yayıldığını ve hastanelerin dolduğunu açıkladı. Derneğin yazılı açıklamasında, “Gerçek bilgilerin üzerinin örtülmesi, fısıltı gazetelerini devreye sokuyor. Sağlık teşkilatında görevlilere ulaşmaya çalıştığımızda konuyla ilgili konuşmak istemiyorlar.

Konuşan personel halkı isyan teşvik suçlamasıyla idari soruşturmalarda görev yerleri değiştirilmekte, hatta mahkemelere verildiği söylenmekte, tam bir mobbing uygulanmakta. Manisa genelinde pozitif vaka sayısı resmi olmayan

rakamlarla 5 bin civarında. VESTEL'de pozitif vaka sayısının bin, ölüm sayısının 17 civarında olduğu dillerde dolanmakta” denildi.

Rakamlar gizlendikçe vakalar artıyor

Salihli Devlet Hastanesi'nde doluluk oranının yükseldiğini, bundan kaynaklı hastaların başka il ve ilçelere yönlendirildiği belirtilen açıklamada, yönlendirilen hastaların da güvenlik tedbiri alınmadan, otobüslerle ve dolmuşlarla yolculuk yaptıkları bilgisine yer verildi. Açıklamada, “Cenazeyi iki kişiyle devlet defnederse salgından, yakınları defnederse uygun hastalık nedeni belirlenmekte, böylece salgından ölen gerçek kişi sayısı saklanmakta duyularını bizlere gelmektedir. Rakamların gizlenmesi halkın daha rahat hareket etmesini sağlamakta, salgının da hızla tavan yapmasına neden olmaktadır” uyarısı yapıldı.

KADINLAR İSTANBUL SÖZLEŞMESİ İÇİN SOKAKTAYDI: VAZGEÇMİYORUZ

5 Ağustos'ta binlerce kadın Türkiye'nin ve T. Kürdistanı'nın dört bir yanında sokağa çıkarak hakları ve kazanımları için mücadele etmeye devam edeceklerini haykırarak, siyasi iktidarı İstanbul Sözleşmesi için uyardı.

İstanbul, İzmir, Ankara, Antalya, Aydın/Didim'de YDK'nın da örgütleyicisi olduğu eylemlerle ülkenin dört bir yanında AKP'ye "elini kadınlardan, haklarından ve kazanımlarından çek" mesajı verildi.

Kadınların dört bir yanda sokak çağrısının ardından 5 Ağustos'ta yapılacak olan AKP-MYK toplantısı ertelendi, ardından ise İstanbul Sözleşmesi'ne saldıran ve kendine Türkiye Düşünce Platformu diyen grup "Mayınlı alana girdiğimizi fark ettik, çok yorulduk, çekiliyoruz" diyerek geri adım attı. Daha sonra

AKP'li Meclis Başkanı Mustafa Şentop, "Sözleşmeden çıkmayı zorunlu kılan bir durum olduğu kanaatinde değilim" sözlerini sarf etti.

Bütün bu geri adımları artıran kadınların mücadelesi oldu, birçok yerde sokağa çıkılmazken kadınların ortaya koyduğu direniş, isimsiz OHAL'i deldi ve özellikle İzmir'de kadınlar ciddi bir saldırıya ve işkenceli gözetim maruz bırakıldı. İzmir'de sokağa çıkmanın neredeyse sona erdiği ve kitlesel çıkabilen tek dinamik gücün kadınlar olmasından doğru ciddi bir rahatsızlık var, bundan kaynaklı kadınların her seferinde daha kitlesel eylemi daha büyük bir işkence ile karşılanmakta.

İSTANBUL

İstanbul'da kadın örgütleri Kadıköy'de bulunan Beşiktaş Vapur İskelesi önünde bir araya geldi. Sayıları binleri bulan kadınlar, "Geceleri de Sokakları da Meydanları da Terk Etmiyoruz", "Susmuyoruz, Korkmuyoruz, İtaat etmiyoruz" diyerek İstanbul Sözleşmesini savunduklarını vurguladılar. Eylemde ilk olarak açık kürsü yapıldı. Kürsüde kadınlar sırasıyla konuşarak erkek şiddetine karşı alanlar-

da olmaya devam edeceklerini, İstanbul Sözleşmesi de dâhil kadın kazanımlarını koruyacaklarını vurguladılar. Kadınlarla birlikte konuşan LGBTİ+ aktivistleri, heteronormatif tahakküme karşı cinsel yönelim ve cinsiyet kimlikleri için mücadele edeceklerini söylediler. Yapılan açık kürsünün ardından hazırlanan ortak basın metni okundu. "Haklarımızdan Vazgeçmiyoruz, İstanbul Sözleşmesini Uygula İstanbul Kampanya Grubu" adına okunan açıklamada: "Bu ülkede her gün kadınlar katlediliyor! Erkek şiddetiyle aramızdan ayrılan kadınların isimlerini ezberliyoruz. O isimler şimdi ellerimizde. Eğer İstanbul Sözleşmesi uygulansaydı, hayatta olabilirdi. Hayatlarımız için İstanbul Sözleşmesi uygulansın diyoruz! Kadına yönelik şiddet her gün arttığı halde İstanbul Sözleşmesi'nin etkin şekilde uygulanmasını değil, kaldırılmasını gündeme getirenler bu cinayetlerin suç ortağıdır" denildi.

Kadıköy İskelesi'nde bitirilen eylemin ardından ise kadınlar Khalkedon Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti.

İZMİR

İzmir'de Alsancak ÖSYM önünde bir araya gelen kadınlar yoğun polis

ablukasıyla karşılaştı. Kadınlar, tüm engellemelere karşı "Kadınların İsyanını Engelleyemezsiniz" sloganlarını haykırdı.

Sokaklara çıkan kadınlara yönelik gerçekleştirilen polis saldırısında toplam 16 kadın gözaltına alındı. Kadınlar gözaltılar bırakılana kadar oturma eylemi yapma kararı aldı. Kadınlar gece yarısı serbest bırakıldı.

ANKARA

Ankara'da ise kadınlar Sakarya Meydanı'nda bir araya geldi.

"Kadınlar Artık Susmayacaklar", "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Devlet Elini Bedenimden Çek", Münferit değil erkek şiddeti" sloganları atıldı.

Katledilen kadınların isimleri okunarak burada denildi.

Saat 19.00'da başlayan ve yüzlerce kadının katıldığı eylemde basın açıklamasını, Ankara Kadın Platformu adına Tülay Devrim Kılınç okudu.

ANTALYA

Antalya'da da YDK'nın da içinde olduğu Kadın Platformu "İstanbul Sözleşmesi'ne dokunma" dedi. Antalya'da İstanbul Sözleşmesi için kadınlar Attalos Meydanı'nda bir araya geldi.

Attalos Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde, Antalya'da Öz savunma uyguladığı için tutuklanan ve kadınların mücadelesiyle tahliye olan Nurcan Aslan eylemde bir konuşma yaptı.

BURSA

İstanbul Sözleşmesi için bir ses de Bursa'dan geldi. Bursa'da gerçekleştirilen eylemde kadınlar İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmasına çağrı yaparken, eylem Bursa Kadın Platformu tarafından gerçekleştirildi.

MERSİN

Mersin'de de kadınlar İstanbul Sözleşmesi'ne sahip çıkmak için sokaklarda. Polisin yürüyüşü Kushimoto Sokağı'nda engelleme çabasına karşın kadınlar yürüyor.

ADANA

Adana Kadın Platformu İstanbul Sözleşmesi'nden çekilmek istenmesine karşı basın açıklaması yaptı. Heykelli Park'ta bir araya gelen kadınlar İstanbul Sözleşmesi'nin etkin bir şekilde uygulanmasını istedi.

DERSİM

Dersim'de ise kadınlar İstanbul Sözleşmesi için Seyit Rıza Meydanı'nda bir araya geldi.

Dersim Kadın Platformu'nun çağrısıyla İstanbul Sözleşmesi'ne yönelik saldırılara karşı bir araya gelen kadınlar, iktidara "Sözleşmeyi Uygula" diye seslendi.